

27 – Om at sige ja til de prostituerede

Bibels prostituerede Rahab

Sidetal for hovedafsnit:

[2 - Min ungdoms forhold til prostituerede](#)

[7 - Mit ændrede forhold til prostituerede i USA](#)

[10 - Hvordan de prostituerede reddede mit liv](#)

[14 - Hvordan alfons med flere hjalp mig fra væbnet oprør mod Nixons regering](#)

[17 - Hvordan jeg havnede i seng med min første sorte prostituerede](#)

[31 - Om min flugt fra verdenskendt kunstner til en kunstnerisk call girl](#)

[37 - Om mit svigt af gadeluderen Martha i Harlem](#)

[43 - Om mit eget fald og nederlag i kødghettoen](#)

[56 - Om mit nye liv med de prostituerede - nu set oppefra](#)

[68 - Om at høre nødråbet fra de prostituerede](#)

[76 - Hvordan jeg brændte alle mine penge af på Jamaicas prostituerede](#)

[89 - Mit forsøg på at hjælpe prostituerede som endte med min flugt fra dem](#)

[104 - Konklusion og mine modsatte danske ender af prostitutionen](#)

1. Min ungdoms forhold til prostituerede

Det har altid undret mig hvor foragten – ja hadet – mod de prostituerede kommer fra. Udover selvfølgelig Biblens forældede syn på at kvinden var mandens ejendom, som skulle arbejde for ham, hvorfor kvinder, der gjorde oprør ved at søge en selvstændig indtægt måtte fordømmes, ja bogstaveligt stenes oven i den i forvejen moralske stening. Jeg selv blev dog mere præget af det nytestamentlige forsøg på oprør mod denne kvindeundertrykkelse i de få passager, hvor Jesus tilgiver disse synderinder. De og andre syndere såsom samaritanerne var på en eller anden måde det eneste, der sivede ind i mit sovende tykhoved i kirken, så let forståeligt som disse budskaber var i deres sort/hvide billeder.

Og dog er jeg ikke engang sikker på at jeg som barn opfattede ordet "synderinder" som prostituerede eller skøger, da Jesus jo intet steds direkte omtaler dem som sådan. Modsat det gamle testamente, hvor "skøge" af profeterne mest bruges som billede på Israels forfald. Så hvilke beviser har vi egentlig på at Jesus tilgav prostituerede når "synd" indbefatter så mange andre ting, som vi jo alle sammen begår? Såsom ægteskabsbrud, som jo ikke er et erhverv, men hvor Jesus til den pågrebne siger "synd ikke mere." Hm, kan man bryde ægteskabet mere end en gang, tænker man? Eller hvorvidt Maria Magdalene var prostitueret når hun intet steds omtales som sådan før en pave fandt på at det var hun – sandsynligvis for at angre sit eget besøg i et bordel. Så som voksen gjorde jeg også oprør imod min fars kirke i skuffelse over at Jesus i sit billedsprog ikke plejede lidt mere gennemskuelig omgang med

prostituerede gennem sit eget eksempel 😊

Hvis Jesus f.eks. havde haft mod til at fortælle lignelser hvori han giver 1 denar til den ene skøge og 5 denarer til den anden (dvs. kvinder, der som udstødte står uden anden mulighed for at forsørge sig selv) – frem for hele tiden at give dem til (gæld)bundne mandlige tjenere og daglejere – ja, så havde der da i det mindste været tale om et feministisk oprør og forsøg på empowerment og en lige så erkendelig menneskehandel inden for et historisk betinget herre-slave-forhold.

Jo, jo, jeg ved godt at disse lignelser handler om andet og mere, men man former jo mennesker med de billeder man skaber af dem.

Så når jeg trods min kristne opdragelse til at tro på tilgivelse alligevel udviklede tidlige fordomme overfor prostituerede, så har vel en fordærvende kristen forkyndelse lige så meget skylden for det som jeg selv og de prostituerede. Jeg husker al fald hvordan vi skolebørn brugte ord som "ludere" derude på landet – dog ikke så vidt jeg husker om frigjorte kvinder, der har sex før ægteskab, på den måde som mange af vore indvandrere i dag viderefører det gammeltestamentlige syn, der har hersket i deres hjemlande. For os handlede det ikke om social kontrol – skønt en sådan på andre måder udøvedes hos mange af gårdmandsfamilierne angående hvem deres børn måtte blive gift med. Min barnepike, [Solvej, måtte f.eks. ikke få](#)

Luderen Cynthia i Las Vegas

[fiskehandlerens søn](#) for sin far, Søren Thomsen Sørensen, der som sognerådsformand var mere respekteret. Men de måtte da gerne have sex med hinanden før ægteskabet osv.

Nej, luder var vist nok bare et frækt ord, som det var sjovt at tage i munden for os drenge – bortset lige fra mig, som var præstesøn og ”for fin” til at bruge sådanne udtryk. Jeg tror nok at jeg hørte udtrykket første gang om en rigtig luder, når drengene snakkede om at vores klassekammerat Judiths mor var luder. Vi kom aldrig i hendes forfaldne fattige hus på bakken nede ved fiskeriet, og jeg tror nok at det rummede lige så meget medfølelse som fordømmelse når der hviskedes om det. I skrivende stund – 60 år efter – fortæller [Margit Soltau](#), en af mine klassekammerater, at hun husker sammen med Else Marie at have været hjemme hos Judith og set det forfærdelige rod og misrøgt en enkelt gang, og at hendes storebrødre havde forbud af hendes forældre mod at besøge Judiths mor uden at hun vist dengang forstod årsagen. På [vores klassebillede fremstår Judith da også som den mest forsømte](#) og ingen af os i klassen har set eller hørt noget til hende siden skoletiden.

I gymnasietiden var jeg med nogle kammerater på drukture i København i en efterårsferie, mest vist fordi jeg havde et godt øje til den labre [Karen Sjørup](#) fra parallelklassen. En aften havnede vi i stærkt beruset tilstand i det dengang syndige Nyhavn, hvor en frodig ældre prostitueret greb mig og slæbte mig ud på dansegulvet foran de andre. Jeg var så akavet og klodset at jeg rødmende kneb den letlevende dame kraftigt bagi for at slippe fri, men husker ellers intet og har siden spekuleret over om min reaktion var et udslag af mit nedladende syn på prostituerede eller mit altid dratvorne forhold til kvinder som teenager. Måske jeg frygtede at Karen Sjørup skulle se mig danse rundt med en nedslidt glædespige, men hun husker ikke at have været med denne syndige aften og har lige siden slået sig op som den store feminist og ekspert på køns- og

ligestillingsområdet, hvorunder jeg stadig 40-50 år efter sad overfor hende til kedelige møder og forgæves forsøgte at få hendes opmærksomhed.

Som ung vestjysk indvandrer på Vesterbro elskede jeg at hænge ud med de gamle prostituerede i de sene nattetimer i kvarterets beverdinger, særligt de grønlandske "bordludere" på Postillonen og i Tunesia i Istedgade. Sociologisk var det spændende for mig at "gå i kødet" på dem, da de yngre jo havde for travlt til udenomssnak i morgentimerne. Ofte havnede jeg her på vejen hjem fra de mere intellektuelle natklubber, hvor mine ligesindede hang ud i indre by, fordi jeg ikke havde fundet en pige at gå hjem med. Eller en og anden blufærdig stille pige fra overklassens nordlige sovebyer havde fulgt med mig hjem, og for at løsne hende op eller trække pligterne ud, slæbte jeg hende med i Istedgade, hvor jeg så i stedet fortabte mig i de gamle prostitueredes langt mere spændende historier mens mine egne dates flygtede hjem. Disse sexarbejdere udgjorde lige så naturlig en del af tapetet på Vesterbro som pornobutikkerne og massageklinikkerne, som heller ikke interesserede min generation.

Selv børnepornoen reagerede vi ikke på, da det først var langt senere man blev klar over eftersmækkene for børnene. Selvom jeg ofte hørte særligt grønlandske ludere fortælle om hvordan de havde været udsat for blodskam i barndommen, havde jeg for meget røv i begge ender til at lægge to og to sammen. Jeg husker kun en enkelt gang hvor jeg fulgte en grædende og vaklende grønlandsk luder hjem til hendes hummer omkring Matthæusgade, men uden at blive ret længe og snakke i de tidlige morgentimer.

Med mine senere erfaringer i USA kan jeg se hvordan vi 68'ere svigtede både de prostituerede og de misbrugte børn ved passivt at bruge deres tilstedeværelse omkring os som bevis for vores frisind, men uden overhovedet at yde dem hjælp eller medmenneskelig interesse. Nogle forsøgte at undvige ansvaret ved at se

dem som produkter af forældrenes generation eller som symptomer på et råddent klassesamfund.

2. Mit ændrede forhold til prostituerede, da jeg kom til USA

Dette syn, som også udsprang af velfærdsstatens ide om, at hvis der var sociale problemer var "det samfundets skyld" i den forstand at velfærdsstaten så måtte rette ind og rette sine småfejl ved hele tiden at være i støbeskeen, var det jeg ankom med i USA. Og i lang tid brugte jeg det som kynisk undskyldning for ikke at involvere mig med det enkelte lidende menneske såsom de prostituerede, men blot koldt at fortørnes over at her ikke var nogen form for institutionaliseret hjælp for dem. Således var jeg også blind for hvor mange varme hjælpende hænder – såsom i kirkerne – der faktisk var i dette "lad falde hvad ikke kan stå" samfund, og som bl.a. også hjælp mig selv til bedre at komme i kontakt med mine medmenneskelige sider. Derfor var det en langsommelig proces for mig at lære at integrere mig med denne gruppe – de prostituerede – hvilket til dels var gensidigt, idet de ikke på stående fod havde noget særligt behov for at integrere sig med mig.

I lang tid mødte jeg dem nemlig kun i gadebilledet om natten stående i deres højhælede sko og korte skørter, hvor de på lang afstand kunne se at jeg ikke var en potentiel kunde. Derfor fejede de mig hurtigt væk som tidsspilde, hvis jeg prøvede at få en snak om deres liv, hvorved vi udviklede gensidige fordomme om hinanden, skønt hele deres anmassende fremfærd jo var et umiskendeligt smertesskrig om hjælp. Lidt på samme måde som at de hvide i USA tror at de sorte vil afvise dem og danskerne det samme om indvandrerne og fejlagtigt konkluderer at minoriteten ikke ønsker integration.

Mine fordomme kom af at fælde domme om de prostituerede på grundlag af deres øjeblikkelige situation og ikke på deres dybere behov og ønsker, dvs. ved i virkeligheden overhovedet ikke at se dem som mennesker. Kun når jeg ind

imellem under mine natlige ghettovandringer mødte de mest nedslidte, gamle narkoludere og de misbrugte min nysgerrighed til at lokke mig ind i snuskede mørke lastbilmarker, kom jeg i nærkontakt i femte grad med disse mystiske væsner. I reglen - som netop i science fiction - ved at der ikke blev kommunikeret et eneste menneskeligt ord, når de pludseligt hev mit uidentificerede flyvende objekt ud og knælende begyndte at sutte det af i håb om blot et par dollars. Heller ikke de var interesserede i forsinkende udenomssnak når de – med tomme hænder gribende efter det lidt for flyvske objekt - hurtigt indså at de havde forslugt sig på en, der var ligeså tomhændet som dem selv.

Nej, som med alle andre grupper jeg har integreret mig med rykker det først når man flytter sammen med de mennesker man har fordomme overfor. Og som med de fleste andre var dette ikke noget jeg bevidst gjorde, men et resultat af at sige ja til mennesker, der inviterede mig ind. Det var let nok med kvinder i almindelighed – særligt hvide kvinder – og i lang tid opdagede jeg først at nogle af dem var prostituerede, når de efter nogen tid eller når jeg senere vendte tilbage, fortalte mig om det. Dog vist nok kun tidligere prostituerede, der nu var faldet til nogenlunde ro, og tilstod at de havde samlet mig op som dansk skiltende blaffer fordi de fornemmede at jeg ikke var ude på sex. Således følte jeg mig altid som jomfruelig strandvasker skyllet op på jomfruelig bred i forholdet til prostituerede. Skønt nogle af disse siden blev lesbiske, fremgik det tydeligt at de havde brug for at snakke med en mand, som de ikke havde et forretningsbaseret forhold til, for at få genoprettet deres tillid til mænd. Gennem lange samtaler med dem begyndte jeg at forstå hvor ødelæggende det havde været for dem, at være prostituerede. Særligt for selvværdet. Men de fleste af disse var hvide og havde ikke gået på gaden. Nogle havde bare kastet sig ud i det for at betale for den dyre *tuition* på universitetet og syntes at være sluppet

nogenlunde godt fra det i kraft af at kunne se et højere formål med det. Da det virkede som et frit valg for dem, tog jeg det ikke særligt alvorligt de første to år på landevejen, hvor jeg stadig tænkte mere ideologisk end menneskeligt.

3. Hvordan de prostituerede reddede mit liv

Et vendepunkt kom da som planlagt i 1972 forlod USA "for evigt" for at blaffe til Guatemala og tilslutte mig guerillakampen imod USA. Men det var som at træde direkte ind i dødsriget med afspærringer, vold overalt, sultne børn, maskinpistoler i ryggen mod muren under konstante ransagninger og en fuldstændig lukket befolkning, der ikke turde at ytre sig. Særligt indianerne i bjergene var så skræmte at det i sig selv var at påkalde sig en dødsdom overhovedet at spørge om hvor guerillaerne befandt sig. Jeg konkluderede snart at selv hvis disse en dag skulle vinde, ville de være så korrumpere i dette døds-cirkus at de blot ville videreføre volden under deres egne ideologier. Jeg fandt heldigvis ikke guerillaen ude i bjergene og søgte ud til havnebyen Puerto Barrios for at tænke over hvad jeg skulle. Derved havnede jeg i armene på de lokale prostituerede, som ventede på trængende sømænd. Og disse glædespiger var lige hvad jeg i min depression havde brug for, da de var de første til at tale med mig i hele landet. Modsat de prostituerede i USA havde de sandelig masser af tid til at tage sig af mig, når vi sammen sad i havnebarerne og spejdede efter skibe. I deres øjne var jeg ikke en langhåret pengeløs hippie, der ikke var værd at satse på, for her i det blodige Guatemala gav langt hår dødsstraf, da det kun var guerillaer der havde det. Så med korthårsparyk og nydeligt opsat skæg, hvid skjorte og slips fremstod jeg i deres øjne som den inkarnerede yankee forretningsmand uden tvivl læsset med penge. Og skønt de var havnet i deres ynkelige situation som følge af den fattigdom og undertrykkelse, guerillaerne hævdede at ville bekæmpe, havde de intet tilovers for deres form for frelse, som truede med at ødelægge deres business.

Og hvad man dog ikke kan købe for indbildte penge, opdagede jeg nu. De kastede sig over mig fra alle sider, gav mig drinks og befamlede mig overalt, og skønt jeg

ikke kunne spansk har jeg sjældent haft det så sjovt og følt mig så meget i himmerige, mens troperegneren hamrede ned og afskar mig fra flugt til mit luderhotel for 1 dollar per nat. Jeg ærgrede mig i den grad over at have brugt en hel dollar med alle de tilbud om gratis overnatning jeg nu fik, da det jo var imod mine vagabondprincipper at bruge penge på husly. Men da jeg havde svært ved at vælge mellem alle de skønne tilbud af frygt for at såre andre eller for hvad der mon ville ske, når de opdagede at jeg ingen penge havde, endte jeg med at flygte fra mit lille himmerige for at indløse den dollar jeg som forretningsmand havde investeret i landet. Men de var et lykkeligt vendepunkt midt i den desillusion jeg befandt mig i den gryende erkendelse, som de nu hjalp frem, om at jeg blev nødt til at opgive min naive ungdomsdrøm om at tilslutte mig de hårdkogte verdensfjerne ideologiske guerillaer. For de fik mig til at indse at livets virkelige, nærværende og sjove mennesker var dem jeg i stedet burde satse på i min vej fremover. Jeg har siden tænkt på hvor jeg ville have været i dag hvis jeg tilfældigvis var havnet i armene på en karismatisk guerillasoldat, der havde været i stand til gennem kammeratskabet at give mig følelsen af at finde en identitet og et tilhørsforhold i en gruppe – midt i denne min søgende forvirring - på samme måde som så mange af nutidens søgende unge havner i identitetsgivende terrorceller. Disse prostituerede hjalp mig derimod frem til følelsen af at jeg burde vælge livet frem for døden.

Og det gjorde de tilmed på lokkende engelsk, for da en af deres amerikanske kunder havde efterladt dem et nummer af Time Magazine, læste jeg deri at der ville blive store demonstrationer til Nixons republikanske konvent i Miami. Det hjalp mig yderligere til at opgive mit vanvittige forehavende for sammen med dem ivrigt at spejde efter frelsende skibe, så jeg kunne flygte med en bananbåd til Miami. Men i takt med at deres kærlige omfavnelser blev mere og mere desperate da ingen skibe viste sig, endte jeg til sidst med at måtte bruge

apostlenes heste for at flygte – ikke blot fra guerillaer og militær, men også fra disse mine frelsende lysets engle.

Med min korthårsparyk og det oprullede skæg siger jeg vemodigt farvel til mine frelsende glædespiger.

Den 9. august valgte jeg at drage tilbage gennem den blodige jungle hele vejen nordpå tilbage til "the belly of the monster". Og på kun 6 dage blaffede jeg med korthårsparykken gennem Mexico og de frygtede sydstater ned til Miami for at bekæmpe monstret Nixon indefra – den mand, der som vicepræsident i 1954 havde startet hele dette blodbad i Guatemala. Som jeg skrev i dagbogen:

Onsdag den 9. august 1972 - Puerto Barrios, Guatemala

Hele natten i barer med de prostituerende. Heftig regn. Op kl. 7. Snakkede med United Fruit om skibslejlighed, men ikke muligt. Så havnekaptajnen, men ikke hjemme. Fik kl. 11 pas til havnen, hvor de læssede bananer. Måtte vente til kl. 1 for at få billeder af arbejderne. Opgav så og blaffede ud af byen. Først med fangetransport. Blaffede derfor tilbage med soldaterne, men de forstod mig ikke. Gav op og blev samlet op af den amerikanske skribent jeg mødte aften før. Fanatisk antikommunist. Han snakkede hele vejen om friheden i Guatemala, mens vi overalt blev stoppet af maskingeværer....

Så det ikke at kunne vælge mellem prostituerede kan være en øjen- og døråbner til Himmerige, for efter dem var mit næste logi hos en af USA's mest velhavende kvinder, der som republikansk delegeret lod mig dele sit hotelværelse i selve luksushovedkvarteret, The Fontainebleau, for den tids største terrorist, præsident Nixon.

4. Hvordan alfons hjalp mig fra væbnet oprør mod Nixons regering

Pudsigt nok var mit problem med at vælge mellem prostituerede året efter også med til at jeg endelig valgte terrorismen fra. Her var det en sort alfons, der fik åbnet mine øjne for hele undertrykkelsen, der lå bag prostitution. Jeg beskrev det i et brev til en amerikansk ven:

”Den dag jeg efter flere ugers ophold forlod de store plantagehjem i Mississippi, kom jeg om aftenen til at bo hos en sort alfons i Greenville i det fattige deltaområde. Vi blev ret gode venner, og han sagde, at på grund af vores venskab ville han give mig en af sine prostituerede piger. Jeg sagde ikke noget. Han tog mig med til en bar, hvor fire af hans piger stod. “Choose whatever pussy you want. You can have it for free”, sagde han. Jeg vidste ikke mine levende råd. Jeg elsker sorte prostituerede, hele denne fantastiske blanding af voldsom brutalitet og inderlig ømhed. Man kan lære mere om samfundet af en sort prostitueret på

en nat end af ti universitetsforelæsnings-
ninger. Men det var mig umuligt at vælge.

Så tog Ed, som han hed, mig med hjem igen. Fra nu af blev han mere åben, og det viste sig, at han havde stillet mig på en prøve. Han var meget optaget af de ting, jeg havde fortalt ham, men han havde aldrig mødt en hvid, som han stolede på, og nu ville han se, om jeg var som de andre hvide i Mississippi.

Den nat blev en af mine hidtil voldsomste oplevelser. Vi lå begge to i den seng, han normalt brugte til sine forretninger, og hele natten fortalte han mig om sin

barndom. Det hele kom som en åbenbaring for mig. Det var første gang, jeg var i Mississippi, og det virkede sikkert ekstra stærkt, fordi jeg lige havde boet to uger i de store plantagehjem med de store antebellumkjoler og guld og tingeltangel over det hele. Han fortalte mig om sulten, om hvordan han havde måttet plukke bomuld, lige fra han var fem år for 2 dollars om dagen, om hvordan han ikke havde gået rigtigt i skole, fordi han skulle plukke bomuld, og om alle ydmygelserne han konstant havde måttet tage imod fra de hvide. Nu ville han blot ikke mere. Hell no, gentog han igen og igen. Han ville ud af dette bomuldshelvede. Derfor var han blevet alfons. Både han og hans piger var enige om, at det var bedre at prostituere sig på denne måde end at prostituere sig i bomuldsmarkerne. Det var den hvide mand, der tog gevinsten i begge tilfælde, men de tjente blot langt mere på denne måde: 15 dollars om natten pr. pige. Han havde studeret den hvide mand hele sit liv, hver eneste bevægelse og tanke. Han følte, at han kendte den hvide mand bedre end sig selv, og alligevel forstod han ham ikke. Men hans erfaringer gjorde ham til en god alfons, skønt han kun var 19 år. Han vidste præcis, hvordan han skulle sætte de hvide mænd i forbindelse med sine piger. Men det smertede ham at gøre det. Han følte sig dybt såret over at skulle gøre det. Han følte, at han solgte sin race og sin stolthed, men han havde intet valg. Han hadede den hvide mand af hele sit hjerte, åh, hvor han hadede ham. Men han turde aldrig vise det. Den nat gik det op for mig, at hvis gennemsnittet af Mississippis negre følte som Ed, så ville der komme en dag, hvor det ikke så godt ud for de hvide. Jeg var så rystet efter den nat, at jeg i de næste dage slet ikke turde se de hvide i øjnene. Jeg havde været så heldig den dag, at en eller anden havde givet mig batterier til min båndoptager. Jeg fik derfor optaget en stor del af det, han sagde. Når jeg nu rejser rundt mellem Mississippis hvide og bor hos dem, spiller jeg ofte det bånd for mig selv om aftenen. Jeg vil nemlig undgå at identificere mig for stærkt med deres

synspunkter. Med deres charmerende accenter og stærke menneskelige varme, er det svært ikke at lade sig forføre. Det gælder om at holde hovedet koldt i Sydens kogende heksekedel.

Jeg opfattede det som en tilfældighed, at han åbnede sig for mig, for jeg havde jo haft mest lyst til at gå med de prostituerede. Men nu begynder jeg at tro, at det ikke var noget tilfælde. Det er, som om der hele tiden er noget, der leder mig ind i de rigtige situationer.”

Jeg var på vej op for at deltage i indianeroprøret i Wounded Knee, men igen var denne intense begivenhed med til at jeg der igen valgte oprøret fra for i stedet kaste mig i armene på mennesker, der havde brug for mig, som beskrevet i ”Om at sige ja til indianerne”. For kun to dage og 2000 km efter at jeg lå i med en sort alfons i sydens hede, lå jeg i - først med en indianerpige og dagen efter, på min 26 års fødselsdag - med en homoseksuel indianer, som beskrevet i dagbogen.

Fredag den 27. april – Greenville, MS hos alfonsen Edward, 445 Maple St

Blaffede fra Greenville op gennem deltaet til Memphis, hvor jeg var ud på eftermiddagen. Blev fanget i regnvejr. Fik lift med negre ud af Arkansas. Så lift med sømand helt til St. Louis kl. 8. Forsatte om natten til Kansas City, hvor jeg var kl. 1 og inviteret til at overnatte i middelklassehjem. Moren bestyrtet over mine billeder.

Lørdag den 28. april – Kansas City, MO hos Malcolm Kharr, 4109 Locust

Fik lift kl. 8 ud til motorvejen og blaffede op gennem Iowa til Sioux City og Falls. Så lift hele vejen over South Dakota med ung fyr. I Rapid City kl.8 gik vi ind i bar, hvor jeg havde lovet at finde et sted for fyren vi kunne bo. Kom i snak med to indianerpiger, som sagde at jeg kunne bo hos dem, men ikke ham. De kørte mig hjem og bospiste mig. Diane Tyrrell sagde jeg kunne sove i hendes seng.

Søndag den 29. april i Wounded Knee forsyningslejren....

5. Hvordan jeg havnede i seng med min første sorte prostituerede

Brevet om min nat hos alfonsen Edward er skrevet nogen tid efter, for på det tidspunkt havde jeg faktisk endnu ikke haft intime erfaringer med sorte prostituerede til at berettigg den fjollede sætning, ”Jeg elsker sorte prostituerede.....” Mit første rigtige gennembrud fik jeg fem måneder senere, da jeg i mit forsøg på at komme til tobakshøsten i det østlige North Carolina var ”kommet til at sige ja” til et lift til den anden ende af staten og var havnet i Greensboro. For at vise at jeg på intet tidspunkt havde drømt om at gå i seng med en prostitueret, vil jeg lige fortælle om det tilfældige ”forspil” der førte mig i kanen med en. I Greensboro kom jeg til at bo hos den [sorte psykolog og socialrådgiver, Mack](#), som tog mig med til sin arbejdsplads i Drug Action Council, hvor jeg i ventetiden kom i snak med Geegurtha Pennix, [som sad og hamrede på sin IBM-skrivemaskine i kontoret \(denne billede er siden blevet et ikon i Frankrigs kunstmuseer\)](#), som en del af sin behandling.

For her var jeg igen havnet i underklassen, da dette var et center for narkotika rehabilitering af fængselsfanger. Geegurtha havde som tidligere prostitueret været en af dem, men forsøgte nu at komme videre med et normalt arbejdsliv efter at have fået hjælp i klinikken. På en eller anden måde svingede jeg straks med Gee, som vi kaldte hende, men i en af deres pauser kom alle de andre kolleger ovenpå fra en session med fangerne nedenunder.

Og en af dem var Tony Harris, som straks udviste stor skepsis overfor mig, fordi Mack havde bragt mig der. De var nemlig hinandens rivaler, både som behandlere og privat blandt byens piger som de mest eftertragtede alfahanner. Jeg kom ind i hektisk diskussion med dem om mit arbejde. Min dagbog siger, at jeg bl.a. redegjorde for min teori om, hvordan sorte op i nord på en måde var blevet mere knuste end Sydens, da de ligesom vietnamesiske bønder på det

tidspunkt var blevet bombet ind i strategiske landsbyer eller koncentrationslejre, så den hvide undertrykker bedre kunne udøve sin mentale kontrol over dem. Når alt kom til alt en god måde at indsmigre mig hos disse sydlige sorte, kan jeg se i dag.

Rådgiveren Dorris var vildt begejstret for billederne i den billedbog, jeg altid blaffede med for at få folk til at donere et par dollars til mit filmforbrug, og snart foreslog Mack - der fornemmede at hans hvide gæst havde vundet dem alle over - at jeg kom med dem nedenunder for at give en rap session for deres fanger. Så jeg gik ned og talte til 20 hærdede kriminelle samt alle Macks kollegaer, der ivrigt udspurgte mig om alt. Særligt de sorte kriminelle vidste jeg havde stærkt antihvide holdninger, men det var som om jeg "løftede et slør for dem", som nogle af kollegaerne sagde, og Tony har ofte siden genfortalt historien om, hvordan jeg gjorde fangerne aldeles stille, mens de sad i flovhed, fordi jeg - en hvid udlænding - på en eller anden måde vidste mere om deres liv og psykologi end de selv gjorde. Dorris kom bagefter op og sagde: "My God, det var som om Jesus gik igennem mit hus og fortalte mig alt, hvad der var galt med det!" Denne sætning fik Mack til at eksplodere i latter, da jeg netop natten før havde fortalt ham om det Jesus-billede mange sorte havde af mig - især i syden.

Så det var den dag - mandag den 7. oktober 1973 - jeg første gang mødte Tony, som jeg ikke havde nogen idé om [skulle ende som min livslange ven](#). Især fordi jeg fornemmede at han ligesom så mange andre sorte på det tidspunkt var meget antihvid. Faktisk havde han ikke før jeg flyttede ind hos ham nogensinde tilladt en hvid at komme ind i sit hus, noget der selv forundrede ham, når vi snakkede om det. Med sine stærke analytiske og sociologiske evner var han en af de første til at give mig indsigt i den sociale kontrol, der hersker blandt alle minoriteter, som føler sig undertrykte og udelukkede.

Hvad der derfor ikke mindst havde imponeret Tony og alle de andre var, da jeg i min dialog med de fængselsfangerne havde nævnt, hvordan det var næsten umuligt for mig som hvid at komme til at bo hos de sorte. Så pludselig havde Geegurtha brudt stilheden med: "Well, Jacob, du er altid velkommen til at komme og bo hos mig."

Jeg glemmer aldrig det chok af vantro, der gik gennem rummet. Ingen - og jeg siger INGEN inklusive mig selv - havde nogensinde set eller overhovedet hørt om en sort kvinde, der åbent indbød en hvid mand hjem i nærvær af andre sorte, de fleste af dem mænd. Ikke før jeg mange år senere rejste i Afrika oplevede jeg et så usædvanligt fænomen. Og i dette tilfælde var det slet ikke den modbydelige tanke om sort-hvid sex, der var årsag til deres overraskelse. For alle vidste, at Gee havde været en narkotilvænnet prostitueret i årevis med hovedsagelig hvide kunder oppe i det fjerne nord i Buffalo, og at hun nu efter flere års rådgivning i klinikken var erklæret "ren" og sund; en kendsgerning, der omvendt formodentlig var den eneste grund til at Gee overhovedet offentligt turde at invitere en hvid mand – om ikke andet så for at demonstrere i hvor høj grad hun nu var "ren" (clean) og helbredt.

Tony var så imponeret at han næste dag mens Mack var på arbejde tog fri for at hente mig og invitere mig ud til frokost på byens fineste "black bourgoisi" restaurant. Her tilstod han at han aldrig før havde mødt en hvid som han følte at han svingede så meget med og foreslog derfor at jeg flyttede ind hos ham "for at vi kan inspirere hinanden". Jeg nærrede de samme følelser overfor ham, men mistænkte ham for at invitere mig udelukkende for at gøre rivalen Mack jaloux. Og netop for at undgå at såre Macks følelser og stolthed, fik jeg så den ide først at flytte ind hos Geegurtha indtil jeg vidste at Mack skulle på ferie. Ingen ville som mandschauvinisterne Mack og Tony have forståelse for at jeg foretrak en kvinde frem for dem. Det var et stærkt princip, jeg havde om at respektere folks

gæstfrihed, aldrig - især i mine forhold til kvinder - at såre deres følelser ved at flytte ind hos andre kvinder i samme by.

Ved at bo hos Geegurtha i næsten en uge kunne jeg nu også overbevise Tony om, at jeg virkelig var viet til sagen og ikke interesseret i letkøbt sex. For ligesom Tony og de andre rådgivere ville blive fyret for at have sex med deres klienter, havde jeg allerede fortalt Tony, at jeg aldrig havde haft sex med en prostitueret og var totalt imod det, da jeg ikke mente at de kunne skelne dette fra deres erhverv. Derimod forsøgte jeg altid at relatere til folks dybere menneskelighed – selvom denne kunne være nok så begravet og forvansket under deres øjeblikkelige "lidelsesmønstre" – et udtryk som Tony i øvrigt siden lærte mig at bruge – autodidakter som vi begge var. Kun sådan mente jeg at der kunne udvikles et forhold med gensidig frihed og ligeværd for begge parter.

Geegurtha fortalte nu at det netop var denne side af mig hun havde kunnet gennemskue under mit fængslende foredrag i klinikken, der havde givet hende mod til at invitere mig hjem. Og [derfor insisterede hun nu på at jeg skulle dele hendes dobbeltseng](#) i huset på 817 Waugh St, hvor hun boede sammen med sine ekstremt hengivne kristne søstre, som om det var den mest naturlige ting for os. Det forbavsede mig, men jeg fandt ud af at hun så dette som en del af sin rehabilitering langsomt sammen med en mand hun havde tillid til at genopbygge et naturligt forhold til mænd efter de mange års udnyttelse af dem. Jeg havde på det tidspunkt kun haft et par seriøse sorte kæresteforhold, så med min tidligere venstreorienterede overromantisering af sorte kvinder, mærkede jeg også at min leg og intimitet med Geegurtha var en del af min egen rehabilitering for at opnå et mere naturligt og ligeværdigt forhold til sorte kvinder. Med andre ord havde vi brug for hinanden, den sorte luder og den hvide ridder, som hinandens frelsere. Nøgne lå vi og kælede for hinanden i en vidunderlig kærlig intimitet, men skønt jeg følte mig uhyre tiltrukket af hende, lagde jeg mærke til at det aldrig var en seksuel tiltrækning, hvilket det tit er i mine forhold med lesbiske. Vi delte badekar og kastede nøgne rundt med puder og Gee sagde at hun aldrig før havde oplevet en så vidunderlig og afslappet intimitet. Hun havde ikke været i stand til at udvikle kærlig intimitet i de ødelæggende relationer, hun havde haft med sine kunder i fortiden, om ikke andet fordi hun som narkoluder kun havde tænkt på sit næste fix. Jeg elskede hendes [kulsorte hud og store bryster og dækkede dem med det kontrasterende hvide skum](#), når vi badede og pjaskede sammen i badekarret - billeder som derfor siden betød særlig meget for mig, men som jeg senere måtte tage ud af mit lysbilledshow i Amerika, hvor folk så sort hudfarve med racistisk ubehag og billederne som sexismen - selvom de jo var resultatet det stik modsatte, glæden over den pludselige frihed fra seksuel udnyttelse.

Nogle gange sad vi og ruskede i hinanden og havde spontane tude sessioner, hvor det føltes som om al smerten kom ud. Dette var vist ikke noget jeg havde prøvet før, men jeg tror hun havde lært lidt fra de terapeutiske samtalecirler i narkoprogrammet hun var i, der brugte nogenlunde samme metoder som AA møder. På den måde kunne jeg mærke at jeg havde meget at lære af hende – også om min egen undertrykkelse som emotionelt knudemenneske.

Når Gee gik på arbejde i Drug Action Council om morgenen, hentede hendes mest [konservative kirkegående søster, Georgia](#), mig til frokost i YMCA, hvor hun arbejdede og fortalte mig, hvordan de nød at se Gee løsne sig sådan op og endog være i stand til at kunne tilbringe tid sammen med en mand igen for første gang. Bare tanken om en mand havde frastødt Gee efter hendes mange år som prostitueret og narkoman. I 5 år havde hun ikke set sin datter Tania, som blev født som heroin narkoman, men reddet gennem blodtransfusioner og opdraget af søstrene og bedsteforældrene som så mange andre sorte børn i samme situation. Jeg var bevæget til tårer, når jeg nu så og [fotograferede den stærke moderlige kærlighed mellem Gee og Tania efter deres lange adskillelse](#).

Mens hendes kristne søstre værdsatte og ligefrem elskede mig for min vigtige rolle i hendes langvarige helingsproces, gjorde broren det helt sikkert ikke. Da han kom på besøg en aften og fandt os sovende sammen i samme seng, opfattede han det som noget seksuelt og ringede straks hjem og protesterede overfor deres forældre. De kom farende over og skældte os ud lige efter kirketid søndag morgen med en så himmelråbende larm at jeg var lige ved at tage min båndoptager op for at optage det største møgfald jeg nogensinde havde fået for at forbryde mig mod ghettoens sociale kontrol. Heller ikke Gee kunne tage dem alvorligt, idet hendes mor selv lige havde smidt deres håbløse far ud og nu kom anmassende med sin enorme kirkehat og sin nye, uhyrligt lille og latterlige

mand, der på ingen måde udstrålede nogen form for den myndighed hun krævede af ham i situationen. Så vi lå bare i sengen og skraldergrinede over al deres skingre råben om hvordan "det ikke er anstændigt for sorte og hvide at sove sammen".

En anden dag [tog jeg Gee med ud at blaffe](#), men det viste sig at være en dårlig ide, da det gav flashbacks tilbage til alle de år hun havde stået og flagret hvide bilister ind til siden for at læne sig ind gennem deres vinduer. Men også fordi synet af en hvid mand med en sort kvinde netop appellerer til de laveste instinkter hos chaufførerne, der per refleks ser den sorte kvinde som sexobjekt. At den hvide vagabonds frihed ikke nødvendigvis er lig med den sorte kvindes frihed, skulle jeg siden opleve talrige gange når jeg blaffede med sorte kvinder.

På det tidspunkt var det ved at være tid til "homecoming", hvor de fleste sorte studerende i norden hvert år kommer hjem på besøg hos deres familier i syden og omvendt. Jeg havde hjulpet Gee hele dagen med at koge en kæmpe grydefuld chitterlings ud af den stak komaver, der lå og stank i bryggerset, og havde gradvist omdannet det hele til en lille modbydelig slimet masse så ildelugtende, at hele byen kunne lugte det. Chitterlings er den eneste sydlige "soul food" jeg absolut ikke kan få ned (i al fald ikke med glæde, om end nogle gange med lukket næse for at undgå at såre folks følelser). Det var herligt at feste i flere dage med alle de glade familiemedlemmer, der kom hjem for at prale med hvor godt det gik dem i norden, og jeg kunne ikke undslippe tanken om Geegurtha mon også i sine år som narkoluder oppe i Buffalo var kommet pralende hjem med historier om hvor godt det gik hende. Men hvorfor kan de sorte dog ikke feste med lidt mere frigørelse frem for på festdagene at holde traditionerne i hævd fra "the good old days"- dvs. at gå tilbage til de uspiselige dele af kødet som de hvide under slaveriet fodrede slaverne med fordi de ikke selv ønskede at spise dem.

Skal man virkelig lide så meget for at demonstrere at man er imod de hvide? For mig ville det svare til at "gå i kødet" på en kvinde, der analogt forsøger at frigøre sig fra prostitutionens slaveri. Og det mistede jeg i al fald enhver lyst til, når [Geegurtha for at provokere mig stod med grydeskeen](#) og med største vellyst og selvironi - som var hun i gang med at slikke sæden af en mand - stod og slikkede dette ildelugtende blæver i sig - og derefter forsøgte via mundmetoden at tvinge det i mig. "Nu bliver du for seksuel! Nu er det vist på tide at tage afsked med dig," grinede jeg. Og deri var hun enig, for med så mange slægtninge i huset hjemme fra det frisindede nord, ville de måske tro at hun i selskab med en hvid mand var blevet en falden og løsagtig kvinde.

Mens Mack var rejst hjem til home coming i Washington DC. havde jeg hentet min rygsæk i hans hus og var flyttet ind hos Geegurtha med henblik på til sidst at havne hos Tony. Så en uge efter at jeg havde mødt min nye ven Tony kunne jeg endelig flytte ind hos ham den 13. oktober og starte vores lange venskab, hvor jeg i skrivende stund i dag netop lykønskede ham på Facebook med 68-årsfødselsdagen. ([Jeg har et vemodigt billede, hvor jeg står med rygsækken og mit blaffeskilt](#) sammen med hele Gees familie udenfor deres hus ved afskeden). Jeg havde sammen med Gee besøgt en bedstemor, der tog sig af hendes 2-årige barnebarn ([side 135 i bogen](#)). Dette barn fandt jeg ud af også blev født som misbruger i sin mors fravær mens hun var aktiv som prostitueret. Da jeg 5 år efter sad og viste Tonys venner i byen min nyligt udkomne bog, stirrede Mike Akins på dette billede og sagde forbavset: "Det er jo min søn der på billedet." Og sådan opdagede jeg sandheden om mange af de andre bortrejste narkoludere og deres forsømte børn, et problem der desværre kun er blevet værre siden, hvor i dag hvert tiende sorte barn vokser op uden forældre.

Men desværre opdagede jeg også sandheden om Geegurtha, hver gang jeg gennem årene vendte tilbage for at besøge hende. Hendes søstre var glade for at se mig igen, men vidste ikke hvor Gee var. Nogle gange havde jeg dog følelsen af at de godt vidste hvad der var sket hende, men ville skåne mine følelser ved ikke at fortælle det. Jeg kunne selvfølgelig regne ud at ligesom så mange andre tidligere narkoludere var hun faldet tilbage på heroinen. Først i 2003 lykkedes det mig at finde hende i Atlanta, hvor hun igen inviterede mig til at flytte ind. Hun arbejdede nu på Works Grady Memorial Hospital og boede pænt, men ville ikke ind på hvad hun havde lavet igennem 80'erne. Hun havde dog aldrig igen boet sammen med en mand efter at vi boede sammen i 1973. Da Tony efter vore mange år i universiteterne nu var flyttet til Atlanta, [inviterede jeg ham en dag hjem hos Geegurtha](#) og vi snakkede hyggeligt om "the good old days" – nu hvor vi alle var på den gode side af 50.

Med Geegurtha 1973

.....og 30 år efter i 2003

Da Gees søstre dengang havde moret sig med at tage billeder af mig halvnøgen sammen med Gee, fik jeg Tony til at tage et tilsvarende af os sammen - 30 år efter – nu begge betydeligt mindre hårfagre.

Da jeg havde mit filmhold med rundt i 2015 for at lave biograffilmen om mit liv med mine venner, tænkte jeg på i Atlanta at få Geegurtha med i filmen. Men Tony fortalte mig nu at hun var død. "Af hvad?" spurgte jeg. "Af AIDS," sukkede han. Hvis det er rigtigt, tyder meget på, at hun fik det som stiknarkoman i 80'erne, hvor utrolig mange af mine sorte venner blev smittet med HIV.

Skønt Gee sluttede sit liv som hospitalsarbejder havde hun tilsyneladende fået et tilbagefald efter sit første rehabiliteringsforsøg i Drug Action Council i 1973. Jeg har siden tænkt over om jeg gjorde noget forkert i vores private legende terapi – for kortvarig og uprofessionel som den jo var til at gøre nogen nytte på længere sigt. Men faktisk tror jeg at vi var inde på noget af det rigtige i vores vidunderlige leg med hinanden. Da jeg flyttede ind hos Tony, lærte jeg meget om fængselsfangernes psykologi og hvordan han selv prøvede at hjælpe dem – bl.a. ved at jeg måtte flytte ud i stuen efter nogen tid fordi en fyr på prøveløsladelse efter mange års fængsel skulle have mit værelse. Men selv for Tony med hans mangeårige erfaring kom der først et virkeligt skred, da han et par år efter at vores universitetsturneer startede kom i kontakt med og blev inspireret af en særlig form for "reevaluerings co-counseling" og sagde til mig, "Jacob, sæt dig ind i det, for teorien bag RC sætter præcise ord på den måde du altid har tænkt i Amerikanske Billeder. Og hvor tæt disse metoder viste sig at ligge op af den måde Geegurtha og jeg havde "counseled" hinanden på gennem rusken, latter og gråd, oplevede jeg da jeg i 1988 efter en lang periode af indelukkethed deltog i en "men's liberation workshop" i Seattle og – først dybt skeptisk overfor metoderne - fik udslip for mine ophobede smertes bundter i form af gråd og latter. Efter i tre dage at have rullet rundt på gulvet med direktører og fattigrøve, tykke og tynde, unge og gamle, hvide, sorte og brune, følte jeg en sand befrielse og forløsning og noget underligt skete. Mens jeg havde haft svært ved i tiden før -

selv som populær foredragsholder - at komme i kontakte med folk, var det som om særligt kvinderne nu følte sig draget mod mig (læs om slutresultatet i "Om at sige ja til kvinder").

Nøjagtig det samme skete nu i tiden efter mit forhold til Geegurtha i 1973, at mens jeg i årene før som nævnt havde følt at prostituerede nærmest undgik mig, var det som om de nu overalt følte sig draget imod mig. Ved m.a.o. at "integrere mig" - i ordets stærkeste betydning - med en prostitueret, havnede jeg nu i det ene forhold til prostituerede efter det andet. I dag er særligt fængselsvæsnet i USA begyndt at bruge nøjagtig disse metoder, for lige gyldigt hvad man havde forsøgt sig med tidligere som i Tonys, Macks og Geegurthas "Drug Action Council" blev de løsladte fanger ved med at have en gennemsnitlig recidivitet på 65%. Men for alle de fængselsfanger, som har været igennem et RC-inspireret helingsprogram som ["Inside Circle Foundation"](#), har tilbagefaldet hidtil været nul. Så hvis jeg ikke havde svigtet, men havde fortsat mine legende "discharging" seancer sammen med Geegurtha, ville hun måske ikke senere være død af AIDS. Ja, ja, hun kunne jo også bare have ladet være med i sin djævelske besættelse at "discharge" ildelugtende, slibriggrønne chitterlings i hovedet på eksorcisten.

virkelig empati overfor hinanden – en empati der fører mere indlevelsestrang og positiv nysgerrighed med sig overfor alle andre – hvorved man er med til gradvist at frigøre alle andre.

Det var dette sidste jeg oplevede nu – særligt i forholdet til prostituerede og narkokriminelle. Og det skulle komme Tonys familie til gode. For mens jeg boede hos ham, begyndte jeg at hænge ud i hans fars bar, "The Grill", som var ghettos mest voldelige beverding og tilholdssted for kriminelle og prostituerede. Om det skyldtes at de sorte vidste jeg var ven med Tonys far bag skranken – og jeg måske på den måde kunne skaffe dem drinks eller undgå at de blev smidt ud under slagsmål – eller om det var de knuder som Geegurtha just havde frigjort i mit sind, har sikkert kun Vorherre helt overblik over. Men resultatet var i al fald at jeg nu var genstand for en vidunderlig interesse fra de prostituerede, som jeg kom til at kende godt og tit endte med at gå hjem med. En af dem var Dorothy og hendes veninde og vi besluttede, at jeg skulle tage med dem. Først stjal vi noget vin i en forretning og strøg så lige ud i den ventende taxa. Da vi sad på bagsædet og var kommet i gang, spurgte jeg pigerne, hvordan de havde i sinde at betale, eftersom jeg vidste, at de ikke havde penge. Pyt, sagde de, bare vent. Lad os ordne det. Når vi kommer til stedet, vil vi bare slå ham ned og tage alle hans penge. Dette kom lidt bag på mig, da jeg ikke havde prøvet at slå en taxachauffør ned før, men jeg sagde alligevel ikke noget.

Så pludselig vendte den sorte chauffør sig om for at spørge om noget, og jeg opdagede, at jeg kendte ham. Det var jo Tonys bedstefar, som ejede byens største sorte taxaselskab. Da kan det nok være, at jeg tog sagen i mine egne hænder. Jeg råbte stands til chaufføren, og sagde han kunne få betaling næste dag gennem Tony. Derefter rev jeg håndtasken med pistolen ud af den ene piges hånd og skubbede dem ud ad døren, mens de måbede ligeså meget som

taxachaufføren. Ude på gaden råbte jeg til dem: "Det er jo Tonys bedstefar, I fjolser". Skønt de kendte Tony, ville denne kendsgerning naturligvis ikke have standset dem, men da de var ude af bilen og taxaen kørt, havde de i hvert fald ingen mulighed for at skade ham.

Det er lidt sjovt at da jeg et par dage efter fortalte Tony historien, reagerede han ikke på den, så hærdet var han selv blevet af volden omkring sig. Først da han 4 år efter læste den i min bog i Danmark – og så det hele med danske øjne – blev han chokeret og takkede mig for at redde bedstefaren, hvis begravelse han kort efter måtte tage hjem til fra Danmark. Der blev han omvendt chokeret over alle de gamle damer, der var mødt op til begravelsen, "Jeg anede da ikke at min bedstefar havde SÅ mange udenoms kærester som taxachauffør."

I min bogs beskrivelse – baseret på et brev jeg havde skrevet til en "pæn" amerikansk familie - fik jeg dog ikke al det vold og sex med, jeg oplevede senere samme aften efter at have reddet Tonys bedstefar, efter hvilken jeg sammen med de to piger blev nødt til at bruge apostlenes heste. Resten af historien havde jeg for længst glemt, men fandt for nylig i min dagbog:

Onsdag den 28. november - Greensboro

Om aftenen i the grill, hvor jeg mødte to trækkende piger, Dorothy og en anden. Vi tog derfra og så en taxa fra Tonys bedstefars taxaselskab holde udenfor. Hoppede ind, men de havde ikke penge. Tog pistol op og sagde de ville få sig et gratis lift. Slog pistolen ud af hånden. Vi gik så ned til billig luderbar efter at den ene havde stjålet lidt mad i en forretning. Tilbragte hele aftenen det andet sted mellem virkeligt nedbrudte prostituerede. Jeg bakkede mand op med shotgun i døren. Tog taxa med Dorothy og hendes kunde til hans hjem. Men hun ville ikke blive der bagefter. Så det blev sent inden jeg blev inviteret med hende hjem til morgenpizza.

Dette var en af de første gange, hvor jeg mere eller mindre ufrivilligt havnede i rollen som beskyttende alfons. Dette gjorde jeg med stor glæde, fordi jeg gang på gang så hvordan disse sølle narkovrag blev mishandlet af deres ofte ekstremt

voldelige og fordrukne kunder. De satte virkelig liv og lemmer på spil på mere end en måde blot for at opnå nogle få dollars til lidt heroin. Så jeg skammede mig ikke over at få min betaling af – ja, i dette tilfælde lidt morgenpizza inden vi faldt om efter nattens udskejelser. Men dagen efter kunne vi tit få nogle gode samtaler i stil med dem jeg havde haft med Geegurtha, selv om det var en lidt mere udfordrende opgave at bo hos aktive prostituerede.

Tit chokerede og overrumplede disse kvinders råhed mig. Jeg så dem bestandig gøre de mest modbydelige ting mod både mænd og kvinder. Netop derfor var det så overvældende en oplevelse, når et intimt forhold kunne opstå imellem os, og jeg fik lejlighed til at få et glimt af den varme menneskelighed neden under den hårde skal af ondskab og tvetungethed (backstabbing), som dette voldelige system havde givet dem. Mennesker, som i den grad er slavebundne af en voldelig måde at omgås, nærer en dyb længsel efter frihed og en mere menneskelig måde at omgås hinanden på. Alligevel så jeg overalt hvordan denne længsel ikke kunne komme til at blomstre, da den konstant blev kvalt af de voldelige vibrationer, den modtog fra ghettoens andre fanger. De hvide og bedrestillede sorte med "finkultur" kom denne længsel ikke i kontakt med, da disse "finkulturer" kun havde foragt tilovers for ghettokulturen - en foragt der konstant føltes og fornemmedes i ghettoen, og som var den direkte årsag til at ghettoen blev mere og mere voldelig. Den ømhed, jeg så ofte fandt i vore forhold og som så let kunne have fået lov at slå rod i mere menneskelige samfundssystemer, virkede så usigelig stærk og smertende på mig netop fordi jeg igen og igen så, hvordan de parallelsamfund vi vælger at bygge op på et grundlag af ikke at involvere os personligt i vore naboer, gjorde det mere naturligt for disse piger at handle i et mønster af råhed fremfor ømhed.

6. Om min flugt fra verdenskendt kunstner til en kunstnerisk call girl

At menneskehandel trives lige så godt blandt os, der vælger at leve i "finkulturer" så jeg i den anden ende af spektret. Og også i disse lag blev jeg hyppigt reddet af prostituerede, som bekvemt kunne bruge mig som alfons. Min sjoveste oplevelse var i New York, hvor en mystisk kvinde havde følt sig tiltrukket af mine fiskeøjne og inviteret mig hjem og bo. Hun boede i en kæmpelejlighed på Greene Street og havde et atelier på Broadway så stort som en håndboldbane. Hendes badekar var en lille paletformet swimmingpool. Det eneste, hun ønskede af mig, var, at jeg skulle være sammen med hende. I tre dage sad vi fra morgen til aften og stirrede ind i hinandens øjne. Overalt var der kæmpestore gipsfisk; de hang på væggene og gloede dumt ned på os. Men der var absolut mere liv i dem, end der var i hende. I tre dage søgte jeg desperat at snakke med hende. Alt, hvad jeg fik ud af hende, var, at hun følte sig meget ensom, og at hun aldrig havde levet sammen med en mand. Hun var 40 år, født i havet og kunne kun kommunikere med fisk. Intet andet havde hun at sige. Jeg var nysgerrig efter at vide, hvem hun var, så en nat, mens hun sov, rodede jeg rundt i hendes papirer og fandt ud af, at hun var den verdensberømte kunstner Marisol Escobar og to gange havde været på forsiden af Time Magazine og en gang på Look; men hendes sidste store udstilling med fiskeskulpturer havde fået dårlige anmeldelser. Det viste sig, at hun svømmede i penge. Engang måtte jeg skrive under som vidne på kontrakter på flere tusinde dollars. Halvdelen af året tilbragte hun i Den Mexicanske Golf med at dykke ned til sine små venner. Ikke desto mindre gav hun mig aldrig så meget som et stykke brød, og jeg blev mere og mere desperat af sult. Morgen og aften skulle jeg følge med hende på restaurant og sidde overfor hende, mens hun spiste. Hun var uhyre selvoptaget, tænkte overhovedet ikke på at give mig mad. Da jeg aldrig selv beder folk om

mad, kom jeg en dag med en indirekte hentydning. ”Har du nogensinde tænkt over, at al din kunst går til de rige, men overhovedet ikke kommer de fattige til gavn?” Intet svar. Og stadig ingen mad. Hun havde et køleskab, så da hun på et tidspunkt lå og sov, tog jeg mig den frihed at undersøge, om der var mad i det. Jeg fik et mindre chok, da det væltede ud med store frosne fisk, der lignede torsk - og intet andet. Hvis jeg ikke havde været så sulten, ville jeg sikkert have haft lidt mere tålmodighed med hende.

Marisol sad sådan fra morgen til aften og stirrede på mine ”fiskeøjne”

Så pludselig kom min redningsmand vandrende ind i stilheden. Det var Erica, som tidligere havde hjulpet Marisol med at afpudse fiskeskulpturerne. Hun lo og var glad, og det var fantastisk at høre et menneske igen. Hun opfattede lynhurtigt min situation og lod så elegant som en fisk syv dollars glide over i mine hænder under bordet. Senere hviskede hun til mig, at jeg kunne flytte over til hende. Da Marisol faldt i søvn om aftenen flygtede jeg over til Erica, som boede i en kummerlig brandtrappeejlighed på 11th Street. Erica var simpelthen et fund at bo hos. Hun var lesbisk, men nærede ikke de hadske følelser mod mænd, som jeg (dengang) følte prægede de fleste lesbiske. Derfor gjorde det mig altid glad, når jeg fik et godt forhold til en lesbisk pige.

Erica kunne ligesom jeg ikke forstå nødvendigheden af at hade mænd. Erica var en anderledes pige. Hun gjort mig straks til alle tiders mandschauvinist idet min funktion i hendes hjem var at være hendes alfons. Erica var prostitueret af den fine type, man kalder call-girl, og det var nu blevet min opgave at være telefonvagt, sortere de sjofle opkald fra og bede de pæne om at ringe igen kl. 17 til en hurtig anden sortering. Derefter gik slutspurten ind ved 18-tiden, hvor jeg skulle vælge den allerpæneste stemme og aftale møde på et hotel kl. 19. Vi tog så en taxa til hotellet, som i reglen lå på Østsiden, da vi holdt os til pæne forretningsfolk. Her var det nu min opgave at sidde og drikke Cola i foyeren i en time, og hvis hun til den tid ikke var kommet ned, skulle jeg gå op og banke på døren. På vejen hjem gik vi i reglen hen og spiste italienske is, som Erica elskede. Men det fantastiske ved hende var, at hun ikke var nogen almindelig luder. Hun havde en annonce i sexmagasinet [Screw](#), som alle forretningsmænd åbenbart læste, for telefonen kimede ustandseligt. Hun elskede simpelthen at hjælpe mennesker og at give dem varme midt i denne kulde. Hun fortalte, at de fleste af hendes kunder var enormt ensomme og ikke så meget havde brug for sex som for varme. Hun var nemlig set med sådanne mandsøjne ikke nogen fysisk skønhed: enormt tynd, fladbrystet og med krøllet rødt hår, men hun havde en sådan charme og skønhed i sig, at disse mænd slet ikke kunne stå for hende. Næsten alle gav hende 100 dollars, skønt vi kun havde aftalt 75, og kun en enkelt ringede og klagede. Hun sagde, at hun normalt ikke engang gik i seng med dem, men blot gav dem fysisk og især åndelig massage. Hun købte mange film til mig for at støtte mit projekt, men jeg sagde af gode grunde nej til penge. Om dagen gik hun til sang og dans eller sad i timevis og lavede kaffestel af skumgummi. Hver eneste kop, tallerken og ske blev lavet perfekt til mindste detalje. Hun havde flere glasskabe fulde af skumgummiporcelæn som i de pæneste borgerlige hjem. Hun var en fantastisk inspiration for mig. En dag, da en mand blev slået

ned udenfor på gaden og blev liggende i lang tid, var Erica den eneste, som gad ringe efter en ambulance. Men der kom ingen ambulance, og folk stod blot og gloede dumt på den halvdøde mand. Hun blev ved med at ringe. Der boede nemlig kun puertoricanere her, så det tog i reglen en time, før politi og ambulance kom. Så fik hun den lyse ide at ringe til politiet og sige, at de skulle skynde sig at komme, for der var en hvid mand, som var ved at blive overfaldet af tre sorte og puertoricanere lige nede på gaden, og straks kom to politibiler og en ambulance. Dette trick var almindeligt i New York, men det virkede åbenbart hver gang. Ofte så jeg Erica give en hel dagløn til folk i nød. Hun bragte dem direkte fra de rige forretningsfolk i hotellerne til en eller anden tigger på gaden.

En anden aften var hun endnu mere fantastisk. Vi var på vej i biografen, da vi så en bums i halvtredserne, der sad og bad om hjælp til en flaske vin og nogen at snakke med. Vi sad og snakkede med ham i et par timer over vinen, og han sagde, at han var ved at få delirium tremens, og at han var bange for at dø. Straks sagde Erica, at vi ville gå med ham på hospitalet, og han græd af glæde. Han havde ventet på dette øjeblik i ti år. Han havde aldrig selv haft mod til at gå på hospitalet. Vi tog ham med i en taxa og kørte til St. Vincenthospitalet. Vi sad i venteværelset i to timer. Hele tiden græd han. Så fik vi at vide, at de ikke ville tage ham. Han havde siddet og drukket og blev helt umulig og begyndte at råbe og skrig. Jeg råbte også nogle ting efter personalet om at komme fra et civiliseret land med gratis hospitaler for alle. Der blev tilkaldt politi, og vi blev smidt ud med fuld musik. Vi tog så en taxa til skadestuen på Bellevue-hospitalet og sad der sammen med de mærkeligste mennesker: skrigende, hysteriske, selvmorderiske, og hvad ved jeg. Vi sad der lige til klokken 6 om morgenen, uden at der skete noget. Manden drak imens hele flasken og sad på gulvet og græd med hovedet i Ericas skød, mens han tryglede os om ikke at gå fra ham. Flere gange tissede han i bukserne, og der lå en sø udenom, da han tog penis ud og lod

den hænge. Erica stoppede den hele tiden ind, men den blev ved med at komme ud. De fleste af patienterne var efterhånden flygtet ud af lokalet. Så begyndte han at brække sig over det hele, det mærkeligste slimede og stinkende bræk, jeg længe har set. På det tidspunkt flygtede selv de to sygeplejersker. Vi prøvede at tørre det op. Ved 6-tiden var vi helt udkørte, og da sygeplejerskerne højt og helligt lovede, at han ville blive indlagt, tog vi hjem og sov. To dage senere tog jeg til Bellevue-hospitalet for at besøge ham og give ham nogle cigaretter. Jeg fik at vide, at der aldrig havde været nogen indlagt af det navn. Jeg blev rasende og ulykkelig og turde slet ikke fortælle det til Erica. New York er en by, som simpelthen ikke tillader noget menneske at være menneskelig. Skal man overleve her, må man lære at lade andre mennesker i stikken. Erica var naturligvis ikke fra New York, men fra Midtvesten.

Jeg fulgte Erica gennem årene. Da jeg ville have historien om hende med i min bog, godkendte hun min udlægning, men bad mig ændre hendes navn til Erica af hensyn til hendes "beskyttede middelklasseforældre i Midtvesten" der ikke måtte vide at hun var prostitueret. Denne rolle var blot hendes midlertidige måde at skaffe sig penge til de fineste musik, sang og teaterskoler, hvorved hun i årene siden har fået en fin karriere som skuespiller. Og lige i nærheden af omtalte Bellevue hospital underviser hun i dag kræftramte børn i Hassenfeld Children's Center sammen med sin mand, en skuespiller fra Thailand. Hendes trang til at skabe skumgummifigurer for 45 år siden har også udviklet sig kunstnerisk, idet hun nu som kostumedesigner laver kæmpemæssige regnskovsfigurer og fantasidyr til museer over hele Amerika. Jeg har bl.a. et billede hvor præsident Clinton står med en af hendes dyrefigurer. Og ligesom hun dengang som prostitueret havde en kærlig helbredende effekt på de mennesker hun hjalp, siger anmelderne det om hende i dag: "Hun rører sine publikums på måder, de fleste af

dem aldrig er blevet rørt før i en præstationssituation. Hvad Erica gør er altid underholdende, men det er meget mere end det: det er en slags helbredende kunst. "

Således er jeg ikke i tvivl om Erica at endte med at røre mennesker langt mere end den sofistikerede verdenskunstner [Marisol Escobar](#), der døde i 2016 som 85-årig lige efter mit sidste besøg i New York. Jeg boede to år efter Marisol hos en sort kunstner, [Al Loving i New York](#), der havde haft hende som underviser og fortalte hvordan hun under det hele blot havde stået med ryggen til klassen og stirret ind i tavlen. Marisol var dybt traumatiseret efter at hendes mor begik selvmord da hun var 11 år. I sine teenage år vandrede hun rundt på sine knæ indtil de blødte og ytrede heller ikke noget i lange perioder. Men både hun og Erica var inspirerende ved at vise at man kan vende noget smertefuldt til kunst.

Præsident Clinton med en af Ericas figurer og hende selv

[Flere billeder af Erica Hickman i dag](#)

7. Om mit svigt af gadeluderen Martha i Harlem

Og det gjorde jeg også selv med en anden prostitueret, jeg boede hos i New York, ved at bruge mit venskab med hende til at blive kaldt for "kunstner" på Louisiana. Hun var en af mine gamle prostituerede veninder, som jeg havde været i stand til at holde forbindelse med gennem årene simpelthen fordi hun blev ved med at bo det samme sted mens alt forfaldt om ørerne på hende. Men nok så meget fordi jeg netop i Harlem altid havde brug for steder at bo – særligt i tiden efter at forholdet til min gamle lesbiske kæreste Sapphire lige rundt om hjørnet i mange år måtte sættes på stand by (se i "Om at sige ja til lesbiske").

Jeg mødte Martha til et bryllup i lejligheden, der lå ved siden af hendes, hos mine venner Robert og Celia. Det var et romantisk bryllup hvor vi alle ønskede det bedste for de to unge elskende – ikke mindst den yndige brud. Men i årene efter kom Celia på crack, deres forhold gik i opløsning, og for at få penge til stofferne, begyndte Celia at trække på gaden som narkoluder, mens Robert i alle de 45 år jeg har kendt ham har været en "god kirkegående mand" der aldrig har brugt narko. I dag er Celia død af misbruget.

Da Martha som nabo var med til deres bryllup, lagde jeg mærke til hendes flamboyante og flirtende dans og optræden. Hun kunne helt tydeligt godt lide mig som den eneste hvide i selskabet og lagde ikke skjul på det, men Lela og de andre af mine venner hviskede til mig at hun var, - ja, netop "glædespige" – hvilket blot gjorde mig selv endnu gladere. Da jeg i de år stadig havde lidt frygt for at gå hjem om natten i Harlem – hvis jeg overhovedet vidste hvor "mit hjem" var den nat - var jeg ikke svær at overtale til at havne i hendes altfavnende kærlige seng i naboledigheden. Og således reddede en prostitueret mig endnu engang. Men der var i de år et sådan knald på hende at jeg sjældent psykisk kunne klare at bo der i længere tid – om end det var en af de største lejligheder i Harlem - så fyldt med rod og opmagasinerede møbler at der ofte kun var plads i den store seng, hun

brugte til sine kunder. Vi havde mange gode samtaler ind imellem om hendes og mit samtidige liv på gaden som gadeluder og gadevagabond, men i hendes opstemte narkorus og åbenlyse flugt fra en dybere smerte følte jeg aldrig at jeg nåede ind til kernen og opgav i reglen. Størst ubehag følte jeg med mit svigt når hun altid prøvede at dreje min interesse over på at få min hjælp til at få hendes søn Sam ud af fængsel "upstate" New York, hvor hun sjældent havde råd til at besøge ham. Selv i årene hvor jeg som fortravlet foredragsholder havde fået bil, tog jeg mig ikke tid til at køre hende helt op til Attica-fængslet. På det tidspunkt havde jeg så mange venner i fængsel, at jeg ikke magtede at kaste mig ud i flere sager vedrørende folk jeg ikke personligt havde kendt. Jeg havde det altid svært når sorte -alene i kraft af at jeg var hvid - klyngede sig til mig med sådanne desperate håb, som jeg vidste at kun de dyreste sagførere kunne indfri. Desuden repræsenterede hun mit sædvanlige dilemma med prostituerede; nogle af dem virkede som frie bestemte kvinder, der egenhændigt havde valgt deres erhverv og andre virkede som virkelige ofre, der pga. af undertrykkelse var blevet tvunget ud i det. De sidste havde brug for medmenneskelig hjælp, mens de første tværtimod ligesom Erica selv følte sig ovenpå ved at hjælpe andre. De fleste var nok på en eller anden glidende skala midt imellem de to yderpunkter såsom Martha, der det ene øjeblik havde stort overskud og det næste gav mig følelsen af at jeg burde hjælpe hende – særligt i de senere år, hvor min (hvide) magt blev større og hendes (sorte) afmagt også voksede. Af samme grund har jeg altid haft svært ved – ligesom andre feminister – at tage klart stilling til emnet prostitution, men foretrukket blot så godt som muligt at elske de involverede som de fremstår i øjeblikket - med de forbandede forpligtelser der indimellem hører med til *forsøget kærlighed*.

Når jeg overhovedet nævner Martha her, frem for så mange andre prostituerede som jeg siden har mistet forbindelsen med, skyldes det min senere historie med hende.

Da jeg skulle have min udstilling i Louisiana museet i 2009 ville kuratoren også gerne have nogle af mine nyere billeder med – særligt af mine gamle venner i dag – og sendte mig rundt i hele USA. Så efter nogle års fravær kom jeg en søndag efter kirke i Harlem til at tænke på om Martha og andre gamle venner stadig boede i nabolaget, nu hvor jeg var holdt op med mine årlige USA-turneer. Harlem var jo gået igennem et kæmpe økonomisk løft siden mine vagabondår, hvorfor mange af mine fattige sorte venner var blevet tvunget ud i New Jerseys hæslige ghettoer på grund af høje huslejer. Flere andre venner som Robert Yard i samme opgang var flyttet, og fra næsten hver eneste dør jeg bankede på hos, kom der nu hvide tilflyttere ud. Så jeg var ængstelig, da jeg bankede på Marthas dør, men lettet over efter lang tids venten at høre hendes altgennemtrængende glædeskrig indefra, "Jaaaacooooob!"

Jeg skammede mig da det gik op for mig at jeg sidst havde boet sammen med hende under mine universitetsturneer i 1980'erne, dengang hvor hun stadig var hot som glædespige og jeg tog dette billede af Martha i hendes røde festkjole, som jeg elskede fordi hun altid havde den på, når vi festede sammen.

Så det var lidt nedslående at se hende nu som overvægtig og tandløs og næsten ikke i stand til at gå. Men hun insisterede på straks at feste med mig igen, "let's party like in the old days", og jeg tog billeder af hende mens hun tog sin gråhårede paryk på i det rodede rum, der skulle forestille en dagligstue og hvor jeg i reglen skubbede ting rundt for at sove, når jeg var til bryllupper og fester i Harlem og hun havde haft kunder på besøg. Skønt hun denne søndag eftermiddag var kommet hjem sent natten før, insisterede hun på at klæde sig i sine sædvanlige festkjoler med guldkæder om halsen på samme måde som jeg huskede hende fra gamle dage.

Da det var kvælende varmt inviterede jeg hende på en spadseretur til den lokale park. Det var derved jeg fandt ud af at hun nu som gammel nedslidt hooker kun

kunne rulle rundt ved hjælp af et gangstativ på hjul. Alligevel sagde hun som før i tiden: "Det er et dårligt kvarter, men jeg vil beskytte dig!" Jeg morede mig lidt over at blive "beskyttet" i Harlem af en gammel tandløs kone på rullestativ, men som man kan se på mine andre billeder af lokale bandemedlemmer fra samme dag, havde disse alle en dyb respekt for hende. Hun standsede op for at tale med alle, så jeg var forbløffet over, hvor mange nye venner, jeg fik på ingen tid.

Særligt deprimerende var det at se Marthas lokale "grønne" park - et sterilt betonområde omgivet af trafik og støj på alle sider, hvor hun normalt gik hen for at slappe af og strikke.

På hendes vej tilbage blev hun træt og jeg tilbød at skubbe hende i kørestolen.

Men da vi ramte et bump på fortovet, faldt hun baglæns over og knaldede hovedet bagover i fortovet med mig oven på hende så lang jeg var i klassisk missionærstilling. Det var foran en mængde mennesker, som kendte hendes profession, så vi fik en masse sjove seksuelle kommentarer med på vejen.

Vi købte øl i hendes lokale butik, der ligesom alle andre butikker i Harlem i dag ejes af arabere. De har overtaget de gamle jødiske butikker, som jeg huskede fra min ungdom. Øllet var godt til at løsne hendes første kunde op med senere på dagen - Ron, en gammel stamkunde, der var blevet halvkæreste.

Min lille fotohistorie i Louisiana sluttede med dem i seng sammen i det mest rodede soveværelse, jeg havde set i årevis, så rodet at det kun var halvdelen af sengen hun kunne benytte til business as usual. Den anden halvdel optog bl.a. hendes mange mobiltelefoner, hendes kontakt til omverdenen, som det meste af hendes tid i sengen dagen lang gik med at lede efter, når kunderne sjældnere og sjældnere ringede.

Jo, det var dejligt at se i al fald en gammel prostitueret ven, som havde overlevet det hårde liv, men ikke just opløftende at bruge hende i kæmpeforstørrelse i et af Louisianas største rum til at prostituere mig selv med som kunstner – eller con-artist som mange sorte ville have kaldt det.

Siden besøgte jeg hende igen sammen med Søren Pind, som jeg ikke havde advaret om hendes rod og ildelugt, og som fik et sådant chok ved blot at træde ind i entreen at han nægtede at træde videre ind i hendes elendighed. Jeg nåede dog at lave et lille videoklip af disse to modsætninger, men igen følte jeg - ligesom tidligere - at jeg prostituerede mig selv ved at slæbe filmhold med hos mine gamle sårbare venner, hvis situation kun er blevet værre med årenemens min egen er blevet bedre og bedre på deres bekostning. Det var ikke den kristne Søren Pind, der svigtede ved at nægte at deltage i min dødedans med hende – hvor jeg svigtede hende nu for tredje gang:

Ingen højhed, ingen ære,
ingen slig fuldkommenhed
kan der under solen være,
at den sig forsikret ved
mod at gøre syndefald.
Intet embed, intet kald
er så helligt, at det ikke
dog kan få en synde-prikke

Han dig nægted trende gange
og forsvor sin hjerte Gud.
Mine fald de er så mange
mod hvert Lovens ord og bud,
at de overløbe kan
stjerners tal og havets vand;
mund og tunge, hjerte, øje
sig fra dig til verden bøje.

Matt 26,69-75. Lidelseshistorien. Afsnit 7.

Thomas Kingo 1689.

[9 sider med mine billeder af mit liv med Martha](#)

8. Om mit eget fald og nederlag i kødghettoen

Følelsen af at svigte mennesker ved at fotografere og udstille dem frem for at hjælpe dem mærkede jeg allerede i stigende grad i vagabondårene og brokkede mig da også mange steder over i det endelige overfladiske resultat, Amerikanske Billeder. Så i stedet for at fare rundt som en flue og registrere smerten, besluttede jeg mig hen mod slutningen, da jeg blev gift med Annie, for at slå mig fast ned og aktivt at arbejde for grupper, der gjorde noget ved problemerne. Derved svigtede jeg til gengæld min sorte kone, som slet ikke efter 10 års luksuriøs udlændighed var forberedt på at bo i ghettoen, og gik helt ned psykisk. Vi flyttede ind øverst på 5. sal i en slumkarre fyldt med især narkoprostituerede, alkoholikere, transvestitter og andet udskud. Jeg følte mig først som i et himmerige, for jo mere mit eget ægteskab gik i stykker og Annie gik i opløsning af druk, jo mere endte jeg med ligesom ghettoens sorte mænd at hænge ud på gaden. Det var en kaotisk tid hvor jeg forsøgte at arbejde samtidigt med fængselsfanger, kriminelle, prostituerede, narkomaner, homoseksuelle og transkønnede på en gang. Det var til dels muligt da mange af dem hørte til i Glidekirken, som vi boede lige ved siden af og hvori jeg lavede frivilligt arbejde dels med at bespise de fattige og hjemløse og dels som international talsmand overfor de internationale medier. Da jeg også prøvede at fotografere de forskellige jeg mødte i arbejdet – og altså stillede mig lidt på afstand som iagttager – siger det sig selv at jeg ikke altid var lige effektiv i mit arbejde med grupperne. Det gjorde nu ikke altid så meget, da de fleste af dem vi forsøgte at organisere f.eks. i fagforeninger for fængselsfanger eller prostituerede levede endnu mere kaotisk end jeg. Og modsat en del af de hvide overklasseløg, der kom fra forstæderne og hjalp med at flytte papirbunker i kontorerne om dagen og derefter tog hjem, blev jeg som sagt på gaden om natten, hvor jeg fik

mulighed for at opnå et mere menneskeligt forhold til dem, hvis liv vi søgte at hjælpe.

Særligt kom jeg til at kende alle de prostituerede i min egen bygning på 340 Eddy St i Tenderloin ghettoen, når de gjorde sig selv – som navnet antyder – til lækker ”mørbrad” på gaden udenfor og når jeg blev inviteret til fester og husspektakler i deres små etværelses lejligheder. Hvis jeg ikke blev holdt vågen inden døre af min kones fordrukne gråd og klagesang blev jeg konstant vækket af slagsmål ofte med alfonserne i de tilstødende lejligheder, som vi havde åbne vinduer til over en meterbred dyb skakt. Man sagde at kvarteret havde fået navn netop efter ”the soft underbelly” som der handledes med her, mens nogle politibetjente pralede med at på grund af al den bestikkelse de modtog her, var the Tenderloin det eneste distrikt i byen, hvor de kunne tjene nok penge til at spise mørbrad hver dag. Andre betjente retfærdiggjorde ligesom alfonserne dette som ”hazard pay” for at arbejde i så voldeligt et område, hvor de begge gjorde kraftigt brug af deres ”sticks” for at få indtægten op.

Jeg gled så naturligt ind i fællesskabet [at alfonserne end ikke ænsede min fotografering mens de pryglede deres ”hoes”](#). Kun få gange i begyndelsen forsøgte jeg at gribe ind mellem alfonser og deres ”horer”, som de bankede sønder og sammen, men gradvist blev jeg selv [hjernevasket ind i volden og prøvede blot at registrere den uden følelser](#). Jeg overværede tit alfonsernes ”pistol whipping” af de prostituerede, men med min 160 ASA-film turde jeg ikke at bruge blitz til at fotografere det af frygt for at de i kampens hede pludselig ville bruge pistolerne mod mig. Nogle gange sad jeg senere med de grædende og blødende ofre i et forsøg på at trøste dem, men snart blev jeg ligeså følelseskold og afstumpet som dem. Der var vold og skrig og afsindig smerte i bygningen dag og nat samt påsatte brande næsten hver anden nat hvor vi alle af brandalarmerne blev vækket og måtte styrte ned på gaden i nattøj med vores

vigtigste ting. Jeg husker hvordan vi alle blot gentog ordene "I gotta survive" i dette verdens rigeste land ligegyldigt om vi bogstaveligt skulle trampe på de andre for at redde skindet.

Men mest indtryk gjorde de prostituerede narko-transvestitter på mig. Nogle så jeg sprøjte så meget heroin i sig at man ikke kunne skelne deres blå mærker efter vold fra dem efter nålestik. En hvid narkoprostitueret trans i min opgang brugte jeg meget tid sammen med, da hun følte at hun snart ville dø af at mishandle sin krop så meget og bad mig om at fotografere hende nøgen i hele sin stigmatisering. En latino iblandt dem mødte jeg på gaden en nat og troede i lang tid det var en kvinde, da hun forsøgte at opnå sex med mig på stående fod, og det må i min udflydende tilstand på det tidspunkt være nået ret vidt, for jeg husker min forbavselse da jeg opdagede at det var en transvestit, skønt jeg jo havde skærpede sanser i den retning ved at bo sammen med så mange af slagsen. Jeg tror at det var den eneste grund til at jeg lige netop tog et billede af denne smukke latino "kvinde" fordi hun tog mig off guard og ikke omvendt. Der gik næsten ikke en nat uden at jeg så politiets vold mod dem og de andre prostituerede. Væggene i vores opgang var ofte oversmurte med blod. Mens jeg hidtil som vagabond havde levet et frit liv på landevejen og blot indimellem var dykket ned i menneskelig smerte uden egentlig at blive påvirket af den, følte jeg mig nu i mit håbløse ægteskab uden flugtmulighed for første gang.

Annie havde i ti år boet på en luksus yacht i England med en kæreste og havde ikke boet i ghettokultur siden sin barndom. Så det var et forfærdeligt chok for hende at havne her kort efter at være vendt "hjem" til USA efter mordet på hendes mor og stedfar. I kraft af hendes smukke udseende, blev hun ustandseligt

forulempet af alfonser og hustlere, som forsøgte at rekruttere hende. En dag smed en alfons hånlige en håndfuld penge efter Annie i bussen. Af gammel vagabondvane samlede jeg dem op. Annie blev rasende på mig og ville ikke tale til mig i en uge. Hun forsøgte at få mig til at skrive en bog om mine oplevelser på landevejen, men det var mig umuligt at skrive i disse omgivelser. Lidt fik jeg skrevet om dagen når hun var på arbejde, men da jeg genlæste det for nylig måtte jeg opgive ved ubehaget over at blive mindet om det mest selvflæbende og ubrugelige jeg nogensinde har skrevet.

Det var i den periode jeg begyndte at udvikle min teori om ghettoen som et lukket system, der knuste alle mennesker og fik dem til at flygte ud i selvdestruktive flugtforsøg frem for at satse på uddannelse og intellektuel udvikling. For det var præcis den nedadskruende spiral jeg selv var havnet i for første gang, hvor jeg også tydeligt begyndte at se mig selv som både bødde og offer af samfundets racisme og seksisme. Og særligt ved at se det ufri overlevelseshold mellem sorte alfonser og prostituerede på så tæt hold gav anledning til refleksion over mit eget menneskehandlende ufrie forhold til Annie, som jeg jo udelukkende havde giftet mig med for at opnå arbejdstilladelse og permanent ophold i USA mens hun omvendt ville have min hjælp til at flygte tilbage til Europa. I den lange 10 måneders ventetid på det grønne frihedskort var vi tvunget til at leve sammen i dette lukkede system i nervøs uvished om vi overhovedet blev godkendt. Jeg vil i "Om at sige ja til sorte kvinder" skrive mere om mit forhold til Annie, blot her konstatere at min identifikation med det omgivende voldelige herre-slaveforhold mellem alfonser og prostituerede på den ene side var med til at vi begge var i stand til at holde hovedet oven vande ved at føle os bedre end dem. Annie var f.eks. den eneste i bygningens 85 lejligheder, der havde regulært arbejde. På den anden side var det så nedbrydende for os begge, at vi endte i samme flugtforsøg som ghettoens andre

fanger, Annie i form af druk natten lang og jeg ved enten at flygte ud på gaden eller i kortvarige udflugter ud af ghettoen.

Det var under en udflugt med en af de prostituerede, Margo St. James, til hendes forbavsende luksuriøse omgivelser i overklassekvartererne i Marin County nord for San Francisco at hun hjalp mig til at se hvilket ødelæggende lukket system jeg var havnet midt i. Og omvendt, at når sådanne forhold ses mellem mennesker, afslører det at de ikke er frie, da sådanne forhold kun kan eksistere i et lukket system. I underklassen sås et sådant slaveri tydeligst i forholdet mellem menneskehandler og prostitueret, sagde Margo. Den sorte prostituerede var totalt underkuet af alfonsen og krøb psykisk for hans fødder i dyb angst. Alfonsen, for sit vedkommende, var ikke blot bøddel, men også et offer i det større system, i hvilket han var den nye slavefoged, som skulle sørge for, at "varerne" blev leveret til slaveherren - den hvide mand. Hans våben i dag var blot ikke piskan, men "the pimp sticks" lavet af sammentvundne stålbøjler. Selv om alfonserne ligesom forretningsfolk i samfundet udenom kunne opføre sig ganske umenneskeligt, var det dog vigtigt at huske på, at de ligesom dem handlede efter ganske bestemte regler og love, som de ikke selv havde kontrol over. Disse love var nedfældet i "The Book", der var en uskrevet forretningshåndbog, som var gået i arv fra alfons til alfons i generationer, og som beskrev undersystemet i dette større økonomiske system. Ve den alfons som ikke fulgte reglerne! Ligesom de større kapitalister havde de deres daglige direktionmøder, hvor de ikke blot diskuterede, hvordan de skulle holde lønningerne nede, men også udvekslede tekniske detaljer vedrørende underkuelsen af "ho's" (de prostituerede). På samme måde fastlagde de deres pigers arbejdstider, det som de kalder "git-down-time." Man kunne i reglen se, hvilke piger der tilhørte en "mack man" (alfons), og hvilke der var "outlaws", idet alle de organiserede kom på gaden næsten nøjagtig samme tid hver aften, mens

de selvstændige "outlaws" kom og gik, som det passede dem.

Årsagen til, at vi også tidligere var kommet så godt ud af det med hinanden, var uden tvivl, at de prostituerede som "outlaws" var nødt til at kende "systemet" i underghettoen til mindste detalje for at kunne holde sig fri af alfonser, mens jeg, som "outlaw" (vagabond) i det større samfund, efterhånden havde tilegnet mig en vis viden om dette for at kunne overleve i det. Vi var derfor på vidt forskellig vis kommet til en fælles synsvinkel. Da parallellen mellem overbygningen og underbygningen var så tydelig, var det i reglen let for dem at se den indre dynamik i det samlede system, som var skyld i deres dobbelte undertrykkelse: racismen og sexismen.

For forholdet mellem alfons og prostitueret var på mange måder blot en stærkt overdreven model af forholdet mellem mand og kvinde i underghettoen (eller endog i det amerikanske klassesamfund som helhed). Her består en af mandens mange "hustles" i at skaffe sig "broad money" fra forsvarsløse kvinder til gengæld for beskyttelse mod at hun blev "hit on" af andre mænds seksuelle aggressioner. I et sådant samfund ser kvinden i forfærdende grad manden som, i bedste fald, blot et middel til opnåelse af penge og luksus. Hun er tit ganske ligefrem og bramfri om sit ønske om at gifte sig med en rig mand. Denne hurtige ghettoflugt til velstand og tryghed chokerede mig tit, da det var noget, jeg kun sjældent havde mødt hos danske kvinder – formentlig fordi en sådan udbytning kønnene imellem ikke giver samme mening i en velfærdsstat med mere økonomisk lighed. Den prostitution, der består i at købe kvinder med status og rigdom, er særligt udbredt i den amerikanske over- og underklasse.

Underklassen er inden for sit lukkede system blevet indgydet den samme beundring for "sharp pimps" (velbeslåede alfonser) og "righteous hustlers" iklædt "fine threads" (smart klædte, småkriminelle hustlere), som folk i det større samfund er blevet oplært til at have for succesrige, selvgjorte kapitalister.

Sådanne prangende alfonser og hustlere , som tilsyneladende klarer sig strålende, er farlige karaktermodeller for ghettoens børn, som bliver tiltrukket af gadeinstitutionen i 8-9-års alderen, men i lighed med mange nyrige kapitalister er de også ynkværdige uberegnelige skikkelser, som konstant manipulerer alle og enhver. De har ikke tid til at ligge på den lade side, hvis de vil undgå at deres imperium styrter sammen.

Det var under arbejdet med at organisere de prostituerede i en slags fagforening at jeg havde mødt Margo St. James, da hun som leder havde en udstilling i Glidekirkens underetage. Det var nemlig Margo, der i 1973 havde startet [COYOTE \(Call Off Your Old Tired Ethics\)](#) - altså året før jeg var havnet midt iblandt de prostituerede med Annie – i protest mod at 35.000 prostituerede blev fængslet det år i USA. Det var næsten som var det forudbestemt, idet Margo døbte 1974 for “the year of the whore” eller ”luderens år” i sit forsøg på at genvinde et negativt ord på samme måde som de homoseksuelle havde gjort ”dykes” til noget positivt og i Danmark erobret ”bøsse” tilbage. Faktisk havde hun som feminist først startet WHO (Whores, Housewives and Others) hvor ”others” stod for lesbiske. Margo var – og har hele livet igennem været – en farverig flamboyant udadvendt personlighed, som jeg straks hørte om idet hun et par dage efter vores ankomst organiserede verdens uden tvivl første og største Hookers' Masquerade Ball for prostituerede i San Franciscos største ”Bella Center, The Cow Palace. Ikke mindre end 14.000 kom til dette fundraising maskebal, som blev opreklameret som "the social event of the year for heterosexuals, bisexuals, trisexuals, nonsexuals, homosexuals, and other minorities who feel discriminated against" og som hun fortsatte med at organisere hvert år efter for at få prostitution legaliseret. Snart havde COYOTE over 30.000 medlemmer – inklusive ” sex liberals, beatniks and known pimps”

som mig selv og var dem der først brugte nutidens ord "sex worker" for at sidestille de prostitueredes erhverv med andre erhverv. Så jeg var midt i min egen prostitutions sump stolt over at få lidt anerkendelse i verdens første fagforening for sexarbejdere – faktisk 25-30 år før lignende fagforeninger spredte sig i andre lande. Faktisk skyldtes dette også Margo, som i 1985 fik den hollandske regering til at give økonomisk støtte til verdens første "Whores' Congress" i Amsterdam og året efter i Bruxelles, som førte til dannelsen af en hollandsk fagforening "de Rode Draad" (Den røde tråd) og legaliseringen af prostitution i Holland. Så allerede inden vi mødtes vidste jeg at Margo var en dame "right up my back alley".

Jeg skrev ikke dagbog i den kaotiske tid, så jeg husker ikke hvornår vi først mødtes. Jeg vil tro at det først var i foråret 1975, dels fordi hun var imponeret af hvor mange af de prostituerede jeg kendte af navn og havde billeder af. Og dels fordi hun om efteråret i 1974 havde undervist i Harvard, hvis feministiske kvindeuniversitet, Radcliffe Institute for Advanced Study, siden blev museum for et helt vognlæs af COYOTEs dokumenter i de år hvor Suzanne Motherall var program coordinator. Det var Suzanne Motherall, der sammen med "The Harvard Black Law Students Ass." organiserede de fleste af mine foredrag i Harvard, hvor jeg husker at i hvert fald et af mine foredrag foregik i Radcliff bygningen. Så sjovt nok stod jeg bogstaveligt i 80'erne og fremviste mine billeder af sorte prostituerede ovenpå resterne af vores arbejde med at "befri dem". Mine "pimp money" var et resultat af et smukt solidarisk samarbejde mellem feminister og sorte på tværs af to universiteter i disse år før Radcliff endelig i 1999 kom helt ind under Harvard.

At jeg nåede så vidt, skyldes til dels også at Margo dengang havde "befriet" mig ud af det prostitutionshelvede jeg var havnet i. For da jeg en dag fortalte hende åbenhjertigt om hvordan jeg var ved at synke helt til bunds i forsøget på at

balancere mellem min alkoholiserede kone og de prostituerede jeg af samme grund brugte mere tid og energi på, svarede hun lynhurtigt, ”Jamen, hvorfor flytter du ikke ud til mig på Silva Island. Der kan du slappe af og komme til hægterne igen i mine kærlige hænder.”

Det lod jeg mig ikke sige to gange og hoppede straks i hendes bil og kørte med hende hjem. Og hvilken forskel? Efter i et halvt år kun have oplevet ghetto og vold og menneskeslagtning var det som at havne i [det mest vidunderlige rigmandsparadis med lys og tryghed og udsigt over hele San Francisco Bugten](#) over til fængselsøen Alcatraz fra hendes gigantiske hus med luksus yachter parkeret foran. Som så mange gange tidligere følte jeg at det var som om jeg skulle gå igennem smerte og helvede for at gøre mig fortjent til at komme i Himmerige – at leve mig ind i så mange miserable narkoluderes liv og pisk af alfonsen for som den grimme ælling at få lov til at folde mig ud som en svane på toppen af kransekagen, selve lederen af Amerikas prostituerede, luksusluderen Margo St. James. Jeg havde ingen ide og slet ingen forargelse over hvor hun havde fået alle disse penge fra og har aldrig i årene siden set hende omtale denne skjulte side af hendes liv. Jeg tænkte at det sikkert var en gave fra alle de kendte berømtigheder hun havde favnet i sit liv såsom [Ken Kesey](#), [Dr. John](#), [Frank Zappa](#), [Paul Krassner](#) eller [Alan Watts](#). For ligegyldigt hvad hun var gået igennem som sexarbejder følte jeg at hun fortjente det lige så meget som jeg gjorde det lige nu. Og jeg husker hvordan jeg i mit stille sind forsvarede hende og følte at hun havde brug for denne lyse blomstrende svane-rede - kun 16 km nord for de grimme ællingers helvede med at hakke på hinanden - for at kunne genoplade og ikke selv at blive trukket ned i det hængedynd, som jeg var blevet trukket ned i. Ellers ville hun ikke magte at være den frelsende engel for dem som hun nu var det for mig. Nøjagtig ligesom jeg selv tidligere havde kunnet overleve i ghettoerne ved hele tiden at have kærlige hvide overklassehjem at rekuperere i,

men blot ikke havde haft muligheden i min kødghetto.

Mest husker jeg de kærlige hænder Margo havde lokket mig med, når vi lå sammen i hendes kæmpe luksus seng med mig i armene og hun fortalte historier fra det virkelige liv for mig. Med lederen af alle de prostituerede i mine arme forstod jeg endelig hvorfor nogle med underskud har brug for prostituerede. Jeg har for længe siden glemt alle hendes inside historier om de prostituerede, men en af dem husker jeg fordi den chokerede mig. Jeg havde mødt de Sorte Panteres leder, Huey P. Newton, under mit arbejde med de sorte pantere og ønskede derfor ikke at høre fra Margo om al den vold han havde i sig og hendes historie om at han havde myrdet en 17-årig prostitueret i Oakland og at han havde "pistol whipped" andre. Men det viste sig at være rigtigt.

Da jeg fem år efter som omrejsende foredragsholder boede hos hende igen, fortalte hun mig at hun havde insider information om at Nelson Rockefeller netop var død i sengen hos en prostitueret. På det tidspunkt var det blot officielt oplyst at han var død af hjertestop på sit kontor. Jeg elskede historien, da mine vrede skrivelser om hans massakre på fangerne i Attica-fængslet var skyld i at Nelsons nevø, Jay Rockefeller, afviste at overveje støtte til min fotografering, da jeg boede hos ham. (Læs i "Om at sige ja til millionærer"). Pudsigt nok var en af mine bekendte, Sara Jane Moore, tæt på at gøre Nelson til præsident, da hun lige efter mit første besøg hos Margo skød mod præsident Ford kun et par husblokke fra prostitutionskvarteret, hvor vi var havnet på det tidspunkt hvor Ford havde gjort ham til sin vicepræsident efter Nixons afgang i utide. Om Margos historie var rigtig eller ej finder vi nok aldrig ud af, for da rygterne begyndte at køre, ændrede Rockefeller familien i stedet dødsstedet til en ung sekretærs bolig – en kvinde, som ingen har hørt fra siden.

Med til Margos underholdende sider hører historien om hvordan hun selv i 1980 stillede op som præsidentkandidat for det republikanske parti imod Reagan,

som vandt nomineringen og valget. Som feminist vil jeg mene at verden ville have set bedre ud med en vaskeægte prostitueret som præsident end med manden som udtalte, "Det er blevet sagt, at politik er verdens næst ældste erhverv. Jeg har lært, at det har en slående lighed med det første."

Det var Margos evne til at se ligheden og forbindelsen mellem menneskehandelen og sexismen på bunden med den i det større samfund – udtrykt i hendes kampagneslogan "outlaw poverty, not prostitution" – der gav mig nyt håb og perspektiv midt i min desillusion i det ødelæggende lukkede system, jeg pludselig følte mig begravet i sammen med Annie. Hendes skarpe analyse af systemet mellem alfons og prostitueret ville have været svær for mig på egen hånd tydeligt at se når jeg sad omgivet af volden og ikke kunne se skovens mønster for de væltende træer omkring mig. Og da hun ikke kunne hjælpe de prostituerede som var ofre uden klart at studere kræfterne og truslerne de var underlagt af alfonserne og politiet (og de fordomsfulde politikere der dirigerede politiet), var studiet af både Adam Smith og alfonsernes "The Book" noget hun gik højt op i. Derfor så hun også klart menneskehandlerne som ofre, hvilket i sig selv var frigørende og gjorde det muligt at nå dem – at lave handler med dem. Som jeg husker det var det en af grundene til at hun klædte sig ligeså "flashy" i "fine threads" og med den store prangende "pimp hat" for med ironi at nå deres hjerter og menneskelighed. Med al den insider viden hun nu gav mig, fik jeg frisk mod til at tage tilbage til kødghettoen for at engagere mig helhjertet og med kærlig befriende tænkning i mine samboere i dette kødmarked fremfor at blive dets selvmedlidende slagtoffer. Det var ikke mindst den undervisning jeg fik af Margo St. James, jeg tænkte på, da jeg i min bog skrev sætningen, "Man kan lære mere om samfundet af en prostitueret på en nat end af ti universitetsforelæsninger."

Så jeg følte næsten at jeg kunne flyve med de nye ustækkede vinger Margo havde udstyret mig med og glædede mig oprigtigt til at komme hjem og fortælle Annie hvad jeg havde lært under min flugt. Men det kan nok være at det blev en Ikaros flyvetur, hvor jeg hurtigt blev trukket ned i sølet igen, da jeg så Annie liggende forslået, uophørligt og hjælpeløst hulkende i smerte. For under mit fravær var hun blevet kidnappet af en prostitutionsring, af nogle af de samme fyre som ikke tidligere havde kunnet tåle synet af en smuk, selvstændig og fri kvinde i blandt dem. De havde med pistoler tvunget hende til at klæde sig nøgen for at ydmyge hende, mens de spillede russisk roulette med pistolløbet presset ind i hendes tinding for at "knække og dressere" hende. Først efter et langt mareridt lykkedes det hende om natten gennem et badeværelsesvindue at flygte ud i gaderne uden tøj på.

Jeg havde mærket under hele vores fælles nedtur at evnen til empati var det første offer i det lukkede system, men jeg var alligevel så rystet nu over mit eget svigt overfor hende, at jeg fik den største portion skyldfølelse en kvinde nogen sinde havde givet mig. Men ville jeg overhovedet have magtet at få anger uden Margos hjælp til at genoplade mine batterier i så henseende, spurgte jeg også mig selv? Jeg husker hvordan jeg i samme periode havde stået og snakket med en af de kriminelle, der trist fortalte at hans bror lige var blevet skudt. Alt hvad jeg kunne opmønstre af medfølelse var ordene, "Hvilken kaliber pistol blev brugt?"

Mit fravær havde næsten kostet Annie livet, så min skyldfølelse blev endnu større da hun under mit senere flugtforsøg – også *uphill* fra dette helvede - mindre end en måned efter reddede mit liv. Mere derom i "Om at sige ja til de kriminelle".

Heldigvis fik jeg kort efter mit grønne kort, hvorefter jeg straks flygtede ud i

friheden på landevejens "åbne system". Men forinden sørgede jeg for at redde Annie ud af kødghettoen og få hende indkvarteret – uphill - i et pænt værelse i et normalt nabolag. Men jeg holdt mit løfte og vendte i slutningen af året tilbage og tog hende med til Danmark, hvor vi efter et par år blev separeret. Kun et halvt år efter at jeg så mig ude af stand til at skrive en bog om mine oplevelser midt i Tenderloin ghettoen, væltede bogen ud af mig i den tryghed jeg følte i Danmark – den bog som året efter blev en bestseller.

En af mine veninder fra bygningen på gaden udenfor og en alfons

9. Om mit nye liv med de prostituerede – nu set oppefra

Straks jeg vendte tilbage til USA tre år efter som foredragsholder mærkede jeg at jeg med min pludselige magt havde fået et andet forhold til prostituerede og kvinder i det hele taget. Et af mine første foredrag var hjemme hos Jane Fonda i Santa Monica, hvor et par sorte inviteret Hollywood promotorer var begejstrede og straks ville sætte mit diasshow op i 76 større byer, "We will put you on the Merv Griffin show, the Johnny Carson show... We will make you a superstar..... the women will love you.....etc."

Men først ville de lave en prøvevisning i Hollywood for inviterede såsom Marvin Gaye, Jesse Jackson og Muhammed Alis familie samt topfolk fra CBS og NBC-tv. Jeg havde dog mest lyst til først at rejse landet rundt for at se reaktionerne og få godkendelserne fra de folk hvis liv i underklassen jeg fremviste i showet. Så da de sorte promotorer sagde, at jeg blev nødt til at tage afsnittet med min sorte kone ud af showet, "for det får dig bare til at se ud som endnu en doo-gooder liberal", kom jeg til at tænke på hele min forfærdelige tid med Annie og de prostituerede i San Francisco, hvor jeg lige var kommet kørende fra ned til Los Angeles. Annie havde med sin smerte gjort så meget for at skabe min succes. Kunne jeg virkelig så hurtigt smide hende overbord og give efter for de sortes sædvanlige sociale kontrol? Derfor røg det ud af mig om de ikke inden showet for alle de sorte kendisser kunne arrangere en prøveforevisning for nogle fra underklassen, som showet handlede om. "Hvad med f.eks. alle de prostituerede i Hollywood?" sagde jeg først i spøg fordi jeg vidste det var umuligt, men bed mig derpå fast i ideen, ja, gjorde mig stædig. For jeg følte at jeg ved bare at sige ja til alt begyndte det hele at køre for hurtigt når det gjaldt showbusiness. Men nu så jeg hvordan der faktisk ikke var den store forskel på Hollywood promotorer og alfonsen, for allerede dagen efter ringede de til mig og sagde at de havde fundet

en bar med prostituerede, hvor det kunne lade sig gøre. Det morede mig lidt med tanken om alle de år, hvor sorte fyre under mine enlige natlige vandringer i de sorte ghettoer var kommet hviskede til mig, "Sir, do you want me to get you a girl?" eller endnu værre når de råbte det højt fra den anden side af gaden for at latterliggøre mig, "Hey, you wanna a woman, honkey?" i beboernes øjne. For alle vidste jo, at kun hvide mænd på udkig efter en prostitueret ville begive sig ind i de sorte ghettoer. Det var hele denne, min tidligere ydmygende magtesløshed, som jeg nu i min pludselige magtberuselse kunne hævne mig over ved at stille modspørgsmålet til promotorerne, "Sir, can you get me a bunch of girls?" for at sætte dem på en prøve om hvor meget de var villige til at stable på benene for lidt usselt mammon fra en hvid mand 😊 Men også for at demonstrere at jeg ikke var parat til at sælge alt ud for et øjeblikks berømmelse.

Så kun to dage efter mit show i Jane Fondas hus på Wadsworth Ave kørte jeg de 25 km op til Hollywood for at stille mit udstyr op i den bar, de havde fundet passende. Det krævede god tid, da der kun var ringformede læderbetrukne sofaer omkring de runde borde, så jeg måtte løbe overalt for at stable nogle egnede borde oven på hinanden til mit udstyr på et halvt ton. Derefter gik jeg ud i en nærliggende restaurant for at spise og vente på at det blev "git down time" når de prostituerede kom ud. Jeg vidste at det ville blive ud på aftenen, hvorfor det kunne blive en virkelig lang forestilling hvis det lykkedes mig at få hookerne virkelig "hooked".

I min restaurant sad også en smuk ung sort pige helt alene. Jeg havde aldrig tidligere taget initiativet med nogen kvinde - og da slet ikke sorte - bortset fra Annie hvilket jeg da som sagt heller ikke var sluppet særlig godt fra. Men i mit pludselige overmod fik jeg nu ideen til at invitere denne kvinde til mit show af frygt for at de prostituerede ikke kom. Som jeg havde gættet, var hun en af de mange kvinder, der drager til Hollywood for at blive set og opdaget, hvilket jeg jo

med min pludselige magt ligeså godt kunne gøre før nogen anden fik ideen. Så jeg spurgte hende om ikke jeg måtte invitere hende på "one of the best shows I know in Hollywood, you will really like it!" Jeg nævnte ikke noget om hvor det foregik, men da hun spurgte om detaljer, sagde jeg at det var "a musical based on a bestselling book" og viste hende mit danske eksemplar af bogen. Da hun opdagede at jeg var forfatteren, sagde hun straks ja til at tage med. Sandra Jones var "en pæn pige", så da jeg frygtede at hun hurtigt ville stikke af når hun så stedet og at det ikke var et rigtigt teater, fyldte jeg først et par drinks på hende og fortalte at det kun var en prøveforestilling, men hvis hun kunne lide den, var hun velkommen til et par dage senere at tage med og se den igen sammen med selveste Muhammed Ali, Marvin Gaye og de andre inviterede. "Wow, I am all for the whole package," svarede hun begejstret.

Vi ventede længe, men ud på aftenen begyndte de prostituerede og nogle alfonser langsomt at drysse ind i baren. Jeg glemmer ikke de varme følelser, der straks steg op i mig. Det var som et overvældende déjà vue med fortiden at se deres påklædning, deres lange glathårede parykker, lokkende smil og kropssprog og jeg mærkede i hvor høj grad jeg havde savnet dem i de tre mellemliggende år. Skønt jeg overhovedet ikke kendte disse kvinder personligt, følte jeg straks en stærk forbundenhed med dem på godt og ondt – mest måske smerte når det kom til alt, men på afstand kan man let fortrænge og romantisere sin smerte og kun se det lyse stunder jeg havde haft med dem i Tenderloin ghettoens lukkede verden. Tanker som, "Hvor jeg dog elsker disse kvinder," for igennem mig og fik mig til at le over banaliteten deri. Men det vigtigste var nok den overstrømmende kærlighed jeg nu med mit pludselige kunstige overskud følte overfor dem, en kærlighed som jo altid former modtageren. Jeg noterede mig at det var en blanding af gadeludere som dem jeg havde boet sammen med, men i denne del rigere del af Hollywood ikke helt så hærgede af narko, og lidt

pænere barludere. Alligevel anede jeg ikke blandt disse menneskehandlere med deres glohede kødgryde om jeg var købt eller solgt. Jeg håbede blot på at der var enkelte frie "out laws" imellem, som ville blive og se showet og ikke som de andre skulle jages ud af deres alfonser når de første kunder dukkede op. Mest bad jeg til de højere magter at der slet ikke ville komme kunder på denne hverdagsaften. Særligt de altid rastløse, nervøse alfonser gik ind og ud hele tiden, så jeg fandt det håbløst at prøve at introducere showet ud over et par ord om at jeg havde blaffet rundt i sorte ghettoer i 5 år, og at Alex Haley havde set det jeg nu ville vise dem, "for at se hvordan I reagerer". Derefter startede jeg bare showet og skruede så højt op for musikken, at det ville være svært for dem blot at stå og snakke med hinanden. Alex Haley var jo et kæmpe navn blandt alle sorte på det tidspunkt lige efter verdenssuccesen med hans "Rødder." At Alex Haley var faldet i søvn i mit teater i Danmark kun en halv time efter den indledende musik "Ship Ahoy" med slavernes ankomst til Amerika som følge af jetlag, da Haley var ankommet samme dag fra USA, nævnte jeg selvfølgelig ikke for de prostituerede. Men miraklet skete, ingen hvide kunder kom i to timer, så disse nutidens slavefogeder så ingen grund til at piske deres "ho'es" ud i marken, og havde så meget mere brug for lidt adspredende underholdning i ventetiden. Og da mange af dem eller deres familie havde rødder i sydstatene, blev de fuldstændig grebet af denne første del af showet om nutidens slaveri i syden. Der var den dybeste stilhed jeg nogensinde har oplevet i en bodega og det var tydeligt at de sorte mænd følte sig kejtede og prøvede at gøre sig hårde for ikke at vise følelser – særligt ikke overfor noget, som en hvid mand havde lavet. De begyndte at forekomme mig helt små og menneskelige og ikke som længere som frygtindgydende "mean and tough pimps" jo mere de mistede magten og kontrollen over deres kvinder, hvilket gjorde det endnu lettere for mig også at tænke kærligt om dem uden at fælle domme. Indimellem gik mændene ud på

gaden og jeg tænkte ikke at de ville vende tilbage. Men noget efter kom de så tilbage sammen med andre sorte mænd, som de havde opfordret til at se med. Jeg begyndte at juble i mit indre. Hvilken magt jeg pludselig havde fået over disse mørkets morlokker, som havde givet mig et af de største nederlag i mine vagabondår, da jeg til sidst havde mistet evnen til at elske både dem og mig selv. Det er ingen sag at opnå et kærligt forhold til den enkelte prostituerede, men i bunker bliver man trukket ned af dem. Nu havde jeg fået overskuddet til at klare dem i bunker og måske endda at kunne givet dem noget – en forløsende hjælp til forståelse af deres liv – som jeg ikke tidligere havde magtet. Jublende mindedes jeg min farmors kludetæppe i min barndoms præstegård med H. C. Andersens ord, ” Der kan også komme noget godt ud af laserne, når de først er af kludebunken og forvandlingen er sket til sandhed og skønhed, de lyser i god forståelse og i den er velsignelse.”

Efter to timer var der pause og jeg tænkte på om jeg mon skulle slutte mit lille menneskelige eksperiment her mens legen var god med den forløsende musik, ”Now that we found love”, der altid får amerikanerne til at græde og stå og omfavne hinanden. Men nu pressede især min egen date på for at se resten og det var jo i 2. dels afsnit ”Ghettoen i vore hjerter” at jeg kom med min fortolkning af årsagen til kriminaliteten, de prostituerede og alfonserne etc., som jeg var kommet for at vise dem. Så jeg endte med uden et ord og uden pause at køre videre også fordi vi først var kommet i gang ved 22-tiden – ”git down time” – hvorfor vi i bedste fald først ville slutte kl. halv tre om natten, hvis nogen blev til det sidste.

Og nu skænkede Vorherre mig et endnu større mirakel, for når og hvis der endelig kom nogle hvide kunder ind i baren, fik de sorte prostituerede dem kærligt – som kun en prostitueret kan gøre det med armene varmt omkring dem

- overtalt til først at sidde og hygge sig lidt over nogle drinks og ”lytte til den gode Marvin Gaye musik i showet”, hvorefter de hvide selv blev så hooked på forretten at det ikke hastede så meget med at gå til kødretterne. Og således nåede vi ved fælles hjælp endelig til afsnittet hen imod slutningen om de prostituerede med bl. a. historien om Geegurtha, som mange af dem jo kunne spejle sig så stærkt i, sammen med mine intime billeder af glædespiger sammen med deres hvide kunder og alfonser, at der straks lød begejstret mumlen ved bordene og endog saftige tilråb fra enkelte. Det var som om at det først var der – i den fjerde time – at nogle af dem kom i tanker om, hvorfor de egentlig var kommet i luderbaren denne aften, hvorefter enkelte tog sig sammen til at stikke af måske fordi det hele begyndte at komme lidt for tæt på dem. Men mange blev siddende fra først til sidst, hvilket det var så stor en sejr for mig at jeg endelig var i stand til at nå de uopnåelige som havde fået mit liv til at smuldre på et tidspunkt, at jeg selv måtte stå og græde med grædende glædespiger i armene mens jeg så skyggerne af de flove menneskehandlere i mørket bagved mig. Og var der nogen, der nu var blevet overbevist om at her var et produkt han kunne ”pimpe” på det amerikanske kødmarked, var det min sorte promoter.

Jeg havde nær glemt min egen date i glædestårerne, da jeg opdagede Sandra Jones stå opløst i tårer i baggrunden. Så nu, hvor jeg havde fået min empati tilbage, kunne jeg jo ikke så godt være bekendt at efterlade hende i denne triste tilstand, og foreslog hurtigt medfølelse/beregnende, ”so how about ”Coming home” with me?”

Hm, dette imponerede Hollywoodaspiranten Sandra endnu mere, for det var så heldigt at jeg havde lånt Jane Fondas sekretærs lejlighed i en uge. Hun var nemlig sammen med Jane Fonda - allerede en time før mit show var helt slut i Fondas hus - fløjet med hende til Cannes Film Festivalen for at præsentere sin nye film, [”Coming home”](#), som hun vandt årets Oscar for. Så ”hjemkommet” i min

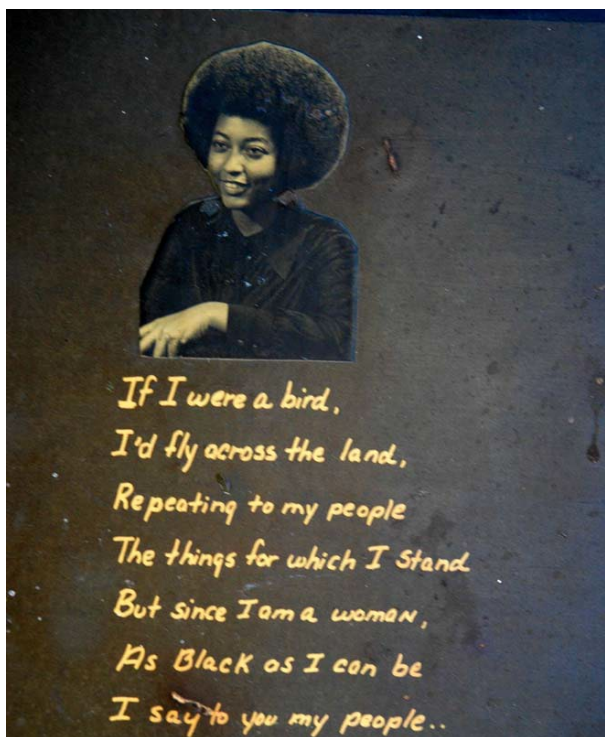
lånte luksus ved stranden i Santa Monica morede vi os nu i de sene morgentimer over at de utjekkede prostituerede havde vist mere langmodighed med mit show end den altid tjekkede Jane Fonda. Og da Sandra jo ikke ønskede at gå glip af mit næste lovede show med Muhammed Ali, ja, så kom vi faktisk ikke ud af sengen i en hel uge – bortset fra når vi lå på stranden eller hun tog mig til et gigantisk sort diskotek om natten på La Cienega, hvor vi dansede natten lang. Sådan bruger man de prostituerede til at skaffe sig vidunderlig sex med, tænkte jeg, tilmed uden at bruge en øre på det. Og ikke nok med det, men jeg glemmer aldrig hvordan Sandra sagde at hun ikke før havde fået orgasme – og disse var aldeles ikke fingerede, som jeg husker dem. "Wow, it sounds like you're coming," udbrød jeg forbavset over alt det skrigeri. "Yes, I am 'Coming home'," både græd og grinede hun på samme tid, hvilket morede mig her under Cannespremieren på filmen, som handlede om Jane Fondas seksuelle kærlighedsforhold til en Vietnam veteran, der i så henseende var lige så handicappet som jeg tidligere havde følt mig. Jeg kunne med andre ord mærke, at jeg var trådt ind i en ny tid, når jeg huskede tilbage på de fortvivlede eller ikkeeksisterende seksuelle forhold jeg havde haft til sorte kvinder underlagt social kontrol i mine vagabondår, hvor de aldrig kunne lade være med i de mest intime stunder at signalere at dette var et forhold mellem et frit og et ufrit menneske, hvilket fik os begge til at bremse op. Og i øjnene på bedre uddannede "frie" sorte var jeg blot en vagabond, der ikke var værd at satse på. Sandra var som fra "out of space" – en ny type sort kvinde, der udstrålede frihed og selvværd og som derfor ikke gav mig skyldfølelse over samværet. Åh, hvor jeg elskede denne følelse af frihed.

Men skyldfølelsen fik jeg snart tilbage af andre grunde.

For da vi efter en lille uge var til min stort opsatte private forestilling for inviterede kendisser i en Hollywood biograf, var det ikke kun Muhammed Alis

bror, der stod og græd over mine skuldre bagefter. Nej, jeg tror at det var hans kusine, der lagde så kraftigt an på mig, at hvis ikke jeg havde haft Sandra med mig, ville også hun uden tvivl have haft held med sin star fucking.

Og allerede inden da havde en anden højt uddannet sort kvinde ringet til mig i Santa Monica og tilbudt sig. Det var søsteren til min assistent i Danmark, Tony, Harriet Harris, der ringede for at spørge om hun ikke skulle flyve ud og hjælpe mig omkring det juridiske med de tilbud jeg nu fik fra Hollywood. Jeg havde aldrig mødt Harriet, men kun drømt om hende. For i mine vagabondår havde hendes smukke billede med stor stolt afrofrisur hængt på væggen over mig i Tonys stue med et digt hun havde skrevet til ham:

"If I were a bird,
I'd fly across the land,
Repeating to my people
The things for which I stand
But since I am a woman,
As black as I can be,
I say to my people...
Stand Tall, be Black, be Free!"

Hun repræsenterede alt det jeg havde drømt om af en højtuddannet sort kæreste dengang hvor jeg kun var i kontakt med ghettoernes ikkekompatible fattige kvinder. Nu havde hun hørt fra Tony at jeg pludselig var blevet til noget og kastede alt fra sig for at flyve hele vejen fra Atlanta til LA og tilbyde både sin faglige og kødelige assistance.

Så hvad kunne jeg andet end efter hukommelsen svare drømmekvinden fra 5 år før med hendes eget digt, "Yes, I wish you as a bird will fly across the land, to help your people with the things for which I stand...." Hun var imponeret over min hukommelse og næste aften samlede jeg hende op i Los Angeles lufthavn, der lå tæt på min lejlighed i Santa Monica. Men forinden havde jeg brutalt måtte dumpe Sandra. Vi havde dog begge været enige om at vores forhold ikke skulle fortsætte og at vi blot ville nyde hinanden så længe vi kunne. Alligevel havde jeg ikke forventet at det ville ske så brat. Og straffen for min egoisme faldt da også øjeblikkeligt. For ganske rigtigt gik Harriet samme aften direkte i kødet på mig før vi overhovedet havde snakket om vores juridiske samarbejde. Men det kan nok være at min mangeårige drøm om hende straks faldt til jorden, for i kanen passede vi overhovedet ikke sammen. Og slet ikke lige efter den paradisiske elskovsbrand samme morgen med Sandra.

Harriet Harris skuffet morgenen efter

Forklaringen kommer i afsnittet "Om at sige ja til lesbiske", men det var noget Harriet i den tids sorte homofobi ikke ville se i øjnene. Så efter flere skuffende forhold til sorte mænd drømte hun nu om at jeg ville være det store hvide håb, som Tony havde foregøglet for hende. Men det hele var alligevel godt for noget og hjalp med at emancipere os begge. Der kom et livslangt lesbisk venskab ud af det for mig, da hun nu i sin skuffelse (over mig) måtte se sin seksuelle identitet i øjnene og tog skridtet fuldt ud.

Samtidig havde hun med sin ubevidste mandeforagt oparbejdet en god portion feministisk tænkning, som jeg nu kunne drage fordel af i vore samtaler til mit eget opgør med Hollywoods sexismen. Jeg var nemlig så rystet over den pludselige magt over kvinder, som min nye stjernestatus på få dage havde givet mig, at jeg havde fået – for at sige det lige ud - bondeanger idet jeg i hele dette sofistikerede kødmarked følte mig rent ud sagt bondsk. Eller i hvert fald kunne mærke at det ville være bedst for mig at beholde begge ben plantet på jorden som en bonde. Jeg følte mig ret sikker på at hvis jeg gik videre med Hollywood ville jeg ikke blot sælge ud af alle mine principper, men med mine ja-principper selv blive menneskeligt ødelagt af at udnytte alle de kvinder, der åbenbart stod i kø for at udnytte min stjernestatus. Jeg havde allerede i mine vagabondår set en del millionærvenner udnytte kvinder individuelt i dette klassesamfunds "marry to get rich" mentalitet, men ikke mindst feministen og topluderen Margo St. James havde hjulpet mig til at se hvor meget det hele var et spejlbillede af underklassens menneskehandel, når dette økonomiske aspekt i Hollywood blev kædet sammen med magt og berømmelse. Her var selv "the best and the brightest" parate til at sælge sig selv som ludere til producenterne. Efter kun en uges stjernestatus havde jeg allerede udnyttet to kvinder og været parat til at kaste mig over en tredje, hvis lejligheden havde budt sig. Det gav mig kvalme, men det var en vigtig erkendelse af mine egne mørke skyggesider – et nødvendigt wake-up call fra de højere kræfter:

"Jesus sagde: "Dersom I fremdrager det, som er i Jer, vil det som I fremdrager, frelse Jer. Dersom I ikke fremdrager det, som er i Jer, vil det, som I ikke fremdrager, ødelægge Jer." Thomasevangeliet.

Så i samtalerne med den ellers fornuftige, men ligesom jeg drømmende og idealistiske Harriet – gennem hvis senere datter jeg mange år efter skulle flytte ind hos en af verdens mest berømte rockstjerner, da hun fik samme problem ved at blive gift med ham for siden at blive dumpet – besluttede jeg hurtigt at flygte fra disse cigarrygende Hollywood promotorer med deres høje cigarføring i airconditionerede kontorer og især fra en præsident for Universal, der straks ville skrive kontrakt med mig. Efter alle de kræfter og penge de allerede havde investeret i mig og mine prostitutionseksperimenter, havde jeg også skyldfølelse overfor dem. Jeg undskyldte mig med at jeg først lige ville rejse rundt for at fremvise showet for alle dem jeg havde fotograferet i Amerikanske Billeder for at få deres tilladelser, og derefter ville jeg ringe tilbage. I [min artikel bagefter i Information](#) havde jeg ikke dengang mod til at indrømme at jeg faktisk allerede havde taget for mig af den fristende lokkemad i Hollywoods ”starfucking” prostitutionscirkus.

Jeg ringede naturligvis aldrig tilbage til Universal, men gik straks i gang med sammen med Harriet og hendes erfaringer med rettigheder at forhandle med jurister om musikrettighederne til showet. Det ville Hollywood ellers have gjort for mig. Nu blev jeg nødt til selv at betale for det hele, hvilket var dyrt. Derefter havde jeg en hyggelig ”lesbisk” køretur med Harriet tværs over Amerika gennem sydstatene, hvor jeg efter 3-6 års fravær havde et vidunderligt gensyn med alle de fattige venner, som jeg netop havde været så tæt på at sælge ud i min prostitution med Hollywood. Åh, hvor jeg nød at være nede på jorden igen. Der gik yderligere 4 år før jeg vendte tilbage til USA. Jeg ønskede at bruge Amerikanske Billeder på at skabe forandringer her, men havde efter min ilddåb i Hollywood ikke kunnet finde den rigtige måde at gøre det på. Så næste gang tog jeg hele det sort-hvide arbejdskollektiv fra København med mig for at de kunne holde mig i ørerne i en fælles indsats, og forhindre at jeg igen kom til at skeje ud

i et one man shows kødelige faldgrupper.

Og det gjorde jeg klogt i, for gennem årene efter oplevede jeg selv i universiteternes akademiske verden flere gange attraktive kvindelige elever, som først forsøgte at forgribe sig på mig, men senere rejste til Hollywood for at forsøge sig på de mænd, som besidder virkelig magt. Hvorefter jeg flere gange fik nødråb fra dem om at komme og redde dem ud af den prostitutions, narko- og alkoholsump, de der var havnet i. Men jeg mødte også en standhaftig ung pige, som rejste med mig rundt – og delte seng med mig uden noget som helst ønske om at opnå noget – udelukkende fordi hun blev grebet af min ”film making with integrity”. Sjovt nok var det lige præcis den kvinde med egen integritet, som mange år efter nåede helt til toppen i Hollywood, hvor hun siden har produceret og skrevet mange af verdens mest indbringende og kendteste film. Så lad mig fortælle mere om hende senere i afsnittet – tja, lad mig foreløbig kalde det for - ”Om at sige ja til groupier”. For det er dette *ja* – med dets store ansvar – der er så vanskeligt for både mænd og kvinder i magtbaserede relationer. Jeg vil ikke her vove at påstå at jeg aldrig har fejlet, men at jeg blev mere bevidst om problemet end måske mange andre skyldes uden tvivl at jeg af ren og skær overlevelsestrang tidligt som fattig og eksperimenterende vagabond blev bevidst om betydningen af kærlig og ærlig indre tænkning og integritet. Uden dette bliver man let døv og blind overfor nødråbene fra menneskene, man omgås.

10. Om at høre nødråbet fra de prostituerede

I mine workshops i universiteterne åbnede tidligere eller nuværende prostituerede under de lange AA-lignende seancer tit pludselig op for deres smerte, men hvis jeg selv var for beruset af min ydre succes, gjorde denne mig netop døv og blind overfor dem. Et typisk eksempel oplevede jeg, da jeg i 1988 på den måde fik en Thanksgiving jeg aldrig vil glemme. Jeg havde vist mit diasshow i den racistiske Detroitforstad, Dearborn. Allerede, da jeg havde spørgerunde i pausen, havde jeg været irriteret over tonen i en hvid kvindes spørgsmål, som forekom mig anklagende som udsprang de af en indre vrede. I eliteskolerne for de rige folks børn vadede jeg rundt i succes, forståelse og beundring, så når jeg pludselig stod i arbejderklassens skoler, blev jeg af og til slået helt ud ved ikke der at møde samme umiddelbare sympati. Teresa, som kvinden hed, udtrykte ikke direkte racistiske ting i sine spørgsmål, men jeg fornemmede at de udsprang af racisme og blev så irriteret på hende at resten af publikum kunne mærke det.

Efter lysbilledshowet var der workshop og jeg husker min irritation over igen at se hende blandt deltagerne. Og igen følte jeg hendes anklager og blev ikke blot defensiv, men direkte aggressiv over for hende i min stemmeføring. Da vi ud på aftenen var færdige, foreslog arrangørerne at vi tog ind til den sorte natklub, Snickers, i ghettoen i Detroit og mens vi pakkede sammen, spurgte de "Hvorfor var du så irriteret over for den kvinde?" "Jeg kan ikke forklare det," svarede jeg. Men da Teresa ikke var gået endnu, følte jeg mig skyldig over min opførsel over for hende og gik hen og spurgte om hun ikke havde lyst til at tage med os i Snickers - dog uden at have den mindste lyst til at se hende mere. Hun sagde at hun desværre ikke kunne komme, da hun skulle hjem og lufte sin hund. Men mens vi sad og hørte en bluessangerinde i Snickers, ringede hun pludselig til

natklubben og bad om at tale med mig. Hun spurgte om jeg ikke havde lyst til at komme på besøg næste dag. Jeg svarede at jeg skulle have show ude i Albion College, der ligger næsten halvvejs på vejen til Chicago. "Men bagefter har jeg Thanksgiving ferie og måske jeg så vil droppe ind," svarede jeg uden dog selv at have det mindste lyst til det.

På køreturen til Albion tænkte jeg imidlertid over, hvad der var gået galt i kemien imellem os og konkluderede at hun indeholdt en dyb indre vrede og at jeg ville forråde mine egne principper om at være åben og lydhør over for denne. Vrede og vold er jo altid et forsøg på at komme i kontakt med én - netop som hun selv med sin udstrakte hånd senere på natten havde vist. To dage efter kørte jeg derfor den lange vej tilbage til Detroit og spurgte om jeg måtte flytte ind hos hende i Thanksgiving ferien - igen af ren skyldfølelse over at jeg tidligere havde mishandlet hende - og skønt jeg havde så meget mere lyst til at holde Thanksgiving hos en sød pige i Dayton, Ohio, som havde inviteret mig.

Det var ikke uproblematisk at bo hos Teresa i et højkriminelt område med mit dyre udstyr i bilen, men vi løste problemet ved at putte hendes store bidske schæferhund ud i bilen om natten for at undgå indbrud. Fra nu af begyndte Teresa at blive mere åben uden at virke anklagende over for mig. Hun sagde at hun havde behov for at fortælle mig noget, som hun aldrig havde kunnet fortælle til sine kammerater i skolen, men efter at have set mit show og workshoppen følte hun at jeg ville forstå hende.

Før hun var begyndt i universitetet, havde hun nemlig været prostitueret og var i denne rolle avanceret til de højeste grader som "high class call girl." Da jeg stolt bemærkede at jeg tidligere havde boet privat udenfor San Francisco hos Margo St. James - selve lederen af USA's prostituerede - var tilliden straks skabt, for Teresa havde personligt kendt Margo. Hun havde selv betjent de fineste

forretningsfolk og politikere og nævnte adskillige landskendte navne blandt dem. Så dygtig havde hun været, at hun som eneste call girl havde været ansat på en ugelang sommerlejr for over 100 millionærer, bankdirektører osv. Hun trak en kasse ud på gulvet og begyndte at vise mig billeder af mange af sine tidligere kunder - alle mænd i deres bedste alder og på toppen af deres karriere, udledte jeg af bl. a. avisudklippene - og hyppigt fotograferet sammen med Teresa i en overdådig livsstil. Hun fortalte hvordan hun i alle disse år var blevet fuldstændig afhængig af dette overklasseliv af dyre kjoler, biler, sprut og i stigende grad piller og narkotika.

Alt dette var for mig nøgleord, der sammen med hendes anklagende vrede og bævende stemme, som jeg tidligere havde fornemmet under mit show, røbede en dyb, dyb smerte. Jeg fornemmede at dette var ved at udvikle sig til en større terapeutisk seance og at hendes tidligere vrede imod mig blot var det sædvanlige klodsede råb om hjælp. Som den følelsesmæssige træmand, jeg altid havde følt mig som, havde jeg på det tidspunkt aldrig rigtig lavet emotionelle workshops som Tony, men tog nu chancen og prøvede at mande mig op til det bedste, jeg havde overværet i dem. Pludselig - mens vi sad over billederne på gulvet - greb jeg hendes hænder og spurgte om hun havde været udsat for incest i barndommen, da jeg havde erfaring nok med prostituerede til at vide at en sådan form for mishandling næsten altid lå til grund for deres senere erhverv. Spørgsmålet overrumplede hende lige så meget som mig selv, da jeg ikke havde planlagt det, men efter lang tids tavshed og grublen, begyndte tårerne nu at stige op i øjnene på denne pige med den hårde ydre skal og jeg vidste at jeg havde fat i den rigtige ende.

Hun fortalte nu om en forfærdelig barndom, hvor hun havde været fuldstændig underkuet af stedfaderen. Denne havde ikke blot misbrugt hende seksuelt, men også på enhver anden måde knust hendes selvtillid ved altid at kalde hende

"doven, uduelig, dum, grim etc." Et sådant mønster, vidste jeg, åbner op for yderligere skader senere i livet. Og da jeg spurgte om andre havde misbrugt hende, fortalte hun om adskillige andre i familien, bl. a. hendes brødre og bedstefar. Da hun begyndte at vise mig ferie billeder fra en køretur, hun havde været på gennem sydstatene sammen med bedstefaren, blev hendes tårer til en stille hulken. For bedstefaren så på billederne ud som den kærligste mand og alligevel havde han voldtaget dette nu 10-årige pige barn igen og igen.

Det var det klassiske eksempel på undertrykkelse, jeg havde oplevet så ofte før; den første incest og berøvelse af selvtillid og følelse af kontrol over sit eget liv bliver uundgåeligt til et usynligt stempel prentet ind i hendes pande, men åbenlyst for enhver potentiel undertrykker, der selv har lidt tilsvarende skade. Derfor spurgte jeg nu om hun nogensinde var blevet voldtaget som teenager. Hun var overrasket over at jeg allerede kendte svaret og fortalte om to voldsomme overgreb på gaden - det ene med efterfølgende hospitalsindlæggelse. Jeg havde nok læst om det, men aldrig havde jeg personligt oplevet et så klassisk undertrykkelsesmønster af vold og overgreb - førende til yderligere vold og overgreb - og langsomt manipulerende et mere og mere magtesløst individ op i den ultimative undertrykkelsesrolle som voksen prostitueret og narkoman. Men hele tiden måtte jeg møjsommeligt trække det ud af hende, for som altid lå det hele gemt i lagvis af fortrængt erindring og forsøg på at beskytte og undskylde de gerningsmænd i familien, som på billederne tog sig så kærlige og almindelige ud. Hver gang jeg trængte ned igennem et af de benhårde lag og fik kendsgerningerne ud i lyset, blev hendes gråd mere og mere åbenlys indtil den til sidst blev helt ukontrollabel. I to dage sad vi sådan på gulvtæppet og ruskede i hinanden, holdt hænder eller om hinanden og græd - også jeg fordi jeg ikke kunne undgå at blive bevæget.

Nu blev jeg nysgerrig efter at høre om hvordan hun var kommet ud af sin forfaldenhed som luder for overklassen. Hun fortalte at en af de mange millionærer, en sagfører, var blevet forelsket i hende og gennem sin langvarige kærlighed havde han langsomt fået genopbygget en del af hendes selvtillid. Han havde overbevist hende om at med hendes skarpe og veludviklede tungebånd, kunne hun selv blive en god sagfører og havde hjulpet hende med at komme på nedtrapning og derefter finansieret hendes uddannelse. Faldet fra hendes tidligere ekstravagante overklasselivsstil til almindelig fattig student havde været dramatisk - især efter at deres forhold gik i stykker. Hun var flyttet ind i et fattigt område af Detroit, Indian Village, hvor hun ustandseligt var blevet overfaldet og røvet af sorte og havde haft indbrud i huset - igen i tråd med den tidligere nævnte offerrolle. Når hun fortalte mig om alle disse overfald, brugte hun hele tiden udtrykket "fucking niggers" hvorved hun nu åbenlyst gav udtryk for den racisme, jeg tydeligt under mit tidligere show havde fornemmet i hende skønt hun ikke i universitetets atmosfære af politisk korrekthed åbent havde udtrykt den. Men udtrykket "fucking niggers" viste endnu engang, at racisme IKKE er forårsaget af ens eget forhold til sorte, men har sit udspring i den mishandling man tidligt i barndommen har været udsat for, i hendes tilfælde ved at blive "fucked" af hele sin egen hvide familie. En dag havde hun haft indbrud af sin egen bror, som havde stjålet alle hendes mest dyrebare smykker og alt familiens arvesølv, og havde pludselig forstået - rent intellektuelt - at det ikke var "niggere," der ude efter hende, men junkier. For junkier - sorte eller hvide - er i stand til at gøre alt mod deres nærmeste. Hendes bror var nemlig selv blevet mishandlet af stedfaderen, frarøvet selvtillid og siden manipuleret op i den ultimative undertrykkerrolle som hende selv. Men selv om hun på sit eget afvænningskursus var blevet bedste veninde med en smuk sort kvinde (som jeg

mødte og som i dag er med i mit diasshow), der efter en lignende opvækst var endt som alkoholiker, - ja, så ændrede det ikke ved den kendsgerning at Teresas dybe uforløste vrede hele tiden fik hende til at udtrykke sig racistisk. Det var jo netop derfor mine og Tonys såkaldte "racismeworkshops" altid handlede om alt muligt andet end lige netop det snævre begreb "racisme." Nemlig om de personlige skader vi alle på forskellig vis slæber rundt med gennem livet, som styrer vores adfærd og får os til at tænke og agere negativt mod andre.

Når oplevelsen med Teresa var så stærk for mig, var det ikke kun fordi jeg gennem mødet med hende fik lejlighed til at praktisere alt det jeg i årevis kun havde undervist om på et teoretisk plan. Nej, det var fordi det var en af de få gange i mit liv jeg for alvor havde følelsen af at være aktivt involveret i at bekæmpe racisme. Ikke blot gennem tom snak, men gennem handling. At være direkte på barrikaderne i denne kamp som i tilfældet med Teresas forløsning er en utrolig smuk oplevelse, for der er efter min mening ikke andre måder at bekæmpe racisme effektivt på end netop gennem sådanne terapeutiske sessioner. Og at gå "på barrikaderne" i denne kamp sker kun med sit eget liv som indsats - som jeg nu oplevede det med Teresa. For under forløsningen, som består i at man langsomt skræller lag efter lag af de hæslige og hårde facader af kroniske lidelsesmønstre man har fået gennem livet, klæder man i virkeligheden det andet menneske såvel som én selv af, så det fremstår i al sin nøgne og oprindelige skønhed.

Dette oplevede jeg i sandhed med Teresa. For denne kvinde, som jeg under mine sammenstød med på universitetet havde næret en sådan irritation og direkte afsky over for at det nærmede sig æstetisk idiosynkrasi, blev gennem to dages udladninger skønnere og skønnere i mine øjne. Ikke blot var jeg nu i stand til at

se hendes indre skønhed, men også hendes fysiske ydre skønhed. Det siger sig selv at hun som tidligere call girl for overklassen måtte være både veldrejet og smuk, men pga. hendes dybe vrede havde jeg været fuldkommen blind over for denne side af hende. Jeg var sikkert også selv blevet smukkere igennem denne proces, hvori jeg havde givet alt i mig selv - ligesom jeg gang på gang havde oplevet Tony blive det så alle i hans emotionelle workshops langsomt blev forelskede i ham. Resultatet var i al fald at - skønt fuldt påklædte - sad Teresa og jeg som to næsten nøgne mennesker på gulvet og blev mere og mere forelskede i hinanden. At hun som tidligere call girl var ret lemfældig med påklædningen over for mig - især om natten når vi sov i hendes store dobbeltseng - gjorde nok ikke situationen bedre for mig. Den sidste dag, som var Thanksgiving torsdag, havde vi opnået en intimitet med hinanden som et ægtepar. I taknemmelighed over alt det, der netop var sket for hende - den ekstatiske følelse af befrielse - ønskede hun at lave en stor Thanksgiving middag for mig og sammen foretog vi indkøbene og forberedelserne hele formiddagen og glædede os til at sætte prikken over i'et på denne måde.

Men om eftermiddagen begyndte jeg at få mere og mere kolde fødder og kort før kalkunen skulle ud af ovnen, sagde jeg pludselig til hende at jeg blev nødt til at tage af sted. Jeg behøvede ikke at forklare det nærmere, for hun vidste godt hvorfor, sagde hun. Derefter tog jeg en meget hurtig afsked med hende for at det ikke skulle ende i yderligere gråd og kørte ensomt ud af motorvejen mens hun stod alene tilbage i sit lille hus med en kæmpemiddag, vin og tændte stearinlys over det hele. Sagen var at jeg ligesom hende vidste at dette ville udvikle sig ikke blot til en uskyldig forelskelse, men også uundgåeligt til et egentligt forhold - emotionelt såvel som seksuelt. Og skønt jeg på alle måder inderst inde ønskede et sådant, stred det så voldsomt imod mine mangeårige principper at jeg reelt

ikke havde andet valg end at stikke halen mellem benene. For det første mit gamle vagabondprincip om aldrig at have seksuelle forhold til de prostituerede, jeg boede hos, da dette ville ødelægge hele fortroligheden imellem os - også selv om der med Teresa kun var tale om en tidligere call girl. Og for det andet naturligvis princippet om ikke seksuelt at udnytte de følelser af afhængighed, der altid opstår mellem klient og terapeut.

Et ikke særlig godt billede af Teresa med vores seng bagved

Hvor jeg for det meste har kunnet leve med "at sige ja" er der altså situationer som kræver et undvigende udtalt "nej" hvis man drømmer om at bevare sin integritet! I dag er det et "nej" jeg naturligvis er stolt af, men lad mig tilstå at i øjeblikket - stillet over for den kvindelige skønhed, der fysisk og psykisk havde åbenbaret sig for mig gennem tre dage - var det ikke noget nemt valg djævelen havde givet mig. Sidenhen blev Teresa sagfører i Atlanta, men skønt hun hyppigt har skrevet og ringet til mig, er jeg af en eller anden grund endnu ikke vendt tilbage i den by, hvor også Tony og hans lesbiske søster, Harriet

bor med sin tidligere mishandlede partner, Norma, den mest vrede kvinde jeg nogensinde har mødt. Måske der var et højere formål med min flugt dengang. For ved at flygte fra Theresa den Thanksgiving, endte jeg i stedet samme aften både i jacuzzi og vandseng med to lesbiske piger - den ene dybt mishandlet og forslået og helt blå efter langvarig vold - og altså i en ligeså terapeutisk seance samme nat i nabostaten Ohio. Men det er en anden historie som hører hjemme i "Om at sige ja til lesbiske".

11. Hvordan jeg brændte alle mine penge af på Jamaicas prostituerede

At sige nej i sådanne situationer med prostituerede, er dog ikke altid så lige til og et sted endte det med at koste mig dyrt. Hvert år havde jeg freshman orientation for de nye elever i det fine Ivy League Cornell University tidligt i august måned, men da de andre universiteter startede senere, havde jeg bagefter et par uger fri og besluttede spontant at tage til Jamaica uden spor forberedelse. Det var ud fra et langvarigt ønske om at undersøge forskellen på slaveriets indvirkning på USA's og Vestindiens sorte og hvorfor vestinderne trods deres fattigdom klarede sig langt bedre i mine universiteter. Straks jeg trådte ud af lufthavnen i Kingston stod der et par luskede fyre, der inviterede mig med hjem. Jeg havde ikke just lyst til disse to, men kendte ikke andre og måtte jo af princip ikke "sige nej," tænkte jeg. Alle havde advaret mig hjemmefra: "Ta'r du til Jamaica, må du for Guds skyld ikke tage til Kingston. Og havner du i Kingston, må du for alt i verden ikke tage til ghettoen Trenchtown."

Nu bragte mit "ja" mig direkte til løvens hule i et slimet værelse i Trenchtown, hvor jeg måtte dele seng med to gangstere med tre andre sovende på gulvet ved siden af. Der var stegende lummerhedt i august, men de turde ikke åbne skodderne til gaden af frygt for at andre gangstere skulle skyde ind. Jeg havde solgt en masse bøger i Cornell dagen før og ikke nået at få pengene vekslet, så jeg lå med et 10 cm tykt bundt dollarsedler under min hovedpude af frygt for at de skulle se dem. Natten lang drønedede reggaemusikken fra et bedehjem ved siden af mens gadens og compoundens sultne hunde uophørligt glammede. Pludselig ved 4-tiden om morgenen bremsede en jeep op og fordrukne soldater slog døren ind med geværkolber. Alle blev vi jaget ud på gaden i underbukser og op mod muren med hænderne bag nakken og maskinpistoler i maven, mens soldaterne ransagede værelset. Jeg vidste at gangsterne havde en sæk med marihuana, men

soldaterne var for fulde til at finde den og kørte igen. Næste morgen oplevede jeg en utrolig masse vrede i vores compound, hvor kvinderne gik halvnøgne og råbende rundt med forvredne ansigter af smerte, og slog på børnene og sparkede til de sultne hunde. Hvordan kan man dog leve i dette helvede hele sit liv, tænkte jeg. Mange af mændene løb rundt med pistoler fuldstændig som Jimmy Cliff i filmen "The harder they come". Når jeg gik ud på gaden, advarede alle mig om at det var for farligt. Da jeg omsider tog mig sammen til at forsøge at flygte fra dette mareridt af en søvnløs nat, så jeg hvor meget blod der lå på fortovet ud for nabohuset sammen med noget der lignede placentaer, så jeg gik ud fra det var en fødeklinik, da pludselig en mere pludselig blev smidt ud gennem tremmerne, så den næsten havnede i hovedet på mig. Dette var langt værre end nogen amerikansk ghetto, jeg havde oplevet, selvom flere kriminelle – skæve af marihuana – prikkede mig med pistolen i maven med ordene, "No problem, man, we don't shoot tourists in Jamaica, for we need you to come back with your money." Ja tak, bare de ikke fandt hele det pengebundt jeg gik rundt med.

Det lykkedes mig at flygte op til turistbyen Ocho Rios på nordkysten, hvor jeg ikke lige med det samme havde lyst til at se flere mennesker og indlogerede mig i et billigt luderhotel for at komme mig over chokket. Her var trygt oppe og om aftenen gik jeg til en koncert med albinoen [Yellowman](#) - verdens første rapper med hans seksuelt ophidsende reggae. I køen kom jeg som eneste hvid i snak med pigen foran mig. Det var nok til at hun lagde beslag på mig resten af aftenen, så da jeg efter nogen tid i rusen af ganja og høj musik blev aldeles forelsket i en anden sort skønhed derinde, Verona Blake, lykkedes det mig kun med nød og næppe at slippe fra den jaloux kvinde et øjeblik til diskret at give en lap papir til Verona om at møde mig næste dag kl. 12 i McDonalds, det eneste mødested jeg

kunne komme i tanker om. Verona kom præcis på tidspunktet og foreslog straks at hun skulle lave aftensmad for mig og efter at jeg havde købt en kylling og lidt grønt ind, tog vi hjem til hende. Jeg lagde straks mærke til at hun ikke boede i de elendige blikkure som alle andre, og spurgte hende hvad hun levede af idet jo næsten alle er arbejdsløse på Jamaica. Hun svarede undvigende, men jeg blev endnu mere nysgerrig, da jeg fandt en kasse bøger under sengen og opdagede at hun var vel belæst i sort amerikansk litteratur, bl. a. Angela Davis bøger, som ikke just var billige bøger. Efter middagen, som jeg jo havde betalt, foreslog hun at jeg skulle flytte ind hos hende. Men i hendes compound havde jeg genkendt en af de prostituerede, jeg tidligere havde set på gaden og mistænkte derfor nu Verona for at have anskaffet sig sin relativt høje levestandard gennem en form for prostitution. Så undvigende sagde jeg at hun kunne komme på besøg i mit hotel næste dag og der kunne vi snakke om jeg skulle flytte ind hos hende. Jeg var helt og aldeles betaget af hendes charme, skønhed og intellekt - så det var godt at få hende lidt på afstand. Nu begyndte vi at gå ud sammen i flere dage, men hver aften endte hun med at sidde i mit hotelværelse og spørge hvorfor jeg ikke ville gå i seng med hende. Jeg har jo mine underlige principper og et af dem, jeg fik i vagabondårene, var aldrig at gå i seng med prostituerede - selv når der som i dette tilfælde kun var svage beviser for at hun havde skaffet sine penge fra rige turister. Selv om hun måske ikke var det, havde jeg også lige siden min første Afrikatur et princip om ikke at have seksuelle forhold med de indfødte. Der havde jeg i Gambia haft en aften med en uskyldig "date," som jeg knap nok nåede at kysse. Alligevel ringede hun til mig i årevis efter i Danmark og jeg indså at det er den rene koloniale udbytning for rige velhavere at indlede forhold til indfødte i den Tredje Verden på så ulige betingelser. De kan ikke skelne mellem kærlighed og håbet om gennem ægteskab at slippe ud af fattigdommen. Også på Jamaica vidste jeg at det eneste de drømte om var "a oneway ticket to

the USA,” hvor de jo modsat USA's egne sorte klarer sig ligeså godt som de hvide. Men med Veronicas uimodståelige skønhed og konstante kærlige befamling af mig må jeg tilstå at jeg var tæt på at give fanden i mine stædige principper - ikke mindst når hun tog bad og [gjorde sig lækker under et vandfald i junglen under en picnic](#). Eller når hun kom og [lagde sig ved min side om dagen i min seng](#) mens jeg fik stuepigen til at holde hende ude om natten.

Med uimodståelige Veronika Blake på picnic

Men så en dag bad hun om at låne penge for at tage ned til sin syge tante i Kingston og jeg kunne naturligvis ikke gøre andet end at give hende til busbilletten. Under hendes fravær var det rygtedes blandt byens bedrestillede prostituerede at jeg havde givet hende penge, for allerede dagen efter kom

endnu en sød pige med en kæmpestor opspilet kind og bad mig om penge til at gå til tandlæge. Heller ikke hende kunne jeg nægte hjælp, da behovet tydeligvis var akut, men krævede til gengæld at bo hos hende i [hendes romantiske 2 kvadratmeter lille palmebladshytte](#), den mindste jeg nogensinde havde boet i, hvor jeg tog [nogle smukke billeder af hende i blå natkjole](#). Således betalte jeg mig [fra at gå i seng med hende](#), en forretningsmodel jeg udviklede med små modydelser fra deres liv frem for deres underliv, som jeg snart raffinerede til gensidig fordel, da jeg hader rent tiggeri.

Dag for dag kom der flere og flere og bad om hjælp. Sagen var at det midt i den varme august var udenfor turistsæsonen, så ingen havde penge. Snart gik det som en lynild blandt byens prostituerede at jeg var den eneste mand der kunne hjælpe dem - tilmed uden sex - og i løbet af 10 dage havde jeg brugt alle mine bogpenge fra Cornell på dem. Men til gengæld har jeg sjældent haft det så sjovt. Nætterne kunne dog være næsten uudholdelige. Flere af de trækkende gadeludere var så udsultede at de kravlede op på den 30 cm brede gesims udenfor mit hotelværelse på første sal og stod der natten igennem med armene strittende ind gennem de tropiske persienser, hviskede uafbrudt: "Please let me in!" Når jeg endelig faldt i søvn, fik jeg de mærkeligste mareridt om at blive viklet ind af blækspruttearme. Først byttede jeg værelse [med stuepigen, Gloria](#), som boede i rengøringsrummet uden vinduer midt inde i bygningen sammen med rengøringsmidler og koste, men snart kunne hun heller ikke udholde klageråbene fra fangarmene gennem plastikpersienserne og flyttede ind i min seng – dvs. sin egen seng. Det udviklede sig til et stærkt forhold imellem os, og jeg følte mig i stigende grad tiltrukket af hende. [Hun var ikke nogen skønhedsåbenbaring](#) som Verona, radmager, men jeg elskede hendes hud, der var lige så kulsort som rummet hun boede i og kun blev en sort klat når jeg [fotograferede hende mod de hvide vægge udenfor](#). Alligevel udstrålede hun lys

modsat de truende mørkets piger. Hvis hun havde villet det, kunne jeg let have forviklet mig ind i et seksuelt forhold med hende, for modsat alle andre på øen var hun ikke til salg uden at jeg helt fandt ud af hvorfor. For hun var helt vild med mig fordi jeg modsat alle andre hvide mænd hun havde haft boende i sit hotel, ikke var interesseret i sex med de prostituerede. Og jo mere uopnåelig hun gjorde sig selv når jeg med mine hvide blækspruttearme prøvede at fange hende ind, jo mere tiltrukket blev jeg af hende. Det forbudte har altid været det mest spændende for mig. Om ikke andet for at sætte hende på en prøve, forsøgte jeg på den ene og anden måde at erobre hende. Men nej. Så den dag jeg forlod Jamaica, var hun derfor den eneste jeg købte en dyr gave til, et fint armbåndsur. "Det skal du have fordi du var den eneste jeg mødte på denne fattige ø, som ikke lod sig korrumpere af rigdom og penge, og fordi du så ihærdigt beskyttede mig mod alle dem, som forsøgte at fange mig ind på samme måde som jeg prøvede at fange dig ind," sagde jeg, hvorefter hun endelig lod sig fange ind i mine arme og gav mig et kæmpek nus til afsked mens tårerne stod i øjnene på os begge. Jeg tænkte siden over om jeg ved at have dyrket hende som madonna i mit indre og som så mange andre primitive mænd blot havde udtrykt misogyn foragt for de andre som "ludere". Men ved at have følt mig seksuelt tændt af den uskyldsrene tjenestepige og overhovedet ikke af luderne, må jeg vel ifølge Freud lide af et omvendt Luder-Madonna kompleks 😊

"Hvor sådanne mænd elsker, har de intet begær, og hvor de begærer, kan de ikke elske." - Freud

Herligt at konkludere at jeg ikke var drevet frem af de laveste freudianske instinkter selvom jeg i min anima besættelse ifølge Jungs arketyper afslørede at jeg nok ikke var nået højere end til (jomfru) Maria stadiet. Hvorom alt er

lykkedes det mig ikke at integrere det indre og ydre af dette mit kvindeunivers og blev til sidst nødt til at flygte fra mit jomfruelige lille rengøringsværrelse, da det lykkedes en af de mest aggressive ludere fra gaden at bryde ind en nat, hvor en anden faldt ned af gesimsen og kom alvorligt til skade.

Byens prostituerede var nemlig delt op i en slags over- og underklasse. De fine sofistikerede som Verona havde jeg det fint nok med, men lidt uden for byen på vejen ned mod Kingston boede [en meget aggressiv og voldelig underklasse](#) af gadeludere, som jeg forsøgte at undgå også fordi [mange af dem havde snitsår på kinderne fra deres alfonser](#). Sandsynligvis var det dem, som forsøgte i tørketiden uden turister at få deres kvinder til at røve mig. Disse meget forrædede og ofte fordrukne underklassekvinder gav mig hele tiden skyldfølelse fordi jeg mærkede at jeg ubevidst forsøgte at undgå dem og favoriserede og elskede de forfinede, der godt vidste at voldelig og højtråbende adfærd overfor turister gav bagslag. Men hvis jeg overhovedet tænkte på at hjælpe nogen i hele dette horehelvede ud over mig selv, burde det jo være nogle af [de nederste og mest undertrykte i det sociale hierarki, jeg skulle have satset på](#).

Da min vidunderlige stuepige i mit i øvrigt dertil beregnede luderhotel ikke kunne klare deres angreb fra både nord, vest og østsiden længere – og til sidst selv fra gesimsen der vendte ud mod den oplyste gade – kom hjælpen fra netop en af overklassens prostituerede, som havde hørt om mig. Det skete da en veldrejet høj kvinde en dag på gaden pludselig begyndte at spørge mig ud om Platons og Aristoteles syn på glædespiger mens hun stod udenfor et pænere hotel og trak. "Vidste du at Aristoteles fik skrevet ind i Athens Forfatning, at de ti bestyrere af byen skulle føre tilsyn med musikerne og danserne ved de mandlige banketter for at forhindre at fløjte- harpe- og lyre-pigerne fik mere end to drakmer pr. nat. For seksuelle ydelser skulle være en del af deres kontrakt.

Og vidste du at Aristofanes bruger glædespigerne i Hvepsene til at angribe de gamle mænd, som sidder og dømmes andre, men kun tænker på at pimpe dem for penge. Og at Platon tilmed i sit Symposium lader Aristofanes holde tale om Eros, om hvordan manden og kvinden oprindeligt var af et kød. Men så fandt guderne på at dele personen i to, for at I mænd skal bruge al jeres tid på at jage jeres bedre halvdel og blive et med os igen. Så hvorfor hører jeg at du har så stor modvilje mod at ville forene det, som guderne har bestemt os til fra tidernes morgen? For enhed er det som det handler om her i livet, synes du ikke?"

Jeg var fuldstændig målløs. Her stod jeg i den værste fugtighed i august med sveden drivende ned af mig og blev forhørt i min viden om oldævl af en fattig sort prostitueret så jeg øjeblikkeligt følte mig henført tilbage til gymnasietidens svedende eksamenslokaler og med nøjagtig samme skyldfølelse og bebrejdelse over ikke at kunne eller ville levere varen, ikke at give mig selv hen.

Men efter nogen tid fik jeg sundet mig lidt og prøvede at svare for mig det bedste jeg kunne efter 20 års fravær fra skolebænken. For lige netop Aristofanes havde jeg lidt viden om idet min dansklærer havde oversat hans satiriske komedier og været begejstret for hans banebrydende og frække seksuelle sjofelheder. Jo mere udpenslet han gengav dem, jo mere havde han som en sjældenhed fået mig til at lytte. Så meget at jeg endte med at holde et to timer langt foredrag om Aristofanes' "Skyerne" (stykket der kom efter min prostitueredes "Hvepsene") for klassen og selv at [skrive et aristofansk skuespil om klassen, som slutter med mordet på min dansklærer](#). Det havde nær kostet mig hele min karriere som vagabond, idet [dansklærer Erik Madsen](#) var den eneste af mine lærere som stemte imod at smide mig ud af gymnasiet efter 2. g med ordene, "Jacob har et godt hoved hvis bare han gider at bruge det." Nu fik en prostitueret mig ligesom Madsen til at bekræfte Senecas antikke visdom i at man ikke skal "lære for

skolen, men for underlivet.”

For her var tilsyneladende også en feminist af Margo St. James' støbning, der forsvarede rollen som glædespige og undgik selv at blive ødelagt af dette verdens ældste erhverv ved at legitimere det gennem sin dybe interesse for filosofi i stil med "Lysistrates" kvindeoprør mod de herskende mandssamfunds kontrol med og undertrykkelse af kvinder.

Hvordan skulle jeg dog kunne stå imod så stærk og intelligent en kvindes frække tilbud på stående fod – eller rettere bare fødder under hendes lange veldrejede ben – om at lægge også denne svage mand ned? Men hun havde psykologi nok til at gennemskue at jeg ikke var til købs sådan lige her og nu, så efter en længere filosofisk diskussion sagde hun: "Nå, jeg kan se at du ikke har til hensigt at tage mig med hjem i dit hotel, så jeg bliver vel nødt til at tage sagen i egen hånd og tage dig med hjem, så vi kan snakke videre. For der er jo alligevel ingen penge at hente her i byen lige nu. Kom og lad mig vise dig Jamaicas skønhed, som jeg ikke tror du har oplevet det endnu. Jeg har rasta-navnet Unity, for enhed er min tro."

Hun var Rastafari og boede flere kilometers skøn naturvandring gennem jungle og vandfald og over bjerge i en vidunderlig bambus- og palmebladshytte på et skrånende jungle- og græsdækket bjerg med udsigt ud over hele havet, kun omgivet af [springende geder og rygende Rastaer med lange lokker af filtret rastahår](#). Da jeg trådte ind i hytten, blev jeg igen slået med forbavselse, for hele hytten var fyldt med [hendes filosofibøger stablet op i kasser langs bambusvæggene](#). Hun fortalte at hun ikke havde fået lov til at læse i USA og var blevet overklasseluder udelukkende for at få råd til at købe bøger. Dette var ikke svært at overbevise mig om, for der var ingen problemer med ellers at overleve her på hendes udstrakte frodige jordlod, hvor alt kunne gro. Da jeg nu viste hende min bog med billederne af amerikanske prostituerede som Geegurtha og

fortalte at al den smerte jeg havde oplevet blandt dem, var grunden til at jeg var imod selv at udnytte prostituerede seksuelt, morede vi os over at jeg havde brugt alle pengene fra mit bogsalg på Jamaicas prostituerede mens hun prostituerede sig for at få råd til alle sine bøger. ”Så tror du ikke at vi her kan få dette til at gå op i en højere enhed?” spurgte Unity med et særdeles forførende smil. Jeg svarede at det troede jeg da nok, for jeg havde lidt svært ved at klare prostituerede i bunkevis i ghettoer som nede i byen. Det skaber disharmoni og aggressioner og ingen følelse af enhed. Men her hos dig, som lever i fuldstændig harmoni og enhed med dine omgivelser og din tro og dine bøger, er jeg sikker på at vi sammen vil kunne opnå en større enhed, Unity, som vil berige os begge. Hvad angik rigdom var jeg jo egoist nok til at se hvilken gratis rigdom, ja, hvilket paradys jeg her var flygtet til. For ingen amerikansk millionær, følte jeg, havde vist nogensinde ejet så vidunderligt et sted.

Mit nye hjem hos rastaen Unity, der pga. augustheden lige havde klippet sine rastalokker.

"Her flytter jeg ind," sagde jeg. Som sagt, så gjort, og hvis jeg ikke efter nogen tid skulle jeg tilbage til mine shows i USA, var jeg nok blevet der til mine dages ende. For jeg følte næsten at jeg havde gjort mig fortjent til at flytte ind hos Unity. Efter alle de prøvelser jeg var gået igennem med den rystende start i Kingstons voldelige hakkegård over mareridtet med de natlige blækspruttearme gribende ud efter mig nat efter nat var jeg nu avanceret helt til toppen og havde nået mit Himmerige – som jeg plejer at sige det fordi det hver gang føles sådan.

Jeg glemte dog ikke mit ansvar overfor de andre nede i ghettoen. Jeg havde lovet en af de [prostituerede at hjælpe med at finde den amerikanske far til hendes barn](#), når jeg kom hjem til USA. Så på vej til lufthavnen [delte jeg seng med hende og hendes barn](#) for at få alle oplysningerne og billederne af denne hvide mand i Brooklyn, der bare var stukket af efter at have gjort hende gravid. Nu blev jeg på en eller anden måde i hendes øjne så stort et håb at det let kunne være gået os to på samme intime måde, hvilket fik mig til at reflektere over at de værste forbrydelser tit begås under påskud af at hjælpe andre. Men disse små wake up calls ovenfra har altid en positiv sideeffekt, thi alene for ikke at se mig selv ligesom ham, der var flygtet fra sit ansvar, brugte jeg bagefter så meget mere tid på at prøve at finde ham i Brooklyn. Dette er nemlig altid det største problem med at rejse i de fattige lande, at man lover at gøre alt for folk der giver en så meget af det lidet de har, men glemmer det så straks man kommer hjem og skøjter videre ud af landevejen med sine ligegyldige ego-projekter. Lige efter Unitys filosofiske forsvar for prostitution var det således vigtigt at blive mindet om, at der også er ofre.

Inden jeg var flygtet ud til hendes lille Himmerige var jeg også flygtet fra sex-ghettoen i andre retninger. Bl.a. havde jeg blaffet til det langt større turistparadis for amerikanerne, Montego Bay. Her inviterede [en gammel for længst nedslidt](#)

[luder mig til at dele sin seng i sit usle blikskur](#) på en skræmt truet af den konstante jorderosion, men med udsigt ned til de luksuriøse hvide turisthoteller. [Som det ses på billedet, var det alt hvad hun havde at fremvise](#) efter sin mangeårige betjening af amerikanerne. Meget af natten gik med hendes fortællinger i olielampens skær om alle de smertefulde oplevelser hun havde haft med sine kunder gennem livet. Så det kan faktisk være godt inden man føler sig fristet til at gå i kødet hos de unge smukke prostituerede lige et øjeblik at dele vilkår med de gamle først for at få hele perspektivet med.

Jeg var egentlig taget til Jamaica for at studere racismen i det hele, men vil komme ind på det i "Om at sige ja til racister." Men en af dem, som jeg har holdt mig venner med lige siden, Bruce Gipson, udtrykte det ligeså klart som sydens racister, at mens han intet forhold havde til sorte i USA, elskede han de sorte her på Jamaica og vendte tilbage igen og igen. Jeg fik så godt et venskab med ham, at jeg fik [lov at fotografere ham i seng med indtil flere af hans prostituerede](#) ad gangen, og han kørte mig og Veronika med på picnic i sin udlejningsbil, hvor han tog billedet af os to sammen, som tydeligt viser hvor fristet jeg var af hendes charme og skønhed. Så jeg ønsker ikke at dømmе nogen med dette kapitel. Hvad skulle Jamaicas fattige leve af uden amerikanere som Bruce? Og hvad skulle han selv som fattig hvid i USA leve af uden i Trumps kasino i Atlantic City at få lov til dag og nat at dele kortene ud ved de riges velpolstrede borde?

For de kan jo ikke leve af at jeg bruger alle mine bogpenge fra et foredrag på dem. Og netop dette brokkede min bogtrykker Per Nørhaven i Viborg sig stærkt over at han heller ikke kunne. Da jeg kom tilbage til USA's virkelighed, tryglede jeg ham om at give mig lidt henstand med at "betale din store bogregning, for jeg har lige brugt alle pengene på de prostituerede!" Så også han gav mig nu stærk skyldfølelse, idet han normalt trykkede 15.000 bøger ad gangen til en regning på

en halv million kr. Men dollaren var lav på det tidspunkt og jeg var netop det år begyndt at lade ghettoernes kriminelle og enkelte prostituerede sælge mine bøger i et forsøg på at give dem en alternativ levevej. Men de viste sig at være lige så upålidelige betalere med lige så mange dårlige "udflugter" som mig selv. Så Jamaicas prostituerede var lige ved at vælte hele læsset for mig.

Men som jeg siden har sagt til Per Nørhaven, "Det er altså sjovere at købe bøger til de prostituerede end at fylde herregårde med dem. Og du fik jo alligevel din herregård for vores samlede prostituerede indsats for dig. Så nu synes jeg kun at det er ret og rimeligt at jeg bruger din herregård til luksuriøs overnatning for mig og [mine medrejsende muslimske piger](#) på foredragsturneerne 😊"

Og det kunne en langmodig mand som Nørhaven jo kun være enig i, da han også sætter pris på belæst kvindelig skønhed i sine senge.

[Flere billeder af Jamaicas vidunderlige prostituerede](#)

12. Mit forsøg på at hjælpe prostituerede som endte med min flugt fra dem

Jeg har som det ses altid haft svært ved at svare på hvordan jeg stiller mig til prostitution, da jeg som feminist støtter kvinders ret til at bestemme over deres egen krop og har mødt masser af særligt "out laws", der psykisk er i stand til at klare konsekvensen af deres valg. Men som feminist kan jeg omvendt heller ikke se passivt på undertrykkelse af kvinder, der gør dem til ofre. Problemet er selvfølgelig altid at skelne hvor grænsen går mellem de to yderpunkter. Selvom Theresa erklærede at hun selv havde valgt rollen som call girl for overklassen viste det sig jo – da jeg tog mig tid til at grave mig ned i hendes fortid – at det faktisk ikke var et frit valg og at hun således fra først til sidst var et offer, som havde brug for hjælp. For det meste havde jeg blot haft magt og energi til at yde den hjælp i form af individuel samtaleterapi og empowerment gennem mit nærvær, når jeg ikke var for tykhovedet og fortravlet til at overhøre nødråbene eller - som på Jamaica - blev overvældet af bunken af nødråb. Men ligesom tilfældet med så mange andre grupper, man ønsker at hjælpe, såsom narkomaner, kriminelle, radikaliserede, incestofre osv. drømmer man altid om at kunne gøre det på en mere institutionel måde, hvilket kræver penge.

Den mulighed fik jeg, da jeg havde Anitha Roddick, mangemillionæren og grundlæggeren af "[The Bodyshop](#)", med på tur [gennem de sorte ghettoer idet hun ønskede gennem mig at bruge sine penge konstruktivt på de fattige](#). Mere om hvad der kom ud af det i "Om at sige ja til millionærer", men da hun mødte nogle af mine sorte prostituerede veninder kom vi til at snakke specifikt om at hjælpe dem. Hun følte sig dog fuldstændig magtesløs over mødet med den knuste sorte underklasse og fik i stedet ideen til året efter at sende mig til Nepal, hvor hun så mere håb efter rejser for at indkøbe ingredienserne der fra de

indfødte. Som vores første "joint business ventures" sendte hun mig ud for at vise Am. Bil. for alle de trekkere, der vandrer i bjergene og intet har at foretage sig om aftenen i Katmandu. Pengene fra forestillingerne skulle gå til Nepals prostituerede til bekæmpelsen af Aids, som var ved at eksplodere blandt dem. Ideen var så skør at jeg straks sagde ja. Hvad kunne jeg andet? Her havde jeg i 25 år skøjtet ud af de amerikanske landeveje uden at gøre mig nyttig. Nu kunne jeg få en verdenskendt social aktivists støtte til at gøre mig lidt nyttig – og samtidig få en gratis betalt rejse. Jeg havde jo lyst til også lige at se lidt af verden udenfor USA's ghettoer. Som sædvanlig retfærdiggør man egoismen i en højere idealismes navn. For det var jo en vanvittig ide at sende mig jorden rundt for at redde nogle prostituerede jeg aldrig havde kendt, mens jeg havde kendt – ja bunkevis af dem i USA – uden hidtil at have gjort noget seriøst forsøg for "at redde dem". Men jeg var jo ikke den eneste der rejste jorden rundt for at redde andre. Jeg havde lige holdt foredrag til FNs topmøde i København om social udvikling, som for første gang lagde vægt på "menneskelig værdighed". Tja, der var både den sovende amerikanske vicepræsident Al Gore, Fidel Castro og alle de andre klimaødelæggere, der fløj hen over hovederne på millioner af fattige for at tale om deres "menneskelige værdighed". Nej, nu ville Anita Roddick have mig til at handle i stedet for snak, så dagen efter topmødet rejste jeg til Nepal for at vise show for The Body Shop. Og det lød jo godt når jeg på rejsen med bl.a. hjemvendende topmødepolitikere prøvede at overbevise dem om at jeg nu ville ud og bekæmpe menneskehandel med penge fra en "Krops Butik" 😊

Indtægterne fra mine foredrag i et teater i Kathmandu skulle ubeskåret gå til en AIDS-oplysningskampagne blandt Nepals kvinder og hjælp til prostituerede og jeg glædede mig. Jeg havde tit savnet noget, der mere konkret kunne gavne andre end blot at være flyttemand for tankegods.

Jeg havde virkelig sommerfugle i maven da jeg for første gang i mit liv skulle til et nyt kontinent, Asien. Da jeg følte at jeg var stivnet mere og mere i mine vestlige tankebaner, havde jeg slæbt over 10 kg buddhistisk litteratur med. Jeg havde jo efterhånden Danmarks største bibliotek over sort litteratur uden med alt mit tidsslugende rejseri blandt sorte at have fået læst så meget som én af bøgerne endnu. Så jeg havde virkelig glædet mig til også at afstresse med lidt læsning, men sådan skulle det ikke gå. Guderne havde andre planer med mig.

Der var allerede sendt elegante trykte indbydelser med forgyldte royale bogstaver ud til prominente regeringsfolk til gallapremieren, hvor kong Birendra familie ville være til stede her kun seks år før hele familien blev myrdet. Men åbenbart havde kongen ikke styr over sine undersåtter, for der var ikke taget højde for det nepalesiske toldvæsen, som ikke ville have mit gamle udslidte udstyr ind i landet. Hele mit tonstunge udstyr var allerede ankommet til Singapore, men kunne ikke komme ind i landet uden toldvæsnets tilladelse. I vestlige lande ville jeg blot have lejet nogle lokale lysbilledapparater og kun bragt billedkasserne, men her vidste jeg at jeg var nødt til at medbringe alt selv og så i øvrigt håbe på at der var strøm til at køre maskineriet.

Og der var åbenbart ingen andre til at ordne det, så jeg måtte selv – nat efter nat siddende bag på knallerter med en flaske whisky under armen - drage rundt i mystiske mørklagte slumkvarterer og forhandle med toldere. Først undertoldere, så mellemtoldere og til sidst de øverste. Og hver gang kostede det mig mere og mere bestikkelse i form af penge og whisky for at stige i graderne. Når jeg så disse fattigkvarterer, vrimplende med ludere, forstod jeg hvorfor disse toldere ikke havde anden måde at skaffe sig en indtægt på i et land uden skatteindtægter. Flere af tolderne var tilsyneladende alfonsere ved siden af, for det vrimplende ind og ud med glædespiger. Og da de forventede at jeg også skulle betale for de stort tilberedte måltider ”inden vi kan gå til sagen” hvorunder jeg

fik lidt for meget whisky, endte jeg flere nætter med at dejse om på tæpperne inden vi "kom til sagen". Det var imidlertid en stor oplevelse – her langt væk fra de hvide turisternes luksuriøse ghetto inde i Kathmandu - at opleve denne parallelle verden, som de fleste turister nok ikke ser. Og især med korslagte ben på tykke tæpper at få lejlighed til at trænge [en lille smule igennem til mennesket bag de "toldere og synderinder,](#) " som jeg blev fodret med i min barndoms kirke uden at nogen forklarede om de overhovedet fandtes. Men skønt nogle overfladiske fans lejlighedsvist havde påstået det, indså jeg hurtigt her at jeg skam ikke var nogen Jesus. For Jesus var jo fantastisk dygtig til i sine lignelser at integrere synderinder med toldere, så det hele gik op i en syndsforladt højere enhed. Men for mig gik forsøget fuldstændig i fisk. Jeg funderede over om det måske var fordi Jesus kun "frådsede og drak" med dem (Luk 7,2) og ikke delte seng og gulv med dem og dernede i støvet og lopperne oplevede hvor besværlige de i virkeligheden er, at han var i stand til så smukt at tale i billeder om dem. Nej, kom ned i fotografisk gulvhøjde med dem og se om de så tager sig ligeså smukt ud. Men en ting måtte jeg netop derfor – endnu engang – give Jesus ret i; at det ikke dur at prøve at tackle toldere og synderinder i bunkevis, for så falder man hurtigt selv udmattet om i skødet på dem. Nej, lærte jeg her af hinduerne, man kører på sin knallert med kun et får ad gangen henslængt over sine skuldre ligesom Jesus bar det på alterbilledet i min fars kirke og glæder efter fårets tilberedning derpå alle sine naboer med detnår disse ellers har været heldige at finde et fordrukkent fårehoved som mig til at betale for hele ædegildet.

»Hvis en af jer har hundrede får og mister et af dem, lader han så ikke de nioghalvfems blive i ødemarken og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det? Og når han har fundet det, lægger han det glad på sine skuldre, og når han kommer hjem, kalder han sine venner og naboer sammen og siger til dem: Glæd jer med mig, for jeg har fundet det får, jeg havde mistet.»

(Luk 15,2)

Da jeg på den måde bag på natlige knallerter efter mange bekostelige udskejelser, der kostede mig mere og mere, havde arbejdet mig op i pænere og pænere kvarterer til selve overgedebukkebens-overogundergeneral-krigskommandersergenten for hele toldvæsnet og forhandlet en acceptabel pris for at få mit udstyr ind i landet – uden at han dog kunne love at det ville ankomme i tide til dagen for den store gallapremiere – stillede han derpå et diskret, men afslørende og vigtigt spørgsmål om, hvorvidt jeg mon nu også havde penge nok til at få mit udstyr ud af landet igen. Og da han ikke på forhånd var villig til at forhandle en pris om dette – ”før jeg har set hvad det er du bringer ind i landet” – indså jeg med det samme at jeg ville stå helt uden garanti for at de ikke ville tage millioner for at jeg nogensinde fik mit udstyr igen.

Med andre ord måtte jeg bittert erkende at overfor disse bunkevise af ludere og lommetyve var slaget på forhånd tabt, for jeg kunne ikke undvære mit showudstyr og måtte trist få BodyShop til i stedet at sende det hjem fra Singapore. Hele mit idealistiske projekt med at ”redde” Nepals prostituerede var faldet til jorden fordi de og tolderne bogstaveligt havde ædt og drukket det op i den altgennemsyrende korrruption. Og sandsynligvis var de også selv fuldt bevidste om at de på den måde fik langt mere ud af det end hvis mine indsamlede penge til dem skulle være gået igennem hele den kongelige forgyldte bestyrelse, der stod for dette guldindrammede projekt.

Det kan være svært for nutidens unge at forstå den tid for kun 20 år siden, for i dag kunne ethvert røvhul blot have smuglet hele mit show ind og ud af landet på en velanbragt memory stick. Men så ville jeg sikkert have siddet ensom i et røvsygt hotel og ikke haft så barokt og indsigtsfuldt et samvær med de fattige, hvor vanviddet i hele mit egoprojekt langsomt gik op for mig. Igen kan man lære

mere af et par nætter med synderinder og toldere end af tusind medbragte buddhistiske eller "Culture shock Nepal" guide bøger.

For det ville jo være det rene vanvid nu – nøjagtig som 17 år tidligere i Hollywood – at misbruge den magt, der var mig givet af mit kunstneriske produkt, til igen at hengive mig til magtberusende formynderi over kvinder. Selvom ideen om - som en anden Robin Hood - at bruge denne ufortjente magt til at omfordele penge og magt fra de rige til de fattige umiddelbart var sjov og fristende, så forekom ideen om at pudse sin egen guldrandede glorie ved at løskøbe kvinder mig nøjagtig ligeså smagløs som ved at købe kvinder. Og i øvrigt bundnaiv som kun en hvid mand kunne have udtænkt den, fandt jeg ud af ved at have blot en lille smule kontakt med de noble vilde, som jeg var draget ud for at "redde" ved at missionere iblandt dem. For selvom jeg med kongelig hjælp kunne have skaffet nogle håndører fra de rige til disse kvinder, ja, så var jeg jo ikke i stand til at løskøbe dem fra deres slaveri, men kun gennem lidt aids-forebyggelse at gøre dem endnu mere attraktive for de rige mænd og derved molboagtigt at fange dem endnu mere ind i slaveri. For pengene skulle jo komme fra medlemmerne af de højere Brahman, Chetri og Thakuri kaster og gå især til de ["urørlige" prostituerede fra de kasteløse Dalitter og Badier](#). Og aldrig havde jeg selv i USA's hvide overherredømme oplevet så vanvittig racisme i prostitution før. For ifølge reglerne for ortodoks hinduisme må disse overherredømme-kaster ikke lade Badier og Dalitter komme ind i deres huse, ikke acceptere vand eller mad fra dem, ikke bruge samme landsbypumpe eller endog børste og koste som dem. Alligevel er de ikke mere "urørlige" end at de højere kasters mænd gerne må have sex med disse kasteløse prostituerede. En af disse "forkastede" kvinder sagde at hun i mange år havde troet at det var hendes religiøse skæbne at være prostitueret, men nu var hun begyndt at indse at hele dette system ikke var lavet af guderne, men af mænd. Så jeg begyndte at indse at grunden til at

disse mænd nu sammen med kongefamiliens Chetri medlemmer intet havde imod at få min støtte var at de "urørlige" kunne blive en lille smule mere "rørlige" i deres øjne hvis jeg hjalp med at gøre dem "rene" og HIV-fri. Jo, jeg har jo altid elsket at bringe modsætninger – sorte og hvide - sammen i dialog og forståelse med hinanden, men er der ikke grænser for galskaben? Alle mine tidligere diskussioner med folk om hvor vidt prostituerede er "ofre" virkede fuldstændig meningsløse her, hvor disse kvinder bliver opdraget til fra barnsben at det er deres "skæbne" at blive tvunget ind i prostitution - uden noget som helst valg. Snart gik det op for mig at mere end [en kvart million](#) af de mindreårige søde piger, jeg havde set og fotograferet i templerne, ifølge den hellige, religiøse Devadasi [praksis bliver systematisk seksuelt misbrugt som prostituerede af de dominerende kasters medlemmer](#), som kan opretholde deres sociale status og økonomiske kontrol ved med så hjernevaskende argumenter at knytte prostitution og slaveri sammen. På samme måde kommer de fleste piger og kvinder i Nepals og Indiens bordeller fra Dalit- og lavere kaster, stamme eller minoritetssamfund. Faktisk var eksporten af de eftertragtede lyshudede nepalesiske kvinder til det mørkere Indien og de formørkede arabiske oliestater Nepals største tolder-deklarerede eksportvare – eller hvordan denne gigantiske menneskehandel over alle grænser mon foregår i dette gennemkorrupte land, hvori alle syntes at få en bid af kagen - bortset fra kvinderne, der blev solgt til et årelangt fjernt slaveri.

Stillet overfor denne institutionaliserede menneskehandel skulle jeg have været en "Master of the Universe" for at kunne gøre en forskel, og så høje tvangstanker havde jeg ikke om mig selv som hvid mand. Så jeg endte med at løbe skrigende væk fra hele denne underverden af "toldere og syndere", men følte mig selv slavebunden herude af en hjemrejsebillet flere uger efter. Jeg havde ikke lyst til at spille almindelig turist efter min skuffelse, og ringede derfor hjem til min chef,

Niels Tofte, i ulandsorganisationen CARE for at høre om han ikke havde noget fornuftigt jeg kunne lave herude. Og Niels har altid forstået at spare penge og at få mig til gennem 26 år at prostituere mig selv ved at lave ubetalt frivilligt arbejde for CARE. Så han svarede straks tilbage, ”Jamen, Jacob, hvis du drømmer om at gøre noget for Nepals handlede kvinder, så kan jeg levere varen.” Og så sendte han mig ud i de skønneste bjergområder i Syangja, hvor jeg vadede rundt i bunkevis af de skønneste kvinder. Det var igen som at komme direkte i Himmerige her på Himalaya lyse bjergsider efter at have oplevet hæsliheden og mørket i slumkvartererne.

Den vej på jord
til Himlens høje sale
sig sælsomt snor
igennem skyggedale;
Grundtvig

”Himmerige”, måtte jeg nemlig igen sande, er kun at finde her på jord blandt de smukke mennesker vi siger ja til at lade os forføre af. Alt hvad jeg skulle gøre, var fotografisk at [”flirte” med disse smukke kvinder](#), og det gjorde jeg med en sådan ekstase at min layoutkvinde, som ved hjemkomsten skulle vælge ud mellem alle de skønheder, jeg havde indfanget, begejstret udbrød, ”Jacob, du har jo bogstaveligt voldtaget alle Nepals kvinder.” Jo, undskyldte jeg mig med lidt bondeanger, ”men jeg kom egentlig derud for at beskytte dem mod at blive voldtaget og levede mig så bare ind i deres triste virkelighed. Det var et valg mellem skik følge eller land fly

kvinder den empowerment og ”menneskelige værdighed”, som mandlige regeringsfolk fra alverdens misogyne lande gabende kedeligt havde snakket om på FN’s Sociale Topmøde, ville man kunne give disse fattige landlige kvinder den fornødne magt over deres eget liv, så de ikke blev tvunget eller solgt ind i byernes slum. Og dette skete ved at CARE’s kvindelige medarbejdere i [landsby efter landsby fik dem samlet i ”bunker” til kvindemøder](#), hvor de under oplyst vejledning talte om deres problemer med hinanden – uden en eneste mand til stede – bortset fra mig som skulle dokumentere det. Det siger sig selv at jeg ikke andet end kunne føle mig i Himmerige ved at se dem siddende [her i lyset med hinanden i hånden på bjergkanten](#) af de dybe skyggefulde afgrunde, jeg lige havde oplevet deres fald ned i. Og hvad der gjorde dem så smukke – modsat de handlede kvinder i [afgrundens dyb – var ikke blot deres vidunderlige farver](#), men [den indre styrke og stolthed jeg så dem udstråle](#) jo længere tid de havde arbejdet med deres frigørelse i disse terapeutiske gruppemøder. Den ene efter den anden af disse kvinder, som jeg andetsteds oplevede som kuede, undvigende, generte og skamfulde – eller kort sagt undertrykte – [stod nu op og holdt stolte taler om deres liv](#). Disse handlede i høj grad om deres kamp med mændene, og derfor undrede det mig at de overhovedet fik lov til disse kvindemøder. Men det geniale ved CARE’s metoder var at de først var i stand til at vinde mændene over ved at finansiere de vandrør og dæmninger, de i fællesskab skulle bygge op sammen med kvinderne for at redde hele deres truede eksistens på de overbefolkede og eroderede bjergsider. På den måde fik CARE også mændene overtalt til om natten at passe børnene mens kvinderne vandrede hjemmefra på stier og stendiger gennem de overrislede rismarker. Det gjorde et kæmpeindtryk på mig efter dagens hårde arbejde – nat efter nat – at se dem vandre i bælgravende mørke med olielamper i hånden [for at blive oplyst i CARE’s alfabetiseringsprogrammer](#). For på landet havde typisk kun mændene

lært at læse lidt, og vejen mod ligestilling, selvværd, medindflydelse og børnebegrensning kan kun opnås gennem undervisning af kvinderne. Kun på denne måde gennem langsigtet hjælpearbejde og oplysning kunne man forhindre at de unge, fattige kvinder blev tvunget ind i prostitution i byerne, kunne jeg straks se.

Nogle af [de højtuddannede kvindelige ledere fra byerne](#) fortalte mig hvor privilegerede de følte sig her i deres jordhuler skønt de kun en gang om året havde råd og tid til at tage til Kathmandu for at deltage i deres families fester. For i byerne havde de som højtuddannede først fået meningsløst arbejde i regeringens ødelæggende korrupsion og havde som medlemmer af de højere kaster lært at se med foragt ned på de fattige og bønderne. Men ved at sætte alle disse frigørende kræfter i gang blandt bønderne og især de undertrykte kvinder, opdagede de nu hvor meget de selv havde at lære fra dem i de endeløse landsbymøder og havde for første gang selv fået følelsen af ligeværdighed ved at se den vokse hos andre. Så trods deres enorme afsavn var de selv blevet lykkeligere ved at finde en mening i livet.

Jeg vil senere fortælle mere om mit arbejde med CARE i "Om at sige ja til de fattige lande II", for jeg kunne jo ikke andet end helhjertet støtte deres frigørelsesprocesser. Jeg kunne nemlig mærke på mig selv at jeg følte mig lykkeligere under mit anonyme arbejde med CARE – glemt for alle – end ved konstant at stå i centrum og blive dyrket under mine foredrag. Og jeg havde jo oplevet hvor korrumperende det havde været – ikke blot på andres liv, men på mit eget – at jeg var draget jorden rundt for at spille verdensmand i troen på at jeg kunne redde andre. Ulandshjælp skal ikke gives ved at vi sender rige hvide mænd ud for at oplyse de fattige uoplyste, da det kun giver disse endnu mere følelsen af mindreværd og derved skaber større psykiske kløfter i verden. Nej, det skal formidles af de indfødte selv – gennem mødet og de gensidigt berigende

dialoger mellem land og by, uddannede og uuddannede, mænd og kvinder. For kun på den måde kan man skabe ligestilling og udjævne de store kløfter i verden. Eller som jeg plejer at sige det, ”De eneste hvide mænd CARE behøver at sende ud er fotografer som mig. For vi skal jo ikke arbejde for de indfødte, men for at overbevise vore rige landsmænd derhjemme om at støtte dette vigtige arbejde med bidrag.”

Sådan er vi jo alle egoistiske og elsker for lånte penge at spille verdensmænd, der kan redde de undertrykte. Men tak til CARE for at redde mig ud af den korrumpierende sump jeg i det godes navn var havnet i.

Og så er der måske kun lige at tilføje, at da Niels Tofte sad derhjemme med sin høje cigarføring og frydede sig over at han uden at bruge en øre på det endnu engang havde reddet mig ud af sumpen ved at love mig ”masser af kvinder”, hørte han fra sine medarbejdere at jeg var blevet så populær blandt disse kvinder, at de i [landsby efter landsby blomsterkransede mit syndefulde hoved](#) (og altså alligevel gav mig lidt glorie midt i min tiltrængte anonymitet), ja, så telegraferede han inden afrejsen og sagde, ”Jacob, når du alligevel er derude i den anden ende af verden, kunne du så ikke lige tage videre til vore projekter i Thailand? For du ved jo at de har et endnu større problem med at de fattige kvinder tvinges ud i prostitution.”

Jo, Niels Tofte vidste præcis hvilke knapper han skulle trykke på ved at bruge ros fra kvinder til endnu engang at få mig til at prostituere mig gratis for ham, selvom han dog nu tilbød at betale for billetten dertil. Men denne gang havde jeg ikke lyst til at starte fra bunden – hos de prostituerede i byernes slum – men fløj direkte til højderne for at lade mig blomsterkransede af de helt anderledes, men ligeså farverige kvinder i Nordthailands bjergstammer. Her forelskede jeg mig straks i [en piberygende kvinde med guldringe på fødderne](#), som jeg boede hos i

en bambushytte på to meter høje pæle i junglen. Og det var skam gengældt, for da jeg vågnede om morgenen [sad hun parat med et kærligt smil ved min side](#) med en flettet bakke fuld af levende larver, biller, orme og en stor fed skrubbtudse. Straks jeg slog øjnene op smed hun dem i en morter og mosede dem til en lækker sort sovs, kogte den lidt og hældte den så over en skålfuld "sticky rice" og skubbede den over til mig med det mest forelskede blik. Aldrig havde jeg følt at nogen satte min "ja politik" på så hård en prøve. Jeg ville virkelig ikke såre hendes følelser, men blev ved med at trække "vores forhold" ud. Så pludselig lød der en frygtelig larm udenfor og hele hendes stolpehus rystede voldsomt. Jeg for ud med mit kamera med ordene, "Jeg kommer straks tilbage," og opdagede så at det var en elefant, der havde reddet mig fra en skrubbtudse. Drengen på elefanten vinkede til mig, "Hop op", og det var et tilbud der var meget lettere at sige ja til, så jeg flygtede straks ind i junglen.

Men før eller siden var det også på tide at stige ned fra dette nyfundne Himmerige for at se omkostningerne i byerne af ikke at hjælpe disse kvinder. Så inden min afrejse ville jeg lige bese de berømte thailandske prostituerede i Bangkok. Her mellem skyskrabernes mørke glasfacader følte jeg den samme intetsigende fremmedgjorthed som i det rige Costa Rica, der et par år tidligere fik mig til at flygte til det vidunderlige, men ludfattige Nicaraguas langt mere seksuelt udsatte kvinder. Jeg fattede ikke hvorfor millioner af turister kommer til Thailand hvert år, men prøvede med et åbent sind og hjerte at kaste mig ud i sex-industrien, som driver så mange hertil. Men at gå ud i Patpong var ikke lige sagen for mit vedkommende. Hvis jeg havde haft lyst til at komme vandrende med en prostitueret i hånden, ja så var det som om svigermor havde sendt spioner efter mig overalt. "Hej, Jacob, hvad laver du her?" lød det alle vegne fra mine tidligere mandlige elever. Og så mister man jo hurtigt lysten til at række de

prostituerede "en hjælpende hånd". Men da jeg havde set så meget forrælse blandt prostituerede i andre lande, var jeg interesseret i at finde ud af i hvor høj grad de her bliver lige så ødelagte af erhvervet. Jeg fandt et mere ukendt og for mig anonymt område af Bangkok, hvor jeg tilbragte et par hyggelige aftener sammen med dem. Der var faktisk mange, som var helt søde og naturlige. Først og fremmest havde de ikke den påtrængenhed, som mange amerikanske har. Jeg kunne sagtens sidde en hel aften med dem og hygge mig uden at nogen begyndte at lægge hånd på mig. Én fordom fik jeg hurtigt udryddet i mit sind: har man levet sig blot en lille smule ind i Thailands kultur er det umuligt at se dem KUN som fattige ofre fra landet, der er tvunget ind i byerne, sådan som de fremstilles i moraliserende vestlige medier. De kan sagtens finde på selv at fortælle sådanne tårepersende historier til de vestlige ører, som vi kan bruge som undskyldning for at få pengepungen op. Ligeså effektivt lærer de sig dansk, svensk, arabisk eller hvad slags kunde, de nu har specialiseret sig i. En utrolig flot pige, jeg snakkede med, havde været i Odense og kunne gengive et imponerende nøjagtigt gadebillede fra byen. Da vi blev lidt bedre venner næste aften, viste det sig at hun aldrig havde været der, men blot lært sig en så nøjagtig beskrivelse af byen, og i øvrigt havde udmærket fuldtidsbeskæftigelse i et vaskeri, men blot kedede sig. Nej, hvis de er ofre for noget, er det en thailandsk kultur, som gør det lige så naturligt i nogle år at være prostitueret som det er for mænd at blive munke i en periode. Derefter trækker de sig tilbage som husmødre uden mindste fordømmelse fra omgivelserne.

Omfanget af denne sexindustri gik ved en lejlighed op for mig. En dag spadserede jeg i den sveddryppende middagshede på vej mod Nationalmuseet og en ung pige kom op og snakkede tilfældigt med mig på gaden. Hun var turist fra Chiang Mai, sagde hun, og da vi begge var turister, foreslog hun at følges ad.

Som altid i Thailand følte jeg at der stak noget under, når jeg mødte menneskelighed, men hvorfor ikke? Lidt efter standsede en flot rød sportsbil, og en pige deri råbte om vi ikke ville med. Min nye veninde sagde at hun kendte hende og at vi kunne nå rundt til flere museer, hvis vi kørte i bil. Det var en virkelig lækker pige, der kørte, og man gør jo hvad som helst for at få lidt aircondition. Jeg blev budt på kolde drinks, men huskede straks skiltene, der advarede turister mod bedøvelse. Og lækker mad havde de også i et køleskab i bilen, men jeg fandt på endnu en undvigende undskyldning. Vi kørte rundt og så nogle pagoder fra bilen, og så pludselig kørte de uden et ord i høj fart over floden til en bydel, hvor jeg vidste der ikke var turistattraktioner. Langt ude i denne bydel drejede vi brat ind i en kæmpemæssig underjordisk parkeringskælder. Jeg fik straks associationer til Harrison Ford-krimier. Inde i bunden kørte vi op i et af de kæmpemæssige sex-moteller og derefter ned forbi de lange rækker af værelser med gardiner for. Overalt stod der mænd med solbriller og vinkede os videre. Der var nemlig ikke ét eneste ledigt rum selv her midt på dagen. Vi kørte videre op på 2. etage, hvor der også var optaget i de over hundrede rum. Også på tredje sal blev vi vinket videre, og først på 4. etage stod der en mand ved en af garagerne og vinkede os ind og trak tæppet for bag bilen. Pigerne sprang ud og sagde jeg skulle komme med ind. Inde i sex-motelværelset gav de tegn til at jeg skulle vente, mens de selv gik ind i det indre rum - sikkert for at tage tøjet af. Jeg stod et øjeblik og kiggede på de mærkelige instrumenter og maskiner derinde. Da jeg lige havde været i Pol Pots torturkamre dagen før, kunne jeg levende forestille mig hvilken form for lem-læstelse jeg måske nu skulle igennem. Pludselig gik jeg helt i panik og fór ud igennem forhænget forbi vagten med solbriller. Jeg turde ikke løbe ned ad de lange kørebaner på etagen af frygt for at blive forfulgt af de andre vagter, men styrtede ned af en cementtrappe og havnede i den ene kæmpemæssige vaskehal efter den anden, hvor hundredvis af

koner stod og vaskede lagner. Sluttelig lykkedes det mig at løbe ud gennem den nederste parkeringskælder og gemme mig i en "Seven Eleven"-butik længere oppe ad gaden. Da jeg omsider havde fattet mig lidt derinde, kunne jeg ikke andet end le ved tanken om at jeg lige var flygtet fra et par i øvrigt søde og tydeligvis højtuddannede piger kun halvt så store som jeg. Sådan en bangebuks, tænkte jeg, og ærgrede mig egentlig over at jeg ikke havde haft mod til at se hvad der videre skulle være sket i deres torturkammer. Jeg undrede mig endnu engang over hvad det er for nogle plutoniske kræfter i mig, der på den ene side hele tiden føler sig tiltrukket af prostituerede som mennesker – særligt dem der tydeligvis selv er plutonikere og ofre – mens jeg hele tiden flygter fra dem som mennesker – særligt hvis de ikke passer ind i min begrebsverden om plutonikere og signalerer at de ikke har brug for godhedsindustriens omsorg – eller er for ødelagte til at signalere noget som helst.

Netop det sidste oplevede jeg, da jeg valgte året efter at tage tilbage til Nepal for at arbejde med den store ghetto af urørlige dalitter nede i lavlandet mod Indien. Men det blev den mest triste gruppe jeg nogensinde havde arbejdet med. Efterladt kærlighedsløse af både den ydre verden og gensidigt af hinanden lykkedes det mig ikke at tvinge et livgivende smil ud af en eneste kvinde – her hvor de bogstaveligt levede som rotter og af at spise rotter – hvis de ikke "valgte" at lade sig sælge ned i Indiens sexindustri.

13. Konklusion og mine modsatte danske ender af prostitutionen

Som det kan ses, undlader jeg at tage moralsk stilling til et emne, der altid vil eksistere, idet jeg altid har haft venner blandt alle involverede – menneskehandlere såvel som handlede, kunder såvel som klienter - og kunnet leve mig ind i mennesket. Dette oplevede jeg ikke mindst da jeg på mine gamle dage i Danmark fik venner i hver ende af spektret. Den ene var Annie Fønsby, der [var blevet dømt for at tjene millioner på at drive 8 bordeller](#) efter en lov om "rufferi", som jeg vist heller ikke selv havde vidst eksisterede. Jeg husker ikke at jeg overhovedet havde hørt om hendes sag, da jeg ikke normalt læser de kulørte ugeblade og følger med i kendissers liv. At jeg ikke havde fulgt med, blev nu min styrke, da Annie sammen med en veninde ringede mig op under en julefrokost hos CARE og spurgte om jeg ikke godt ville møde hende på en bar. Det lød ikke just som et af de sædvanlige nødråb med kliren af glas i baggrunden, men jeg fulgte mit instinkt om at sige ja og brød op fra julefrokosten for at møde hende. Og det blev et underligt møde, for vi følte os begge straks tiltrukket af hinanden. Da jeg spurgte om hvad hun lavede, fortalte hun at hun sad i fængsel, men var hjemme på weekendorlov og nu bare havde lyst til at have det festligt sammen med mig. Vanen tro med kriminelle spurgte jeg ikke om hvorfor hun sad i fængsel, da fangerne jo allerede er dømt og ikke behøver at dømmes igen af mig, men blot har brug for at blive behandlet som medmennesker. Måske dette var hvad Annie allerede havde hørt om mig og følte sig tiltrukket af, da hun havde mødt nok fordømmelse i medierne. Jeg husker ikke hvordan jeg først hørte om hendes "rufferi", for det er ikke noget vi nogensinde har snakket med hinanden om. Blot har jeg siden hørt at det ikke drejede sig om handlede kvinder, men om "godt behandlede kvinder", der valgte af egen fri vilje at gå ind i hendes trygge bordeller fremfor det farlige liv med at prostituere på gaden. Men

måske Annie og jeg blot er lige naive på det punkt og så at sige fortjener hinanden 😊

Så vi begyndte at hænge ud når hun var på orlov, og mens min kone var på ferie i Indien inviterede hun mig hjem til middag lige i nærheden på Østerbro, så jeg kunne spadserere med min hund, som hun elsker. Sammen med en veninde, som hun delte lejlighed med, havde hun lavet [en rigtig lækker middag og vi hyggede os med en bunke vin](#). Flere gange sagde hun om vi ikke sammen skulle tage til Tenerife, når hun blev løsladt. Hold da op, tænkte jeg, det er da ikke hver dag jeg får et sådan tilbud fra en virkelig sød og veldrejet 25 år yngre kvinde. Ud på natten gjorde jeg så tegn på at bryde op, men hun tryglede mig om at blive, "Nej, lad os lige dele endnu en flaske vin." Hvortil jeg indvendte, at vi jo for længst var løbet tør for vin i huset. Pyt, sagde hun, jeg skaffer noget. "Jamen, alt er jo lukket på denne tid af natten." Bare rolig, sagde hun, og foretog en hurtig telefonopringning. Og ganske rigtigt, få minutter efter kom [et par søde rockere kørende hele vejen fra Hvidovre for at levere to flasker vin](#). Jeg var imponeret. Aldrig havde jeg mødt en kvinde, der mens hun sad i fængsel var parat til at bruge rockere for at holde på mig. Det var sandelig en kvinde, der også kunne få mænd til at arbejde for sig! Så det blev rigtig sent inden jeg selv fik arbejdet mig hjem.

Et halvt år efter oprandt dagen for hendes løsladelse og skønt jeg holdt ferie i sommerhuset med min kone, insisterede Annie på at jeg skulle med til det gigantiske "release party" hendes venner havde stablet på benene i Søpavillonen. Man skulle komme i kostume, hvilket jeg selvfølgelig ikke havde i sommerhuset, så jeg tog i min kælder lige i nærheden af pavillonen for at finde noget egnet kluns, måske min gamle Ku Klux Klandragt, men alt hvad jeg fandt, var min fars gamle præstekjole. Og da jeg i mellemtiden havde fundet ud af sandheden om Annies tidligere syndige liv, skrev jeg et af Biblens tilgivende

citater om skøger udenpå en bibel, som jeg front foran mig kom anstigende med. Jeg troede nemlig at det blot var en sjov mindre privat hyggefest. Men det kan nok være at jeg blev overrasket over hvor berømt Annie Fønsby var, da jeg skide flov med bøjet syndigt hoved vandrede ind ad den lange røde løber i denne mundering med hele den kulørte presse knipsende løs med kameraer på begge sider. Og Annie, som jeg var kommet for at glæde, var ingen steder at finde, da hun overalt i sit sølvglinsende, udfordrende outfit var omringet af andre kendisser. Jeg prøvede så godt jeg kunne at gemme mig i mængden inden jeg hurtigt stak halen mellem benene så godt præstekjolen tillod det. Men for sent. Ugen efter var jeg i de kulørte blade og modtog en storm af protester fra Danmarks præster, som sandelig ikke havde lært meget tilgivelse fra deres Bibel overfor syndere som mig og Annie.

Min egen morale af dette er nok blot, at dersom Annie var så stor en synder, som hun var blevet gjort til og dømt for, er hun også så meget menneske at hun ligesom andre syndere har brug for vores tilgivelse. Og med det held jeg havde haft ved ikke på forhånd at vide noget om hende, havde jeg været i stand til ikke at udsende de syndige, fordømmende tanker om hende, som man ikke kan gøre sig fri for at nære et eller andet sted i sit indre når man følger og præges af et fordømmende samfunds skriverier om mennesker. For jeg ved hvordan jeg selv udvikler fordømmende tænkning overfor f.eks. muslimer, når jeg hele tiden kun hører dårlige ting om dem uden at kende dem personligt.

At hun på et eller andet punkt – trods sin fandenivoldsk tendens til at sige "COYOTE" som Margo St. James og trods sit tidligere liv i sus og dus omgivet af kendisser – har haft brug for dette, tror jeg var grunden til at hun – uden at jeg i lang tid anede noget om det – havde lagt [en sød lille video med sine tanker om mig på YouTube](#). Sådan har jeg hele tiden oplevet Annie Fønsby som et usædvanligt varmt og sødt menneske, som jeg lang tid forinden havde bedt om

at sætte dagen af til premieren på min biografilm. Da dagen endelig oprandt, var hun dog ikke dukket op, hvorfor jeg ringede til hende og hun svarede, "Gud, Jacob, jeg havde fuldstændig brændt ud at det var i dag. Jeg kommer straks." Hvorefter hun kastede børn og alt fra sig og kom hele vejen til Grand Bio i en taxa fra et eller andet sted i Nordsjælland og [var med til mit "release party" bagefter.](#)

Der kunne Annie også have mødt min veninde i den anden ende af spektret, Dorit Otzen. Dorit og jeg lavede lidt menneskehandel engang, hvor hendes mand, [Per Marquad Otzen](#), blev forelsket i min kæreste, Berthe, da jeg boede i mit baggårdsslum på Vesterbro før USA-tiden. Så Per flyttede ind hos mig og overtog Berthe, men bragte deres toårige datter, Nadine, med sig. ([De ses alle tre i min smalfilm her](#)). Da jeg skulle læse i min eksamenstid, blev jeg irriteret over at have et uroligt barn larmende i vores to små rum, og flyttede i protest ud til Pers kone i Vanløse og overtog hende. Og så kunne vi jo ligeså godt blive kærester og det blev en lykkelig tid, hvor vi befrugtede hinandens ideer indtil jeg rejste til USA. I årene efter bevarede vi et tæt forhold efter at Dorit nu havde startet Reden for at hjælpe prostituerede. Den blev en kæmpesucces og Dorit blev overalt i medierne de prostitueredes talskvinde. Aldrig glemmer jeg alle de vidunderlige morgner når jeg vågnede til radioavisen til hendes søde, blide stemme, der igen kravlede ind under dynen til mig. Ofte mødte jeg hende nu med kufferter på vej til internationale konferencer om det stigende problem med menneskehandel. Men skønt hun var med til alle mine fester, lod jeg aldrig nogen vide at vi havde været kærester engang. For mig fremstod hun som så uskyldsren og retskaffen i sit vigtige arbejde, at jeg ikke ville risikere at plette hendes gode offentlige liv ved at blive sat i forbindelse med mit langt fra syndefri liv med alle de forkerte. Derfor viste jeg mig heller ikke i Reden på Vesterbro.

Men så kom hendes 60 års fødselsdag med stor opsætning i aviserne og jeg tænkte at jeg ville dumpe forbi med en buket blomster til hende i Reden "fra en ukendt beundrer af dit store arbejde." Det kunne vel ikke skade hende, da jeg forventede en masse andre tilbedere på denne dag, som jeg kunne skjule mig imellem, mens jeg lige diskret viste hende at jeg havde været der. Så det kan nok være at jeg fik en kæmpeoverraskelse da jeg ankom. For det første var jeg den eneste mand til stede, og Dorit var der ikke i begyndelsen. Men jeg blev straks overfaldet og omringet af et hav af [begejstrede og klappende prostituerede og medarbejdere](#), der råbte i munden på hinanden, "Der kommer Dorits kæreste. Hvor fantastisk. Dorit har fortalt så meget om dig. Hvor bliver hun dog glad." Til min overraskelse havde Dorit aldrig selv lagt skjul på at vi havde været kærester engang, og det lød på alle som om at de stadig troede vi var det. Da Dorit endelig ankom, blev også hun derfor ikke så lidt overrasket over at se mig siddende enlig mand i sofaen med en bunke prostituerede i skødet. Det var en fantastisk dag og for os begge ligesom kulminationen på en lang rejse gennem de prostitueredes verden med min frustrerede drøm om selv at burde have gjort en forskel, som jeg nu så - og især fik at vide af de jublende "glædespiger" - at Dorit havde været i stand til at føre ud i livet. Vi havde som kærester i 1969 mærket at vi befrugtede hinanden – hun med sine ideer som socialrådgiver og jeg ved at samle på mennesker i mit slum – inklusive hendes mand og datter. Så jeg gik glad hjem den dag og lavede [stolt en hjemmeside om hvordan vi var gamle kærester](#).

Men noget mere trist blev jeg – skønt der var et kæmpe fremmøde med taler af ministre, KVINFO og medarbejdere fra nær og fjern samt Per Marquard Otzen og [deres nu voksne datter Nadine](#), som jeg dengang var flygtet fra – den dag Dorit som 70-årig sluttede sit livsværk med Reden, [hvor hun i sin egen tale sagde](#), "Ja, Jacob, vi må jo begge to erkende at vort livsværk mislykkedes. Trods din

kamp mod racismen og min mod menneskehandelen blev begge dele kun værre og værre.”

Med denne triste erkendelse må jeg hellere slutte dette ikke just muntre kapitel af mit liv med 50 efter mødet med min første prostituerede i Nyhavn at bekende at man ikke behøver at bruge sit underliv for at muntre sig med disse altopofrende glædespiger. Derfor blev jeg ikke så lidt vred, da et medlem af Nobelpriskomiteen i det Svenske Akademi, [Lars Forssell](#), i sin stort opsatte anmeldelse af min bog Amerikanske Billeder sablede den ned i Dagens Nyheter med sætninger som denne:

”Som mange iagttagere af Amerika før ham, tror jeg at Jacob hellere ville se et ejendommeligt fremtidsland, hvori uretfærdigheden fortsætter og retfærdigheden hersker, hvor kriminalitet er udbredt som nu, men hvor egalitære stokroser også blomstrer og - frem for alt for den unge Jacob – hvor prostitutionen fortsætter, men hvor kvinden stadig indtager sin retmæssige stilling ved mandens side!

Thi Jacob "elsker sorte prostituerede", hvilket ikke er overraskende, da de hele tiden inviterer ham til natlogi og gratis sex.

Holdts vilde kærlighed og flammende had til Amerika er i sin inkonsekvens nært beslægtet med amerikanere som Jack London og Henry Miller: en knivspids Marx og to skeer Nietzsche og - i Millers tilfælde, mindst otte tekopper DH Lawrence.”

At min sjuskede rejsebog naturligvis ikke levede op til Nobelpris niveau vidste jeg selvfølgelig, men at en mand som sidder og uddeler litterære nobelpriser ikke er i stand til at læse chokerede mig. Kun to sider i bogen handler om forholdet mellem alfonser og prostituerede og intet om mit forhold til dem. Og intetsteds i bogen siger jeg noget om at have sex eller at sove med prostituerede. Den sætning siger mere om Amerikaelskeren Lars Forssell, der på grundlag af

enkelte billeder af halvnøgne sorte kvinder straks på bedste amerikansk vis tænker på prostituerede. Ikke engang Geegurtha havde jeg dengang mod til at skrive om at jeg faktisk havde boet hos endsige delt seng med. Nu hvor Lars Forssell er død og en gade i Stockholm til min forundring er opkaldt efter ham, drister jeg mig endelig til at fortælle sandheden. Måske jeg i stedet vil dele den med det ærværdige Svenske Akademi, som i skrivende stund er ved at gå i [opløsning indefra på grund af medlemmernes seksuelle overgreb på hinanden](#), en skandale som en lidt mere imødekommende og nobel omgang med det virkelige livs prostituerede måske kunne have forhindret.

Men selv i de 40 år, der er gået siden Lars Forssells ødelæggende "fake news" angreb på mig, må jeg konstatere at han heller aldrig fik ret, idet jeg aldrig har haft et seksuelt forhold til en prostitueret.

Hvad jeg her på falderebet med en faldende potens måske godt selv kan undre mig lidt over, er at jeg aldrig havde modet til at prøve et sådant seksuelt forhold. Om ikke andet for at vise lidt solidaritet med og forståelse for de mænd, der føler at de ikke har andet valg. For når jeg ofte nok har oplevet og mærket *trykket*, f.eks. hos bøsser overfor mig, er det måske lidt arrogant for en mand, der altid har været begunstiget af guderne med rigelige muligheder for det som Forssell kalder "gratis sex" og omvendt måske et mindre trængende indre behov, at spille moralsk, kostbar og hellig på disse mænds bekostning. Særligt i store dele af verden, hvor det koster mange køer og geder at købe sig til legitim sex med en kone, som så også ofte med tvang er "solgt" til evig sanktioneret voldtægt. Men også herhjemme ville mange mænd med den store libido Vorherre udrustede dem med føle sig helt udstødt på Herrens mark af kvinder med stenhjerter (som disse mænd ser det) hvis ikke nogen selvopofrende "gudinder" valgte kærligt at skænke dem deres kødhjerter (Ezekiel 36:27) – og derigennem måske er i stand til også at "løskøbe" de andre kvinder fra yderligere [Incel angreb fra frustrerede](#)

[mænd](#) (Incel=involuntarily celibate). Hm?

En ting er sikkert, vi bliver alle sammen tabere hvis vi begynder hjerteløst at fordømme nogen af parterne i denne oldgamle historiske menneskehandel.

Men som [Søren Ulrick Thomsen sagde til mig under en foredragsferie med ham og Jørgen Leth](#) på Kreta, "Forskellen på dig og Jørgen Leth er at Jørgen er den ultimative æstetiker mens du er den ultimative etiker."

Py ha for et panoptisk fængsel at indespærre sig selv i, tænkte jeg. Hvor ville det være meget [lettere, sjovere og friere at være Jørgen Leth](#).

[Billeder til hele kapitlet](#)